Andreas Maurer

Islamul - provocarea Bisericii

Introducere în islamism şi ghid creştin pentru interacțiunea cu musulmanii

Islamul - provocarea Bisericii

Introducere în islamism şi ghid creştin pentru interacțiunea cu musulmanii

deAndreas Maurer

www.aymf.net

Publicat inițial în engleză sub denumirea Ask your muslim friend

Publicat de AcadSA Publishing, Kempten Park, South Africa Copyright ©2008 Andreas Maurer, Autor
Ediție în limba română ediția 2014 publicată de: Eagle Publishing, Bulgaria, city Silistra 7500, Street Macedonia 148, app.3, eagle_2001@abv.bg, 00 359 896 808 468)

Traducere/corectură: Oana Paul/Erika Sefronie ISBN: 978-954-8007-68-9
Nici o parte din această publicație nu poate fi reprodusă în nicio formă, electronic sau mecanic, incluzând copierea
imaginilor, înregistrarea, sau redarea informației prin orice sistem de stocare, fără a avea acordul în scris de la deținătorul
drepturilor de autor.
Coperta, partea artistică şi design-ul paginii de 720 Grad mbH, www.720. ch
Imagine copertă:
Imagepoint.biz
Acesta este un produs AVC (Acțiune pentru creştinii persecutați şi oameni în nevoie)
www.avc-ch.org/english

MULȚUMIRI

Textul original al acestei publicații a fost alcătuit în anul 1977, ca rezultat al multor ani de interacțiune personală şi intensivă cu musulmanii din Africa de Sud. Vreau să le mulțumesc foştilor mei colegi din echipa SIM (Life Challenge) din Africa de Sud, centrului de informare MERCSA şi altor specialişti şi membri ai Bisericii Metodiste Modenor, Johannesburg.

Această versiune îmbunătățită cuprinde descoperiri recente asupra Islamului şi perspective noi în urma interacțiunii personale cu musulmanii. Aş vrea să mulțumesc în special următoarelor persoane care au adus o contribuție substanțială acestei publicații: Christian Bibollet, Don Heckman, David Greenlee, ML Howard, Manfred Jung, Andreas Kaplony, Carrie Lyon, Elsie Maxwell, Renato and Hala Mazzei, Gerhard Nehls, Roland Weber, Abe Wiebe. De asemenea, vreau să îi mulțumesc şi lui Greg Kernaghan, care a făcut o muncă grozavă la partea de editare, în acelaşi timp îi mulțumesc lui Peter Schăublin şi echipei lui (www.720.ch) care s-au ocupat de design-ul paginii.

îi încurajez pe cititori să ne comunice experiențele lor şi ale critici constructive, pentru ca astfel să îmbunătățim edițiile viitoare ale acestei cărți.

Dr. Andreas Maurer Ianuarie 2008

CUPRINS

MULȚUMIRI....3
REMARCI PRELIMINARE....8
PREFAȚĂ....9
1. învățătura Islamică....14
1.1 **Istoria Islamului**
1.1.1 Arabia înainte de Mahomed....15
1.1.2 Mahomed şi originile Islamului....23
1.1.3 Cei patru califi....28
1.1.4 Dinastiile....30
1.1.5 Imperiile....32
1.1.6 Răspândirea Islamismului în întreaga lume....36
1.2 **Coranul**
1.2.1 Surse....50
1.2.2 Origini şi transmitere....51
1.2.3 Conținut şi subiecte importante....52
1.2.4 Problematica abrogărilor....54
1.2.5 "Versetele Satanice"....55
1.3 **Tradițiile**
1.3.1 Necesitate....57
1.3.2 Colecția de *hadith*....58
1.3.3 Subiecte importante din *hadith*....59
1.3.4 Diferențe între tradițiile Sunni şi Shi'a....63
1.4 **Legea islamică *(Shari'aJ***

1.4.1 Origine 64
1.4.2 Cele patru autorităţi 65
1.4.3 Aplicarea în practică 67
1.4.4 Practica contemporană 68
1.4.5, Legea *Adat* 69
1.5 **învăţătura Islamică despre credinţă şi datorie**
1.5.1 Cele Şase Articole ale Credinţei 70
1.5.2 Cele Cinci Responsabilităţi ale Islamului 73
1.5.3 *Jihad*ln islam 77
1.5.4 Conceptul Islamic de misiune 80
1.5.5 Dispoziţiile Coranului pentru supravieţuire viabilă . 80
1.5.6 Apostazia din Islam 81
1.5.7 Teocraţia islamică 83
1.6 **Grupările Islamice**
1.6.1 Originile Sunniţilor şi Shiiţilor..... 85
1.6.2 Kharijiţii, Wahhabiţii şi Mu'taziliţii 86
1.6.3 Sufismul: misticism în Islam 88
1.6.4 Tablighi Jamaat..... 90
1.6.5 Mişcarea Ahmadiyya..... 91
1.6.6 Druzii 93
1.6.7 Bahâ'i 95
1.6.8 Aleviţii 97
1.6.9 Fundamentalism sau Islamism..... 98
1.6.10 Alte grupări şi mişcări..... 103
1.6.11 Islamul popular 103
1.7 **Religie, cultură şi obiceiuri**
1.7.1 Religie şi cultură 107
1.7.2 Rolul moscheii în societate 108
1.7.3 Femeia în Islam..... ... .109
1.7.4 Cronologia islamică şi sărbătorile 112
1.7.5 Obiceiuri şi legi culinare..... 115

2. Răspunsurile creştinilor la obiecţiile musulmanilor.....117

2.1 **Zonele de conflict teologic 118**

2.2 **Obiecţiile musulmanilor asupra Bibliei**
2.2.1 "Biblia nu este revelaţia lui Dumnezeu"..... 119
2.2.2 "Biblia nu este cuvântul lui Dumnezeu"..... 120
2.2.3 "Biblia creştinilor e plină de texte contradictorii".. 124
2.3 **Obiecţiile musulmanilor asupra lui Isus Hristos**
2.3.1 "Isus nu este mai mult decât un profet obişnuit"... 127
2.3.2 "Isus nu este fiul lui Dumnezeu"..... 129
2.3.3 "Isus nu poate fi Dumnezeu" 131
2.3.4 "Isus nu a fost crucificat" 132
2.3.5 "Viaţa lui Mahomed a fost mai nobilă decât a lui Isus"... 135
2.4 **Obiecţiile musulmanilor cu privire la învăţătura creştină**
2.4.1 "în Biblie Dumnezeu este prezentat greşit" 137
2.4.2 "Nu există Trinitate"..... 139
2.4.3 'Accesul în rai nu poate fi obţinut prin moartea lui Isus"... 141
2.4.4 "Nu există păcat originar" 144
2.4.5 "Rugăciunile creştinilor nu sunt valide" 145
2.4.6 "Creştinii nu postesc"..... 147
2.5. Alte obiecţii din partea musulmanilor
2.5.1 "Evanghelia lui Barnabas este adevarată"..... 150
2.5.2 "Mahomed este prezis în Biblie"..... 151
3. întâlnirea cu musulmanii..... 156
3.1 **Reacţia creştinilor la provocarea musulmanilor**
3.1.1 Ce spune Biblia? 157
3.1.2 Care este atitudinea potrivită?..... 158
3.1.3 Cum ar trebui să se desfăşoare interacţiunea? ..160
3.1.4 ..... Tehnică neamenințătoare: întrebările 161
3.2 **Ghid practic**

3.2.1 Zece reguli de bază 164
3.2.2 Chestiuni culturale şi religioase 166
3.2.3 Purtând o conversaţie 167
3.2.4 Vizitarea unei moschei 169
3.2.5 Probleme speciale privind femeile 171
3.2.6 întâlnirea cu copii musulmani 173
3.3 **Explicând Evanghelia musulmanilor**
3.3.1 Ghid general 175
3.3.2 Metode de prezentare a Evangheliei 176
3.3.3 Studii biblice speciale 177
3.3.4 Folosirea ilustraţiilor, parabolelor şi poveştilor... 179
3.4 **Abordare pe teren comun**
3.4.1 Avraam, prietenul lui Dumnezeu 182
3.4.2 Unicitatea lui Isus Hristos 184
3.4.3 Mesia 185
3.4.4 Mielul lui Dumnezeu 186
3.4.5 Alte subiecte 187
3.5 **Implementând viziunea în biserica locală**
3.5.1 Motivaţie şi educaţie 188
3.5.2 Formarea unui grup de sarcini speciale 189
3.5.3 Responsabilităţile grupului 189
3.5.4 Posibile activităţi 190
3.5.5 Organizarea de întâlniri speciale cu musulmanii.. 192
3.6 **Convertirea şi discipolii**
3.6.1 Motive de convertire 195
3.6.2 Convertirea de la islamism la creştinism 197
3.6.3 Ucenicia 198
3.6.4 Convertirea de la creştinism la islam 199
3.7 **Teme politice**
200
201
205
205 206
3.7.1 *Shari'a,* democraţia şi drepturile omului
3.7.2 Violenţa şi terorismul în Islam .....
3.7.3 Criza Islamului .....
3.7.4 Teoria conspiraţiei şi reacţii .....
3.7.5 Primăvara arabă .....
3.8 Teme sociale
3.8.1 Căsătoriile dintre creştini şi musulmani ..... zuy
3.8.2 Integrarea musulmanilor în ţări non-musulmane .. 209
3.8.3 Contextualizare 211
3.8.4 Faţa modernă a Islamului .....[215]
4. Apendice
217
222
222
225
4.1 Bibliografie şi texte recomandate ..
4.2 Resurse .....
4.3 Abrevieri .....
4.4 Glosar de termeni arabici/islamici

REMARCI PRELIMINARE

• Textele biblice sunt citate din versiunea Cornilescu, dacă nu se specifică altfel. Referințele biblice sunt abreviate conform ghidurilor standard (vezi Apendice secțiunea 4.3]

• Citatele din Coran, cât şi sistemul de numerotare al versetelor sunt preluate din traducerea din arabă de Silvestru Octavian Isopescul (ediția 2001, editura Cartier). Numerele versetelor variază în funcție de diferitele traduceri ale Coran-ului.

• Denumirile şi termenii arabici sunt redați în scrierea normală în română. Termenii sunt fie explicați unde apar, fie sunt listați şi descrişi în Apendice secțiunea 4.4 (Glosar de termeni arabici/islamici). Termenii arabici care încă nu sunt integrați în vocabularul român (vedeți un dicționar standard de definiții) sunt redați cu caractere Italics.

• Pentru raționamente privind simplificarea, formele de feminin cum ar fi *Musulmana* sunt omise în această publicație. în schimb, este folosit termenul generic de musulman.

• Referințele din subsolul paginii sunt abreviate. Mai multe informații bibliografice sunt furnizate în Apendice secțiunea 4.1 (Bibliografie şi lectură recomandată).

• Din moment ce conceptul de Dumnezeu este perceput diferit în Coran față de cum este perceput în Biblie, se foloseşte termenul de „Allah" când apare într-un context musulman.

• Pentru resurse şi informații suplimentare, vă rugăm să accesați website-ul următor: www.aymf.net (www.ask-your- muslim-friend.net)

PREFAȚĂ

După cel de-al Doilea Război Mondial, națiunile islamice s-au dezvoltat treptat, până în prezent, devenind astfel entități religioase și politice foarte puternice. Datorită unui fenomen de migrație fără precedent, foarte mulți ne-musulmani au ajuns să fie vecini cu musulmani, în majoritatea țărilor non-musulmane. Evenimente precum atacul din 11 septembrie, 2001 din SUA, precum și nenumărate atacuri teroriste din diverse alte părți, au adus islamul în prim-plan, în mod natural dând naștere la numeroase întrebări asupra acestei religii. Până în prezent este evident faptul că Islamul nu este o religie în sensul general acceptat, adică o convingere religioasă pur personală. Chiar din contră, ca religie Islamul susține că se află deasupra nivelului indivizilor și națiunilor, deasupra tuturor sferelor vieții: credință, etică, lege, ordine socială, artă, educație, economie și politică.

în această carte încerc să ofer o privire de ansamblu asupra religiei islam și asupra atacurilor necruțătoare ale acesteia împotriva credinței biblice de bază. Voi investiga felul în care creștinii pot să se relaționeze cu vecinii lor musulmani, cu încredere și dragoste, în efortul de a îndrepta percepțiile musulmanilor, de cele mai multe ori ciudate. S-au făcut eforturi în încercarea de a formula textele astfel încât să faciliteze înțelegerea. Pentru un studiu aprofundat pe această temă, vă rugăm să contactați website-ul nostru (www.aymf.net) și/sau să folosiți lecturile recomandate în Apendice 4.1.

Patru puncte foarte importante

1. Această carte este scrisă structurat pentru a oferi o perspectivă asupra Islamului și a felului în care musulmanii își practică religia. După lecturarea acestei cărți, cititorii pot realiza că în multe situații dețin mai multe informații decât musulmanii de rând. Cu toate acestea, scopul nu este ca musulmanii să fie corectați de către creștini în legătură cu credința lor. în schimb, creștinii ar trebui să demonstreze că sunt cu adevărat interesați de punctul de vedere al musulmanilor.
2. Informația de aici poate să nu coincidă întotdeauna cu declarațiile musulmanilor și poate să-i ajute pe creștini să facă diferență între faptele reale și gândurile musulmanilor.
3. Pe baza acestora, creștinii pot mai apoi să formuleze întrebări mult mai eficiente pentru a-i stimula pe musulmani să se gândească la relația dintre ei și Creator. Decât să ofere răspunsuri imediate, este mai bine ca musulmanii să fie în primul rând provocați să se gândească, iar mai apoi să încerce să găsească singuri răspunsuri.
4. Doar apoi pot creștinii să își împărtășească credința musulmanilor și să le explice învățăturile Bibliei.

Următoarele conversații vor ilustra aceste puncte:

Conversația 1

Musulmanul: Ca să fi un bun musulman, eu trebuie să mă rog de 5 ori pe zi!

Creștinul: Interesant! Dacă te rog, îmi arăți și mie unde este scris faptul că trebuie să te rogi de 5 ori pe zi?

Musulmanul: Este scris în Coran!

Creștinul: Mi-ar face plăcere să citesc chiar eu însumi asta - poți să în'i dai referința?

Musulmanul: Mai întâi trebuie să o găsesc!

...după o vreme:

Musulmanul: Aici sunt niște pasaje din Coran despre rugăciune... (Notă: nu există nicio referință în Coran unde să specifice clar că musulmanii trebuie să se roag de 5 ori pe zi. Creștinii ar trebui să le aducă musulmanilor la cunoștință acest fapt cu o atitudine plină de dragoste și atenție, fără a-i ridiculiza.]

Creștinul: îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat aceste pasaje din Coran. Pot să îți arăt și eu ce spune Biblia despre rugăciune?

Coversația 2

Creștinul: Povestește-mi despre cum ai devenit musulman.

Musulmanul: Păi, m-am născut în Arabia Saudită!

Creștinul: Dacă te-ai fi născut în Japonia, ai fi fost budist?

De multe ori, această abordare duce la discuții mai ample, care pot să conducă la întrebarea:

Musulmanul: Tu cum ai devenit creștin?

Scopul acestei cărți este de a pregăti creștinii pentru a fi mai eficienți în mărturisirea lor în fața musulmanilor. învățăturile care pot fi extrase din studiul acestei cărți nu au ca scop să le corecteze musulmanilor credința, ci mai degrabă:

1. Creștinii să fie mai încrezători și să-și risipească teama, prejudecata și concepțiile greșite pe care le au despre musulmani, mai ales atunci când îi întâlnesc.
2. Creștinii să învețe să pună întrebări mai potrivite, pentru a-i stimula și provoca pe musulmani să se gândească la propria lor credință.

3. Creştinii să înveţe să facă diferenţă între gândirea deşartă a musulmanilor în ceea ce priveşte credinţa şi faptele lor.
4. Creştinii să aibă capacitatea să răspundă eficient obiecţiilor venite din partea musulmanilor.
5. Creştinii să îşi dezvolte arta de a împărtăşi Scriptura cu musulmanii, ale căror percepţii religioase sunt foarte diferite de ale creştinilor.

Este convingerea şi experienţa mea că una dintre cele mai bune strategii pentru a le împărtăşi musulmanilor Vestea Burii a lui Isus este să punem întrebări inteligente. Prin urmare, este necesară o înţelegere de bază a Islamului şi a Bibliei.

Note

1. Scopul acestor întrebări nu este de a-i pune pe musulmani într-o postură jenantă (poate că ei chiar nu ştiu răspunsul la o anumită întrebare), nici să provoace reacţii agresive. Creştinii trebuie să-şi caute modalităţi de relaţionare compatibile cu dragostea creştină, cea care încurajează un schimb profund de perspective şi serioase reflectări (vezi secţiunea 3.1. şi 3.2). Fiecare situaţie este diferită şi unică; prin urmare, creştinii trebuie să dea dovadă de înţelepciune în selectarea întrebărilor sugerate în această carte. Nu este posibil ca toate întrebările să fie aplicabile fiecărei situaţii. De cele mai multe ori, este recomandat ca la început să puneţi o întrebare generală, cum ar fi: „La ce te referi prin asta?" mergând mai departe la întrebări specifice, dacă situaţia permite.
2. Există multe ale modalităţi de abordare a musulmanilor, pe

lângă punerea de întrebări. Avem posibilitatea să le împărtăşim Evanghelia imediat, însă este foarte importantă sensibilitatea călăuzirii Duhului Sfânt.

Cartea este structurată în trei părți mari

1. **învățătura islamică:** Introducerea de bază în religie este prezentată într-o ordine topică şi structurată.
2. **Răspunsurile creştinilor la obiecțiile musulmanilor:**

Sunt identificate câteva obiecții des ridicate de către musulmani împotriva religiei creştine şi sunt oferite răspunsuri adecvate.

3. **întâlnirea cu musulmanii:** Indicații practice pentru ca creştinii să fie mai eficienți în stabilirea unui contact inițial cu musulmanii, având posibilitaea de a dezvolta mai apoi relații durabile cu aceştia.

i
/*

Dumezeu, Mântuitorul nostru, vrea ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului. (1 Tim 2:4)

Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă. Să nu îţi fie ruşine dar de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemniţatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu. (2 Tim 1:7-8)

Acest capitol vă oferă

>

a) Privire de ansamblu asupra originilor şi răspândirii Islamului
b) Introducere în viața lui Mahomed, profetul Islamului
c) Importanța Coranului, cartea sfântă a Islamului
d) Introducere în teologia Islamică şi a diverselor grupări
e) Informații adiționale, precum poziția femeii în Islam şi diferitele festivaluri musulmane.

|Pentru a avea o comunicare eficientă cu musulmanii, este foar- I te important să înţelegem felul în care gândesc şi trăiesc. Creştinii dedicați trebuie să fie clar documentați despre Islam. Punctele de vedere tradiționale sunt de cele mai multe ori bazate pe informații false, stârnind mai degrabă teamă decât să ofere ajutor.

Cartea aceasta va examina pe larg Islamul ortodox Sunni. Cu toate acestea, învățăturile diferitelor grupări islamice diferă[1]. Prin urmare, este recomandat ca în primul rând să îi intrebați pe musulmani despre credința şi interpretarea lor personală, perspectivă care poate să varieze de la persoană la persoană. Este imposibil studiul asupra Islamului fără a folosi o gamă largă de expresii islamice. Acestea vor fi explicate unde apar, sau vor fi [trecute în Apendice secțiunea 4.4.

! Poveste adevărată

Am intrat odată într-o moschee din Africa şi i-am întrebat pe cei de acolo despre credința lor. Mi-au relatat diverse povestiri din Coran şi faptul că după ce Isus a fost crucificat El nu a murit, ci doar a leşinat. „Dar acest fapt nu este în acord cu credința Sunni", le-am spus eu. Răspunsul lor a fost că ei ştiu mai bine, numindu-se „Ahmadiyya". Pe urmă mi-au arătat o versiune a Coranului tradusă de ei şi cu propriile lor comentarii, sugerând că ei sunt singurii musulmani adevărați.

! Luați aminte

- Să nu considerați că deja ştiți care este credința musulmanilor. întrebați-i personal.
- Există numeroase grupări musulmane care fiecare consideră că sunt adevărații musulmani.

[1] **Vezi secțiunea 1.6**

1.1 ISTORIA ISLAMULUI

Locul de naştere al Islamismului a fost Peninsula Arabică[2]. Aici a trăit şi a murit profetul Islamului, Mahomed. Oraşele Mec- ca şi Medina au jucat un rol foarte important în istoria islamului. Cu toate acestea, puține informații se cunosc despre Arabia înainte de înălțarea Islamismului, deoarece toate materialele relevante au fost distruse în primii ani ai Islamismului. Majoritaea presupunerilor de azi sunt bazate pe legende, iar autenticitatea tradițiilor ar trebui să fie critic analizată. /

De ce este important să studiem istoria... este această poveste adevărată?

„Când Mahomed a fugit din Mecca la Medina, s-a ascuns de dușmanii lui într-o peșteră. Un păianjen a țesut o pânză în dreptul micii intrări. Când oamenii au venit să-l caute, au văzut pânza de la intrarea peșterii şi şi-au spus: „Nu are cum să se fi ascuns aici!" Aşa că au plecat mai departe. Nu este minunat felul în care Allah şi-a protejat profetul?" (povestită de un musulman)

1.1.1 ARABIA ÎNAINTE DE MAHOMED

Viața arabică tribală: Timpul de dinainte de Mahomed (570 AD) este numit de către musulmani „epoca ignoranței" *(al- JahiliyyaJ*[3]. în secolul al Vl-lea AD, Orientul era controlat de două mari puteri: Imperiul Bizantin şi Imperiul Sasanid[4]. Dintr-un anumit punct de vedere, Arabia era o cu totul altă lume, independentă şi la marginea a două dintre cele mari imperii din acea vreme. Prin urmare, Peninsula Arabică a fost mărginită chiar de către cele două ținuturi care au influențat-o cel mai mult, iar prin poziția ei, a fost parțial implicată în lupta pentru putere ale celor două mari imperii. Ca rezultat al acestei lupte, ambele imperii

---

[2] **Numeroşi musulmani nu vor fi de acord şi susțin că Adam a fost primul musulman.**

[3] **Musulmanii oferta numeroase motive pentru atribuirea acestui termen, în cea mai mare parte, idea este că arabii aveau muli idoli şi nu ştiau că există doar un singur Zeu.**

[4] **Imperiul Sasanid sau Dinastia Persană Sasanidă a durat între anii 226 şi 651 AD. Cea mai importantă religie era Zoroastrismul (www.zawa.asn.au). Zoroastrismul a fost persecutat de către invadatorii arabi, în perioada celui de-al doilea calif, Umăr. Marea majoritate au fost obligați să se convertească la Islamde frică, fiind amenințați cu moartea**

şi-au slăbit puterea, creând astfel un gol de putere.[5] Comerţul a înflorit prin intermediul rutelor de caravane de-a lungul Mării Roşii, făcând o legătură între Africa de Est şi Asia de Est prin Drumul Mătăsii[6] şi Europa. în acelaşi timp, Mecca a devenit un important centru comercial, religios şi un Ioc de pelerinaj. Comerţul cu idoli a devenit o importantă sursă de venit. Inegalităţile sociale şi nedreptatea erau larg răspândite. Pentru un tată, a avea multe fete era considerat a fi o ruşine. Prin urmare, imediat după naştere, multe copile erau îngropate de vii - doar un exem-

Peninsula Arabică în perioada lui Mahomed (cele trei zone arată unde locuiau creştinii).

[5] **Vezi Endress (2002:111)**

[6] **Drumul Mătăsii reprezintă o serie de rute de comerţ antice, interconectate, care trec prin diverse regiuni de pe continentul Asiei, făcând o legătură între China, Asia Mică şi Mediterană. Acoperea o suprafaţă de peste 8.000 km (5.000 mile), atât pe pământ, cât şi pe uscat Comerţul pe Drumul Mătăsii a fost un factor foarte important în dezvoltarea marilor civilizaţii ale Chinei, Egiptului, Mesopotamiei, Persiei, Indiei şi a Romei, participând în acelaşi timp şi la crearea fundaţiei lumii modeme. Drumul Mătăsii este traducerea cuvântului german Seidenstrape. Prima persoană care a folosit acest termen a fost geograful german F. Von Richthofen în anul 1877.**

piu care arată cât de puţine drepturi le erau acordate femeilor, şi cât de puţină protecţie primeau acestea.

Cea mai dezvoltată parte a Peninsulei Arabe a fost Yemenul, datorită unui sistem de diguri care a ajutat mult la îmbunătăţirea felului în care se făcea agricultura. Regatele din Yemen au adoptat parţial credinţa iudaică. Limba lor era Sud Arabică, diferită, dar totuşi asemănătoare cu araba din restul Peninsulei. Cu toate acestea, la sfârşitul secolului al Vl-lea digurile au fost distruse, iar regatele Arabiei de Sud s-au prăbuşit. Aproximativ în aceeaşi perioadă, Yemen a fost ocupat de către Persanii Sasandini.

Celelalte două centre ale culturii arabice pre-islamice erau la marginea deşertului, Siria Creştin-Bizantină şi Mesopotamia Zo- roastrist-Persană (Iraq). De ambele părţi conduceau regi arabi creştini, fapt care a pregătit expansiunea musulmanilor.

în Yemen şi de-a lungul coastei Peninsulei Arabe trăiau arabi sedentari, muncind ca fermieri sau pescari. în rest, Peninsula Arabică era predominant populată de nomazi şi semi-nomazi, cu excepţia marilor aşezări din oraşe precum Mecca şi Medina. Triburile beduine se aflau într-un conflict permanent şi uneori formau alianţe instabile. Nu exista unitate şi pace durabilă. Cel mai puternic conducea; conflictele erau des întâlnite. Raidurile împotriva altor triburi făceau parte din legea nescrisă a deşertului. Oamenii se stabileau în oaze, care au devenit mai apoi centre economice, pieţe şi locuri de sărbătoare, des vizitate de către nomazi. Pe parcursul acelei perioade, s-a dezvoltat şi tradiţia poeziei arabe.

Religia arabilor: Majoritatea arabilor din acea perioadă erau animişti[5]. Trona o vagă noţiune de „Zeu înalt", cel care era conducătorul suprem (arabă: „Allah"). însă era de asemenea foarte important să se dea respectul cuvenit unui număr mare de zei mai mici, considându-se că aceştia ghidau destinul oamenilor. De exemplu, în Mecca şi în prejurimi erau venerate trei zeiţe: *Manat, al-Uzza şi Aliat* (Sura 53:19ff) despre care se spune că ar fi fost fiicele lui Allah.

Nomazii şi locuitorii oraşului considerau că peşterile, copacii, izvoarele şi pietrele erau locuite de către spirite şi deseori le aduceau ofrande. Tribul *Quraish* (de care aparţinea Mahomed)
a făcut din Mecca centrul activităţii lor religioase (între anii 550-600). Templul *Ka'ba,* în special, care adăpostea aproximativ 360 de idoli, era centrul închinării păgâne. *Ka'ba* (cubul) era în- tr-adevăr de o formă cubică şi avea incorporat în pereţi diverse pietre sacre. Subiectul unor devoţiuni speciale era reprezentat de către o piatră neagră, care era şi ţinta unui pelerinaj anual în care arabii îngenuncheau în faţa pietrei şi o sărutau.[8]

Iudaismul în acea perioadă: După ce romanii i-au expulzat pe evrei din Ierusalim în anul 70 AD, mulţi s-au refugiat în *Hi- jas,* partea de vest a Peninsulei Arabe. Erau harnici, talentaţi la comerţ, agricultură şi în fabricarea armelor, astfel dobândind o reputaţie însemnată. în *Yathrib* (Medina), ei locuiau în funcţie de clanul *[bana)* din care făceau parte, în districte separate. Evreii se considerau a fi „poporul ales". Credeau într-un singur Dumnezeu şi aveau propria lor carte, Tora. Probabil că din această cauză s-a gândit Mahomed la faptul că şi poporul său ar avea nevoie de o carte specială de la Dumnezeu. Mahomed s-a întâlnit cu evrei în nenumărate rânduri, a discutat subiecte religioase cu ei şi a învăţat multe texte din Talmud[9], care şi '.zi se regăsesc în Coran.

Creştinătatea în acea perioadă: în Imperiul Creştin Bizantin creştinii erau majoritari, în timp ce în Imperiul Creştin Sasa- nid se afla o minoritate importantă şi influentă, în jurul anului 600 AD în Arabia se regăsesc diferite elemente ale Bisericii Creştine care erau foarte bine stabilite la frontieră. în afară de numeroase aşezări de creştini din diverse locuri, existau trei mari zone ale Creştinătăţii la marginile Arabiei:[10]

1. Colţul sud-vestic al Peninsulei Arabe, astăzi cunoscut "a Yemen, în special în oraşul Najran. Factorul care a facilitat răs pândirea era regatul creştin din Axum, pe ţărmul opus al Mării Roşii (în prezent Etiopia şi Eritrea).

[5] **Animiştii sunt cei care consideră că spiritele locuiau atât în obiectele din natură, cât şi în fiinţa umană.**

2. în nord-vest, pe direcţia Ierusalimului şi a Meditera- nei, la frontiera Bizantină, câteva triburi arabe au acceptat creştinismul.

[s] Ka'ba îşi datora sanctietatea Pietrei Negre. Religia arabilor antici era reprezentată în specia! de venerarea unor zeităţi redate sub forma pietrelor, copacilor, etc. (vezi de asemenea şi Gibb&Kramers 1953:197). [q] Talmud este o înregistrare a discuţiilor rabinilor în ceea ce priveşte legea, etica, obiceiurile şi istoria evreiască.

[10] Vezi harta de la pagina 13; pentru mai multe detalii, vezi Goddard (2000:11-17).

3. Partea nord-estică, la graniţă cu Iraq, era o provincie a Imperiului Sasanid. Unul dintre conducătorii acestei regiuni, Nu'man ibn Mundhir,[6] s-a convertit la creştinism. (583-602 AD).

Mai mult, numeroase triburi arabe au acceptat credinţa creştină. Religia creştină era percepută de arabi ca fiind străină, dar totuşi o religie modernă.[7] Majoritatea creştinilor cu care Mahomed şi poporul său arab au intrat în contact veneau din nordul Yemen-ului şi din ţările vecine. în afară de creştinii cu rădăcini evreieşti, Mahomed s-a mai întâlnit cu creştini din Etiopia şi Siria. Numeroşi creştini care au fost evacuaţi din alte părţi din cauza anumitor doctrine eretice s-au stabilit în Peninsula Arabică, unde şi-au păstrat propria lor cultură şi limbă.

Cu toate acestea, creştinii pe care i-a cunoscut Mahomed nu erau în totalitate de acord unii cu alţii în ceea ce privea religia, ci mai degrabă erau grupuri mici care se contraziceau unele cu altele.[8] Aceste diferenţe se pot observa în primul rând din felul în care îşi manifestau închinarea. Adorarea Fecioarei Maria semăna cu practica arabilor de a se închina la idoli. Prin urmare, Mahomed a condamnat-o ca fiind idolatrie.[9]

Creştinii nu au dat dovadă de unitate, manifestând mai degrabă conflicte interne de natură teologică, disputând statutul episcopilor sau persecuţii interne. Coranul reflectă concepţiile greşite ale unui creştinism fragmentat. Mahomed a aflat numeroase poveşti biblice, tradiţii şi elemente de folclor, atât de la evrei, cât şi de la creştini. Felul în care temele biblice sunt prezentate în Coran duce la concluzia că Mahomed n-a citit niciodată el însuşi Biblia.[10]

Un alt factor de influenţă asupra arabilor a fost răspândirea monasticismului dinspre Egipt. De multe ori preoţii nu practicau slujba în concordanţă cu cerinţele Bibliei. Câţiva dintre ei au participat la pelerinajele la Mecca şi au adoptat obiceiuri arabe păgâne. Alţii predicau în imediata apropiere a templului *Ka'ba.* Faţă de aceştia Mahomed se arăta foarte înţelegător.[16]

Punctul de vedere al Coranului în ceea ce îi priveşte pe evreii şi creştinii din prima parte a slujirii lui Mahomed în Mecca era mai degrabă pozitiv, sugerând că ei (evreii şi creştinii) ar trebui să fie priviţi în primul rând ca ahl al-kitab (oamenii Cărţii). Cu toate acestea, declaraţii din cea de-a doua perioadă din Medina îi prezintă pe evrei într-o perspectivă negativă, acuzându-i de politeism (shirk) şi de respingere (kufr) a credinţei, prin urmare, ar trebui să fie omorâţi. Biserica Creştină era prezentă şi s-a bucurat de o oarecare influenţă, în special la graniţele Arabiei, însă creştinătatea nu era un factor important în dezvoltarea teritoriilor din centrul Arabiei.

Anul Elefantului - Anul naşterii lui Mahomed[17]

Nu cu mult timp înainte de naşterea islamismului, Abraha, regele Abisiniei, a decis să facă credinţa creştină dominantă în sudul Arabiei. A construit o catedrală măreaţă în oraşul San'a şi a sperat să-i atragă aici în pelerinaj pe toţi arabii. Oraşul mai există şi azi sub numele de Yemen, însă biserica pe care a construit-o a fost distrusă cu mult timp în urmă.

Desigur că el şi-a propus să facă din San'a centrul comercial al Peninsulei Arabice. Curând după finalizarea construcţiei catedralei a emis o declaraţie prin care îi obliga pe toţi arabii să vizite-

[16] Vezi e.g. Sura 5:85 şi Şira Ibn Hisham (Ibn Hisham, d. 833 AD, a editat biografia lui Mohamed scrisă de către Ibn Ishaq).

[17] Pentru mai multe detalii, vedeţi Glichrist (1994:11-14).

ze catedrala anual. Cunoştea foarte bine popularitatea templului *Ka'ba* din Mecca şi şi-a propus să detroneze această locaţie de pe poziţia celui mai important centru comercial şi religios al Arabiei. Decretul său însă nu a fost luat în considerare, iar regele creştin din Himyarul Yemenit privea cu amărăciune cum hoarde de pelerini preferau în fiecare an să meargă în schimb la Mecca.[11]

într-o zi, regele creştin a aflat că un membru al tribului arab Kenanah a intrat în catedrală şi a desacralizat-o, împrăştiind excremente animale peste tot locul. Abraha s-a înfuriat şi mai tare când a auzit că triburi din apropiere s-au revoltat împotriva conducerii lui şi l-au asasinat pe aliatul său, regele

---

[6] Nu'man ibn Mundhir a fost un rege Gasandin. Gasandini erau arabii creştini care au emigrat în anul 250 AD din Yemen în Hauran, în sudul Siriei. Termenul de Gasan face referire la regatul Gasandinilor şi este de asemenea numele unui izvor de apă din Hauran.

[7] La fel ca şi evreii, creştinii aveau o „Carte a lui Dumnezeu" ca bază a religie lor - ceea ce arabii încă nu aveau.

[8] Cele mai mari diferenţe erau perspectivele asupra naturii lui Dumnezeu, persoana lui Isus şi Trinitatea.

[9] Vezi Sura 5.T19.

[10] Temele biblice apar în Coran într-o formă obscură. Se pare că Mohamed n-a fost capabil să facă diferenţă între declaraţii biblice, tradiţie şi folclor.

[11] în perioada pre-islamică, Mecca deja era un loc de închinare.

Modarului, Mahomed ibn Khuza'a. El a ripostat conducând o expediție la Mecca, cu scopul de a distruge templul *Ka'ba.*

Un contingent mare a pornit, cu numeroşi soldați şi călăreți. Includerea unui elefant în armată era un aspect unic, iar aceasta a dus la numirea anului în care a avut loc marşul *Anul Elefantului* (570 AD). Arabii din Mecca erau complet depăşiți numeric de către această armată mare şi s-au adăpostit pe dealurile din împrejurimi. Abd al-Muttalib, liderul comunității din Mecca şi bunicul lui Mahomed, s-a rugat pentru protecția templului *Ka'ba.*

între timp, elefantul îmbrăcat în haine festive a fost adus în fața armatei. Legenda spune că îndrumătorul procesiunii care mărşăluia spre Mecca, Nufayl, avea rețineri în privința călătoriei ce urmau să o facă, cu o voce şoptită dar fermă, i-a spus elefantului să îngenuncheze. Lui Abraha nu i-a convenit acest gest, însă nu l-a putut face să se ridice şi să conducă armata în marşul lor spre oraş.

Nu se ştie exact motivul pentru care armata a dat greş, însă ceva s-a întâmplat şi le-a decimat marşul spre Mecca. în timp ce *Quraish* luau poziție pe dealuri, ei erau expuşi şi se poate să fi fost asediați de o ploaie de pietre care i-a obligat să se retragă. Se mai spune că retragerea lui Abraha înainte să-şi fi îndeplinit scopul a fost cauzată de o epidemie de variolă sau altfel de molimă. O legendă s-a născut curând după aceea, susținând că armata a fost învinsă în mod miraculos de un stol de păsări care a aruncat asupra soldaților o mulțime de pietre. înregistrarea acestui eveniment se află inclusiv în Coran, Sura 105, care este intitulată *Elefantul:*

Oare n-ai văzut tu ce a făcut Domnul tău cu oamenii Elefantului? Oare nu a făcut El vicleşugul lor să fie în deşert? Şi a trimis peste ei păsări în stoluri, ca să arunce asupra lor cu pietre din lut ars! Şi i-a făcut pe ei ca un ogor mâncat. [Sura 105:1-5).

Restul armatei s-a întors în Yemen, dintre care mulți au murit pe drum (lăsând împresia că a fost o epidemie de variolă care a cauzat catastrofa). în orice caz, Coranul oferă o importanță deosebită acestei legende. Arabii au privit ca pe un miracol salvarea tempului *Ka'ba* şi ca pe un semn că templul şi-a consacrat statutul divin.

Musulmanii menționează încă doi factori care susțin că Ma- homed deține „profeția universală". în primul rând, chiar bunicul său, care s-a opus conducătorului Abisinian, l-a asigurat că „Stăpânul templului *Ka'ba"*[12] însuşi va purta de grijă casei sale, precum căpetenia a şi văzut deja. în al doilea rând, istoricii musulmani au considerat întotdeauna că Mahomed s-a născut în anul 570 AD, chiar în Anul Elefantului. De-a lungul istoriei, musulmanii au obiceiul să considere că distrugerea armatei lui Abraha a fost un semn al naşterii ultimului mesager care să se împotrivească tuturor încercărilor păgânilor şi necredincioşilor de a distruge cea mai importantă revelație dată Dumnezeu prin meditații şi scripturi divin inspirate.

către ne-musulmani.

2. **în acelaşi timp, musulmanii cred că prin acest eveniment, Allah a consacrat „caracterul sacru al tempului *Ka'ba",* şi că tot el va proteja templul şi Islamul împotriva atacurilor viitoare ale creştinilor.**
3. **De fapt, chiar bunicul lui Mahomed, 'Abd al-Muttalib, cel care a luat inițiativa să iasă înainte şi să se roage pentru protecția templului, este privit de către musulmani ca o confirmare suplimentară că Mahomed este într-adevăr ultimul profet adevărat.**
4. **Musulmanii consideră acest eveniment o victorie împotriva creştinismului chiar înainte ca Islamul să se fi născut - prima victorie împotriva creştinismului.**
5. **Naşterea lui Mahomed tocmai în „Anul Elefantului" este încă un semn că Allah l-a trimis pe Mahomed ca ultim mesager care să se asigure pentru totdeauna că templul nu va putea fi vreodată distrus de ne-musulmani.**

1.1.2 MAHOMED ŞI ORIGINILE ISLAMULUI[13]

Care este omul acesta al cărui nume, care în crezul musulman[14] este inseparabil legat de numele lui Allah? Milioane de oameni din întreaga lume îl onorează pe Mahomed ca profet al Islamului. Pentru musulmani el este ultimul şi cel mai important profet. Era descendent dintr-o familie săracă, dar mai târziu el a devenit un om de vază. Destinul său a fost să transforme caracteristicile religioase şi sociale ale poporului său, iar în final să devină fondatorul următoarei religii mondiale după credința creştină. într-o descriere, un musulman spunea despre Mahomed că era „cel mai măreț exemplu, îmbinând toate virtuțiile în- tr-o singură persoană". Datoria şi aspirația vieții unui musulman este să imite viața onoratului lor profet cât de mult posibil. Viața lui Mahomed este prezentată sumar în următoarea secțiune.

---

[12] **„Domnul templului Ka'ba" sau „Domnitorul locului" este considerat a fi unul dintre cei mai importanți zei conducători în Mecca.**

[13] **Cea mai importantă sursă biografică a vieții lui Mahomed este Sirat Rasul Allah (Viața Profetului lui Allah) de Ibn Ishaq (d 750 AD)**

[14] **Crezul musulman: „Mărturisesc că nu există alt Dumnezeu în afară de Allah şi că Mahomed este mesagerul lui Allah" (vezi secțiunea 1.5.2).**

Naştere şi copilărie

570 AD Nu se ştie cu siguranţă data exactă la care s-a născut Mahomed în Mecca (tribul Quraish). Tatăl său, Abdal-

lah ibn Muttalib, moare înainte ca el să se fi născut. îşi pierde mama la vârsta de 6 ani. Este crescut de către bunicul său, 'Abd al-Muttalib, iar mai târziu, de către unchiul său, Abu Talib. Mahomed devine prima dată păstor, pe urmă negustor.

582 AD De la vârsta de 12 ani îl însoţeşte pe unchiul său în călătorii de afaceri.

Căsătoria şi viziunile[15]

595 AD La vârsta de 25 de ani se căsătoreşte cu Khadija, o văduvă bogată pentru care lucrează o perioadă ca şi negustor. Prin căsătoria lui, Mahomed şi-a îmbunătăţit considerabil statutul social. Căsătoria cu Khadija, care era cu 15 ani mai în vârstă decât el, se sfârşeşte 25 de ani mai târziu, odată cu moartea ei. Se spune că a fost o căsnicie frumoasă. Cei doi fii pe care i-au avut împreună au murit încă de mici, cauzându-i multă suferinţă lui Mahomed. Dintre copii, patru fete au ajuns la vârsta maturităţii.[16]

610 AD La vârsta de 40 de ani, Mahomed se retrage deseori într-o peşteră din Muntele Hira (lângă Mecca) pentru a medita. în timpul acestor meditaţii, se spune că Mahomed a experimentat primele sale viziuni, de aici vocaţia lui de a fi profet (Sura 96:1-5). Viziunile îi sunt transmise de către „îngerul Gabriel"[17]. Maho- med era speriat şi reţinut în ceea e priveşte prima sa viziune, deoarece nu ştia sigur dacă aceasta venea de la Allah sau de la duhurile rele.[18] Tradiţia islamică spune că Mahomed a fost susţinut de către soţia lui, Khadija, verişoara ei, Waraqa ibn Naufal, despre care se spune că era creştină, şi de către verişorul lui Mahomed, Aii. Aceştia l-au încurajat să creadă în vocaţia lui.[19] Viziuni noi i-au apărut în diverse locaţii şi situaţii. Mai târziu au fost notate, iar astăzi ele se regăsesc în Coran. Ulterior acestor viziuni, Mahomed începe să predice în Mecca.

616 AD Mesajul lui Mahomed despre monoteism şi consecinţele etice ale acestuia nu au fost primite la început prea bine, insistându-se asupra unui punct central: „Există doar un singur Dumnezeu, Allah, iar omul este obligat să i se supună". Cuvântul „Islam" a apărut atunci pentru prima dată, un nume care era pe punctul de a denumi întreaga mişcare, semnificând supunere sau predare. învăţăturile lui Mahomed întâlnesc o opoziţie din ce în ce mai mare din partea comercianţilor arabi, deoarece ele erau împotriva idolatriei, cauzând astfel mari prejudicii unui comerţ înfloritor cu idoli. Mahomed şi cei care îl urmau au fost persecutaţi în Mecca. Câţiva dintre adepţi s-au refugiat în Abisinia (Etiopia).

619 AD După moartea soţiei lui, Khadija, şi a unchiului şi protectorului său, Abu Talib, Mahomed se confruntă cu o situaţie din ce în ce mai grea, din cauza persecuţiilor. Chiar şi printre membrii clanului din care făcea parte nu se mai simţea în siguranţă. La două luni după moartea primei sale soţii, el se căsătoreşte cu văduva abisiniană Sawda. Mai târziu, se căsătoreşte şi cu alte femei, printre care şi Aisha, care avea doar 9 ani atunci când Mahomed a consumat căsătoria lor. Numărul total de femei cu care a fost căsătorit încă este disputat, probabil fiind între 12 şi 15 femei.[20]

Migraţia *(Hija)* din Mecca în Medina

622 AD Din cauza persecuţiilor pe care le îndura în Mecca, Ma- homed acceptă o invitaţie din partea unor adepţi şi pleacă la Medina[21] împreună cu un grup de aproximativ 80 susţinători. Poziţia lui se schimbă subit. în Medina, el nu mai este privit ca un predicator persecutat, ci devine un lider influent al orăşenilor, care îl numesc primar şi concentrează prin acest gest toată autoritatea într-o singură persoană: Mahomed. Emigrarea se dovedeşte a fi o manevră plină de succes, iar potrivit cronologiei islamice, reprezintă începutul unei noi religii.

Schimbarea statutului lui Mahomed (622 AD)

Mecca	Medina
• Puţină putere	• Puternic şi influent
• Simplu predicator	• Lider religios
• Persecutat în final	• Lider militar suprem
• Cetăţean obişnuit	• Lider politic
• începea să sărăcească	• Devine bogat

Mahomed, care la începutul lucrării sale era convins că în ceea ce priveşte credinţa, se asemăna cu evreii şi

[15] Mahomed a avut un fel de „experienţe spirituale". Mulţi învăţaţi nu vor vorbi despre „viziuni şi imagini", ci mai degrabă vor spune că el a primit un cuvânt de la Allah: iqra' (recită)!

[16] Numele celor patru fete sunt Raqiyya, Zainab, Umm Kulthum şi Fatima. La vârsta maturităţii, Fatima era o musulmană foarte devotată.

[17] în Coran, Gabriel (jibril) este o fiinţă spirituală, care nu se prezintă (Surele 2:97-98; 64:4). Din moment ce mesajul nu este în acord cu Biblia, nu se poate considera că este vorba despre acelaşi înger (cf Lk 1:26-33).

[18] Vezi Ibn Said, Kitab al-Tabagat al-Kabir, Vol.l, p225.

[19] Vezi Mishkat IV, p356 şi 357.

[20] Vezi Hughes 1982:399-400.

[21] Pe atunci, Medina se numea Yathrib.

creştinii, a încercat să caute sprijin la trei triburi evreieşti.[22] Cu toate acestea, evreii au refuzat să-l recunoască pe Mahomed ca fiind un adevărat profet al lui Dumnezeu, din cauză că nu le putea oferi nicio dovadă.[23] Drept consecinţă, ostilităţile au început să apară după ce Mahomed a diferenţiat islamismul de cele două re ligii monoteiste „predecesoare".[24] Evreii din Medina au fost siliţi să emigreze, să accepte Islamul sau să fie ucişi, iar femeile şi copii lor să fie vânduţi ca sclavi. De atunci înainte, evreii şi creştinii care trăiau în zonele islamice au fost trataţi ca subiecţi (*dhimmi*) care trebuie să plătească o taxă specială *(jizya)*.[25] în acea perioadă de 10 ani de domnie din Medina, Mahomed a pus bazele unui imperiu mic dar puternic, costruit parţial pe forţa armelor, parţial pe diplomaţie.

624 AD Mahomed şi susţinătorii lui au început să facă raiduri asupra caravanelor care veneau din Mecca şi să ia pradă pentru adepţii lor. Aceste raiduri au dus la câteva lupte deschise cu cetăţenii din Mecca:[26]

- Bătălia din Badr: 324 de musulmani din Medina au înfrânt un grup de atacatori din Mecca de trei ori mai mulţi decât ei.
- Bătălia din Uhud (625 AD): musulmanii sunt înfrânţi de către luptătorii din Mecca. în această luptă, Mahomed este rănit.
- „Bătălia tranşeelor" (627 AD): Musulmanii au apărat cu succes Medina, săpând un şanţ în jurul părţilor expuse ale oraşului.

Ultimii ani ai lui Mahomed

628 AD Cetăţenii din Mecca semnează tratatul de pace de la al-Hudaibiya[27] cu musulmanii din Medina. Asta le permite lui Mahomed şi susţinătorilor lui să facă un pelerinaj la Mecca, în anul ce urmează. în cele 22 de luni de la semnarea tratatului, Mahomed şi-a consolidate puterea, făcând noi cuceriri şi formând alianţe cu triburi puternice, în special cu Bani Khuza'a. Prin urmare până în 630 AD el a fost considerabil mai puternic, în comparaţie cu Quraish, faţă de momentul în care a fost semnat tratatul. *Quraish* nu s-a descurcat la fel de bine la capitolul încheierii de noi alianţe, dar s-a aliat cu un alt trib puternic, Bani Bakr. Tribul Bani Khuza'a şi tribul Bani Bakr aveau teritoriile unul lângă altul, aflându-se mereu în conflict. Din răzbunare, în 629 AD, câţiva membri din tribul Bani Bakr au ucis un grup de membri din Bani Khuza'a. După ce a auzit despre cele petrecute, Mahomed a ales cel mai drastic răspuns: să atace Mecca. Venise timpul să provoace marea putere a tribului *Quraish* chiar în propriul lor oraş.

630 AD Mahomed se întoarce în Mecca împreună cu 10.000 de războinici. în faţa acestei mari forţe, oamenii din Mecca nu opun rezistenţă şi cedează, acceptând să devină musulmani.[28] Mahomed emite o amnistie pentru majoritatea locuitor oraşului său natal. Imaginile şi idolii din templul *Ka'ba* sunt îndepărtate, iar Mecca devine oraş interzis non-musulmanilor. în anul următor, Mahomed conduce pentru prima dată un război de cucerire împotriva Marilor Puteri. Bizanţul şi Per- sia erau slăbite din cauza luptelor dintrw ele. Mahomed invadează graniţele Siriei Bizantine cu o armată mare de războinici.

632 AD Mahomed moare în Medina la vârsta de 63 de ani, fără să-şi numească succesorul.[29] Moartea lui subită ridică o mare problemă pentru adepţii săi: cine îi va lua locul şi va conduce proaspăt formata comunitate musulmană, pentru ca unitatea ei să rămână intactă?

1.1.3 CEI PATRU CALIFI[30]

622 AD Anul migraţiei (Hijra) este începutul cronologiei oficiale ale calendarului islamic.

---

[22] Diferite modele de relaionare între musulmani şi ne-musulmani se pot găsi la începutul carierei lui Mahomed, între anii 622-632 AD. Din acea perioadă, sunt foarte cunoscute trei mari acorduri. într-un caz în care era implicată oaza Khaybar, musulmanii îşi rezervau dreptul să încalce acordul oricând şi din orice motiv (vezi Guillaume 1955:510-18).

[23] Evreii îi cereau lui Mahomed un semn pe care el nu îl putea da (vezi Surele 3:183-184; 6:3; 17:90-93).

[24] Din acel moment, după cum cred şi musulmanii din ziua de azi, Mahomed a accentuat importanţa lui Avraam şi a fiului său, Ismael, crezând probabil că erau strămoşii lui. Schimbă direcţia rugăciunilor de la Ierusalim la Mecca, şi declară templul Ka'ba ca fiind sanctuarul înălţat de căte Avraam (vezi Surele 2:124-127; 2:142-144). Coranul afişează această schimbare în atitudinea lui Mahomed: versete binevoitoare din perioada în Mecca ş. cepu- tul perioadei în Medina, cum ar fi 2:62; 3:199; 5:69, în timp ce ostilitatea de la sfârşitul perioadei în Medina sunt prezentate în versetele 5:75-76; 9:29.

[25] Pentru mai multe detalii despre acest subiect, consultaţi cartea lui Ye'or (1985). Oamenii care se confruntau cu Islamul aveau următoarele posibilităţi: 1) să se supună şi să accepte Islamul; 2) să îşi păstreze propria lor credinţă, dar să fie trataţi ca şi "cetăţeni de mâna a doua" şi să plătească o taxă specială; 3) să fie ucişi de sabie.

[26] Aici sunt menţionate doar cele 3 bătălii mai importante, însă erau mult mai multe situaţii conflictuale.

[27] *Al-Hudaibiya* este numele unei fântâni de lângă Mecca.

[28] Intenţia lui Mahomed era de a-i cuceri pe oamenii din oraşul său natal, însă fără vărsare de sânge. Prin urmare, au făcut o înţelegere: dacă se supun lui şi religiei pe care o aducea, atunci el va garanta că Mecca va rămâne un locaş de cult pe care musulmanii vor trebui să îl viziteze cel puţin odată în viaţă, asigurând astfel fluxul fianciar al oraşului (Tratatul de la Hudaybiyya).

[29] Nu se ştie cu siguranţă care a fost cauza morţii lui Mahomed. Erudiţii sugerează următoarele teorii: moarte cauzată de boală; răni adânci din în luptă; otrăvirea de către duşmani; sau o combinaţie dintre toate acestea.

[30] Califul este şeful statului, liderul comunităţii islamice (umma). Semnifică „succesor" sau „reprezentant".

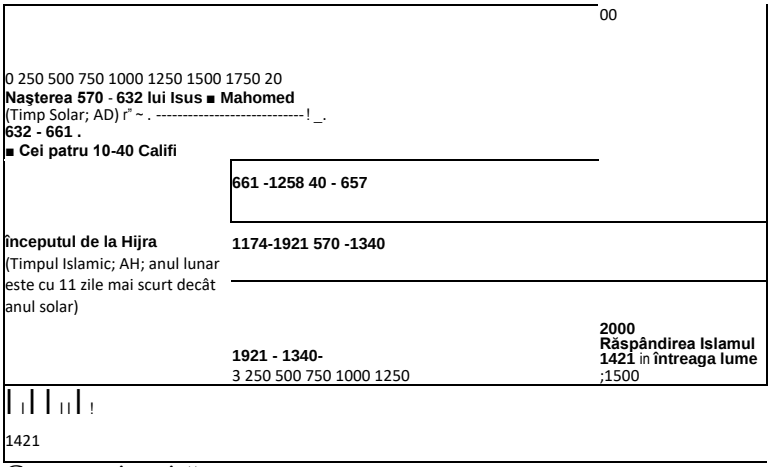
00
0 250 500 750 1000 1250 1500 1750 20
Naşterea 570 - 632 lui Isus ■ Mahomed
(Timp Solar; AD) r" ~ . ----------! _.
632 - 661 .
■ Cei patru 10-40 Califi
661 -1258 40 - 657
începutul de la Hijra
(Timpul Islamic; AH; anul lunar este cu 11 zile mai scurt decât anul solar)
1174-1921 570 -1340
2000
Răspândirea Islamul
1421 in întreaga lume
1921 - 1340-
3 250 500 750 1000 1250
;1500
1421

Cercetare istorică

630 AD Spre sfârşitul carierei sale, mesajul lui Mahomed a devenit din ce în ce mai critic faţă de evrei şi creştini. După moartea lui, mesajul a predominant printre musulmani, ei luptându-se împotriva „oamenilor Cărţii". Au fost lansate raiduri militare în zonele de la graniţa cu Arabia.[31]

632-634 AD **Abu Bakr,** primul calif (succesorul lui Mahomed) şi tatăl Aishei (una dintre soţiile lui Mahomed), zdrobeşte câteva revolte dintre triburile arabe pentru a le împiedica să părăsească comunitatea islamică.

643-644 AD **Umăr,** cel de-al doilea calif. După bătălia de Ia Yarmuk, (637 AD), ocupă Ierusalimul şi câştigă putere asupra Siriei. La puţin timp după această victorie, Egiptul si Persia sunt cucerite de către Khalid ibn Wa- lid. Umăr este asasinat în moschee în timp ce se ruga.

Textele din Coran sunt adunate şi aşezate de către Zayd ibn Thabit, la ordinele lui Abu Bakr si Umăr.

XV
Marea *m* _ \
Mediterană * Damasc V
/• Siria
' Ierusalim
Irak
Khorasan
Iran

644-656 AD **Uthman,** al treilea calif, porunceşte editarea Coranului, deoarece o serie de versiuni anterioare creau confuzie. Decretă că doar textele nerevizuite ale Coranului sunt valide; toate celelate variante trebuie să fie distruse. Uthman este ucis de către un grup adversar motivat de Fatima, fiica lui Mahomed, cea care s-a căsătorit cu Aii.

Etiopia
0 500
1000 km
Marea
Arabiei
Sistan

Dominaţia islamică din anul 634 AD

656-661 AD Aii, cel de-al patrulea calif, era verişorul, fiul adoptat şi ginerele lui Mahomed (era soţul Fatimei). Problematica succesiunii îi împarte pe musulmani în Siiţi şi Suniţi. Siiţii (majoritatea în Iran) susţineau că Aii era califul de drept, prin urmare respingeau autoritatea primilor 3 califi pe care Suniţii îi recunosc. Asemeni celor doi predecesori ai săi, Aii este asasinat.

1.1.4 DINASTIILE

661-750 AD **Dinastia Umaiadă;** cel de-al doilea fiu al lui Aii, Husein, vinde califatul. Mu'awiya devine singurul con**ducător şi formează o dinastie cu centrul în Damasc. Umayazii sunt descendenţii lui Umayya şi fac parte dintr-un clan separat de Mahomed din tribul Qurai- sh. Proaspătul imperiu câştigă numeroase teritorii prin expediţiile făcute în cea mai mare parte în nordul Africii. în 711 AD, trupele musulmane trec în Spania şi cuceresc aproximativ 80% din teritoriul Peninsulei Arabe. O armată condusă de către Charles Martel (732 AD) opreşte expansiunea în Poitiers, Franţa.**

750-1258 AD Dinastia Abisiniană a înlocuit dinastia Umaiadă şi a avut un centru foarte bine dezvoltat în Bagdad. Califii Abisiniei îşi bazau pretenţiile asupra califatului pe descendenţa lor din Abbas ibn Abd al-Muttalib (AD 566-652), unul dintre cei mai tineri unchi ai profetului Mahomed, în virtutea

[31] **Ca exemplu avem posibilitatea oferită garnizoanei bizantine din Gaza: au fost invitaţi să-şi abandoneze credinţa, să-l nege pe Isus şi să participe la închinarea islamică; după ce au refuzat, au fost martirizaţi. Mai multe exemple ale acestei antipatii manifestate faţă de Creştini în acea perioadă au fost arderea bisericilor, distrugerea mănăstirilor şi blasfemia împotriva bisericii şi a lui Isus (Crone & Cook 1977).**

căruia se consideră cei mai îndreptățiți moştenitori legali ai lui Mahomed, spre deosebire de umaiazi.

Dominația islamică în 750 AD.

Se diferențiau de umaiazi prin atacarea secularizării lor, a caracterului moral şi al administrației în general. „Cruciadele"[32] care au eliberat temporar Palestina de sub domninația islamică se răsfrâng asupra acestor vremuri. Cruciadele au fost o serie de conflicte militare cu caracter religios care s-au petrecut între anii 1095-1291, de obicei cu consimțământul Papei, în numele creştinismului. Cruciadele aveau în principal scopul de a recâştiga Ierusalimul şi „Țara Sfântă" de sub ocupația musulmană,şi au fost inițiate ca răspuns la cererea Imperiului Bizantin Ortodox de Est, de a le veni în ajutor împotriva expansiunii musulmanilor în Anatolia. După expansiunea islamică din secolul al VUI-lea, creştinătatea din Orientul Mijlociu a fost îngenuncheată. în anul 850, califul al-Mutawakkil a emis o lege prin care se urmărea evidențierea faptului că evreii şi creştinii trebuie să fie priviți ca fiind cetățeni secundari în toată lumea islamică.[33] în anul 1258 AD, mongolii[34] au ucis aproximativ 800.000 oameni în asaltul asupra Bagdadului, ceea cea a dus la distrugerea dinastiei abi- siniene. Secolul al IX-lea a fost de asemenea numit „Dezvoltarea islamului" în semn de respect față de disciplinele de studiu asupra contextului islamic.[35] Abisinieii şi-au creat o armată care era loială doar propriului lor califat, formată în cea mai mare parte din sclavi turci numiți Mameluci.

1.1.5 IMPERIILE

în Evul Mediu s-au ridicat patru imperii musulmane:

1. Imperiul Mameluc în Egipt
2. Imperiul Safavid în Iran
3. Imperiul Mughal în India

4. Imperiul Otoman în majoritatea teritoriilor Orientului Mijlociu, Balcanilor şi a Nordului Africii.

Aceste mari imperii au luat ființă datorită descoperii şi exploatării prafului de puşcă şi a eficientizării administrative. Până la sfârşitul secolului XIX, toate cele patru imperii au fost destabilizate şi distruse de către ambiții culturale şi influențe culturale venite din vest.

1174-1811 AD Originile **Imperiului Mameluc** din Egipt se regăsesc în Dinastia Ayyubidă care a fost fondată de către Saladin (Salah ad-Din) în anul 1174. Alături de unchiul său, Shirkuh, a cucerit Egiptul de sub ocupația regelui Zangidian Nur ad-Din al Damascului, în anul 1169. Mamelucii i-au învins pe mongoli în Homs în anul 1260 şi au început să-i împingă pe aceştia din urmă cât mai departe în est. în acest timp, ei şi-au consolidat puterea asupra Siriei, au fortificat zona, au stabilit rute de corespondență şi relații diplomatice cu prinții din zonă. Trupele mamelucilor au învins de asemenea şi ultimul strat cruciat din „Țara sfântă".

Napoleon i-a învins pe mameluci în atacul din Egipt din anul 1798 şi i-a forțat să se retragă în partea nordică a Egiptului. Până atunci, mamelucii au adăugat doar muscheta dotărilor lor de cavalerie. După ce trupele franceze au părăsit Egiptul în anul 1801, mamelucii au continuat lupta pentru independență, de această dată impotriva Imperiului Otoman şi a Marii Britanii. Puterea mamelucilor în Egipt s-a sfârşit în anul 1811, când Mahomed Aii[36] i-a invitat pe toți mamelucii la palatul său pentru a sărbători declarația de război împotriva Wahhabiților din Arabia. Au fost aproximativ 600 de mameluci la parada din Cairo. în apropiere de porțile Al-Azab, pe un drum îngust care coboară de la dealul Mukatamb, Mahomed Aii îi prinde într-o ambuscadă şi îi măcelăreşte.

1502-1722 AD Imperiul Safavid a condus Iranul de la începutul secolului al XVI-lea până la începutul secolului al XVIII- lea. Chiar dacă îşi pretindeau descendența de la Aii ibn Abi Talib (cel de-al patrulea calif), Safavizii erau originari Sunni (numele de „Safavid" vine dintr-un ordin Sufit numit Safavi).

---

[32] Cruciadele repezintă un capitol foarte trist din istoria creştinătății. Chiar şi în ziua de azi, musulmanii îi acuză pe creştini de faptul că au răspândit creştinismul cu ajutorul săbiei.

[33] Câteva dintre aspectele acestor legi au fost: purtarea unor culori de haine prestabilite, distrugerea bisericilor construite de curând, imagini cu demoni sculptai în lemn, să fie bătute în cuie de uşa lor, să nu poată fi angajați în poziție de autoritate față de musulmani (vezi Goddard 2000:66-68).

[34] Mongolii erau un grup de nomazi care în secolul al XIII-lea au fost împresurați de civilizații agrare şi locuitori de oraşe. Cu toate acestea, niciuna dintre aceste civilizații, probabil cu excepția califatului islamic din Bagdad, nu au fost state centrale puternice. Asia, Rusia şi Orientul Mijlociu erau controlate fie de regate pe cale de prăbuşire, fie de state divizate. Asumân- du-şi o inițiativă strategică, mongolii au exploatat acest gol de putere şi au legat toate aceste zone într-o rețea de comerț foarte utilă.

[35] Două importante realizări au fost în domeniul al-Shafi'i (820 AD) despre Shari'a (Legea islamică), şi al-Kindi (870 AD) în domeniul falsafa (Filosofiei islamice).

[36] Paşa Mahomed Aii, guvernatorul Egiptului dintre anii 1805-1849, este considerat deseori fondatorul Egiptului modern. Mahomed Aii s-a născut în orașul Kavala (în prezent în Grecia) într-o familie de albanezi. După ce şi-a petrecut tinerețea ca negustor de tutun, Mahomed Aii s-a înrolat în armata otomană.

Originile lor merg în urmă, până la Firuz Shah Zarrinkolah, un demnitar iranian din nordul Iranului. Cât timp s-au aflat la conducere, safavizii au impus Shiismul ca religie de stat, atribuind astfel Iranului o identitate separată de a vecinilor lor sunniți. în anul 1524 Tahmasp ajunge la tron şi reînsufleţeşte arta la nivel regional. Producția de covoare devine industrie principală, câştigând tot mai multă importanță în oraşele iraniene. Cea mai importantă trezire artistică a fost atribuția poemelor grafice Shahnama de a premări gloria Shah-ului prin diferite metode artistice. Copia în două volume conținea 258 de tablouri mari, care ilustrau munca lui Firdawsi, poet persan. Shah-ul a interzis consumul de vin, haşişul şi a impus închiderea caselor de pariuri, a tavernelor şi a bordelurilor.

1526-1857 AD Imperiul Mughal a fost rezultatul mai multor invazii în Persia şi India a mongolilor. Fondat de către Babur în anul 1526, imperiul se întindea în cea mai mare parte asupra Indiei (de azi), Pakistanului, Bangladeshului şi Afganistanului, timp de câteva secole bune, înainte de a capitula în fața Imperiului Britanic în anul 1857. Imperiul a lăsat în urma sa o moştenire foarte importantă pentru cultura şi arhitectura indiană. Cât timp a durat acest imperiu, comunitățile musulmane s-au dezvoltat foarte mult pe teritoriul Indiei, în special din Gujarat, Bengal şi Hydenbad. Mai multe ordine de Sufiți din Afganistan şi Iran au fost foarte bine cotate în toată regiunea. Drept urmare, mai mult de un sfert din populația Indiei s-a convertit la islamism.

1301-1921 AD Imperiul Otoman este turc, nu arab, iar din anul 1453 era controlat de Istanbul (Constantinopol). Lumea islamică atinge un nou apogeu (deşi nu se poate compara cu epoca de aur a abisinienilor) sub ocupația Imperiului Otoman (Uthmaniah). Turcii au emigrat din stepele din Asia Centrală, iar la început au pus bazele unui mic stat în Anatolia (Turcia zilelor noastre), în anul 1453, după un asediu care a durat 2 luni, elita de soldați şi tunuri otomane au copleşit Constamtino- polul. Imperiul milenar Romano-bizantin a fost subit cuprins de noul Imperiu Otoman, care şi-a extins influența asupra majorității lumii islamice, ajungând până în mijlocul creştinătății europene. Avansând cu paşi puternici înspre est, imperiul amenința să cucerească Europa centrală şi de vest. în anul 1529 a eşuat asediul asupra Vienei, oprind orice încercări ulterioare ale otomanilor de a avansa către Europa de est. Bătălia de la Viena din 1683 a grăbit retragerea Imperiului Otoman din multe zone din Europei de est şi Balcani.

In concluzie, următoarele puncte merită luate în considerare:

1. Musulmanii interpretează această poveste ca fiind un semn de la Allah, iar prin acest eveniment istoric s-a confirmat importanța oraşului Mecca pentru totdeauna, ca loc de pelerinaj ce nu poate fi atins sau distrus de

Slăbirea Imperiului Otoman a permis europenilor să îşi extindă dominația în Africa de Nord. Perioada puterilor coloniale[37] începe cu preluarea puterii de către Franța, prima dată în Algeria (1830), apoi în Tunisia (1881), apoi în Maroc (1912). Egiptul intră sub protectorat britanic în anul 1882. în 1920, Orientul Mijlociu este împărțit în mandate ale Marii Britanii şi ale Franței. După cel de-al doilea Război Mondial, imperiile coloniale se destramă cu repeziciune.

Mustafa Kemal Ataturk (1881-1938), primul preşedinte şi fondatorul primei Republici Turce, este o figură importantă a secolului XX. Debutând ca erou militar în Dardanele, în 1915, el devine liderul carismatic al luptei naționale pentru eliberare turceşti în anul 1919. După o serie de victorii impresionante îşi conduce națiunea spre independență deplină. A oprit dinastia otomană care a durat mai bine de şase secole şi a creat Republica Turcia în 1923, instaurând o formă de guvernământ similară cu democrația vestică. Ca şi preşedinte, timp de 15 ani, Ataturk a implementat numeroase reforme în sferele politice, sociale, legale, economice şi culturale.

1.1.6 RĂSPÂNDIREA ISLAMISMULUI ÎN ÎNTREAGA LUME

1922- până astăzi: Datorită migrației masive după cel de-al doilea Război Mondial, Islamul s-a răspândit în multe părți ale lumii. Există o probabilitate foarte mare ca în toate țările lumii să existe musulmani. în mare parte datorită creşterii biologice, Islamul este acum a doua cea mai numeroasă religie, cu cel mai accelerat ritm de creştere din lume. Revoluția musulamnă din Iranul shiit din 1979-1980, condusă de către Azatollah Kho- meini, a resuscitat noua încredere în sine şi un zel aprins al musulmanilor pentru propagarea islamismului. Majoritatea musulmanilor trăiesc în țări care se întind din Africa de Vest până în Asia Centrală şi în Indonezia. Creşterea lor la nivel global în secolul XX a fost semnificativă: de la 12.3% în 1900 la 20% în 2005. Creşterea prin convertire a fost cea mai mare în Africa de Vest, Indonezia şi S.U.A.[38]

Populația musulmană a crescut cu peste 235% în ultimii 50 de ani (aproximativ 1,3 miliarde). Prin

---

[37] în opinia musulmanilor, coloniştii reprezentau supremația economică a puterilor străine. Prin urmare, majoritatea au trebuit să plece din țările islamice în momentul în care a fost declarată independența. în Algeria (care a făcut cândva parte din Franța), unde numeroase familii de francezi au locuit acolo timp de trei sau patru generații, noile procese de dezvoltare au adus teribile vărsări de sânge şi numeroase pierderi de ambele părți, care au durat din 1954 până în 1962.

[43] Vezi Johnstone (2001:14).

comparaţie, populaţia creştină a crescut cu 47%, hinduşii cu 117%, şi budiştii cu 63%.[39]

Creştinismul, islamismul, hinduismul, credinţa populară chinezească şi budismul sunt cele mai mare religii din ziua de azi. Aproximativ 69-78% din populaţia lumii aderă la una dintre aceste cinci religii. Creştinismul are cel mai mare număr de adepţi, urmat de islamism, hinduism, credinţa populară chinezească, respectiv de budism. Aceste cifre sunt în mod necesar aproximative. Populaţia lumii în 2005 era de aproape 6,5 miliarde de locuitori.

[39] Aceste cifre sunt estimative şi îi includ pe adepţi la credinţa respectivă, fie prin naştere sau convertire. Vezi de asemenea şi www.adherents.com şi www.wikipedia.com.

4. Hinduism 780 milioane (12%)
5. Băştinaşi primitivi 380 milioane (6%; ‘păgâni’)
6. Credința populară chinezească 380 milioane (6%)
7. Budhism 380 milioane (6%)
8. Tradiția africană şi diaspora 100 milioane
9. Sikhismul 25 milioane (0.4%)
10. Juche 20 milioane
11. Iudaism 19 milioane (0.3%)
12. Spiritism 15 milioane
13. Credința Bahâ’i 7 milioane

Dezvoltarea Islamului şi a relaţiilor dintre creştini şi musulmani în cele şase zone geografice importante (vezi harta de la pagina 37).

1) Asia

La sfârşitul secolului al XlII-lea, negustori şi învăţători musulmani au dus islamismul în sudul Asiei. Până în 1292, când Marco Polo a vizitat Sumatra, majoritatea locuitorilor erau convertiţi la islamism. Primul regat musulmam a fost fondat de către un prinţ din Java, din Peninsula Malacca. Prin schimburi şi comerţ, Islamul s-a răspândit până în Borneo şi Java (Indonezia). Până la sfârşitul secolului al XV-lea, filipinezii au făcut deja cunoştinţă cu islamismul. Pe măsură ce Islamul se răspândea, au luat fiinţă trei mari puteri politice musulmane. Ajeh, cea mai importantă putere musulmană, era foarte bine stabilită în nordul Sumatrei şi controla cea mai mare parte din regiunea situată între sudul Asiei şi India. Sultanatul atrăgeau de asemenea şi poeţii Sufi. Cea de-a doua mare putere musulmană a fost federaţia sultanatelor din peninsula Malacca. A treia putere s-a născut în Java, unde câteva puteri musulmane au învins regatul Majapahit local la începutul secolului al XVl-lea. După anul 1990, s-a observat o creştere semnificativă a numărului de musulmani care se con-
verteau la creştinism, în ciuda sau poate chiar din cauza activităţilor islamismului extremist. Aceasta a avut ca principală sursă extinderea pretutindeni a reţelei media.

Locuri de mare interes în Asia şi Orientul Apropiat

• **Israel şi Palestina:** conflictul nesoluţionat dintre aceste puteri este o problemă de mare interes. Toate eforturile internaţionale de a stabili pacea nu au efecte durabile.

Se regăsesc diferenţe profunde în ceea ce priveşte pretenţiile asupra pământului, în special asupra Ierusalimului însăşi. Cupola Stâncii[40] va continua să joace rolul principal în acest conflict.
Cupola Stâncii; Ierusalim

• **Afganistan,** timp de zeci de ani de invazii şi război. Tali- banii, o mişcare extremistă islamică, se străduiesc să menţină controlul asupra ţării în timp de violenţă şi opresiune. Talibanii exportă revoluţionari în multe naţiuni străine. Afganistanul a fost diplomatic ostracizat.

• **Kaşmirul** este cel mai important focar de conflict între India, Pakistan şi China. Disputele teritoriale sunt cauza multor războaie şi competiţii nucleare între India şi Pakistan.

• **Indonezia:** puterea islamismului a fost exponeţial exercitată încă din 1990. Musulmanii urmăresc să diminueze influenţa creştină. Persecutarea creştinilor, inclusiv actele deschise de violenţă, a crescut.

• **Neîncrederea Shia/Sunni:** războiul de şapte ani dintre Iran şi Iraq din anii 1980 şi conflictele deschise dintre cele doua grupări din Iraq după ce Saddam Hussein a cauzat atât de multă suferinţă. Milioane de vieţi au fost pierdute, aproape nu există vreo familie care să nu fi avut parte de tragedie în acest război terifiant.

• **Kurzii:** 27 de milioane de oameni fără ţară formează în sine o mare minoritate rebelă, cu mari şanse să provoace conflicte în viitor - în special în Turcia, Irak şi Iran.

• în **India** se găsesc 140 milioane de musulmani, fiind a doua cea mai mare ţară musulmană. Cu toate acestea, ei sunt presaţi de către majoritatea hindusă (musulmani 12.5%, hinduşi 80%, creştini 2.5%).

• **China** experimentează o creştere a influenţei islamice şi confruntări cu alte religii. Numeroşi musulmani care au emigrat în China au începută să aibă impact asupra economiei ţării. Sub Dinastia Ming (1368-1644 AD), perioadă considerată a fi Epoca de Aur a islamismului în China, musulmanii au început să fie parte deplin integrantă a societăţii Han. Musulmanii susţin că până în anul 2000 existau aproximativ 33.000 de moschei în Republica Populară Chineză.

în Asia, Islamul a devenit mai militant şi mai puţin tolerant, unde legea Shari'a a înlocuit legislaţia existentă, în ţări ca Afganistan, Iran, Pakistan, Brunei şi insulele Maldive. în alte părţi, cum ar fi Indonezia sau Malaezia, musulmanii introduc forţat legea Shari'a, în ciuda majorităţii non-musulmane a populaţiei, în anul 2000, 27 de ţări din Asia aveau populaţia majoritar musulmană. în multe ţări, nivelul persecutării creştinilor şi a altor minorităţi a atins cote dramatice.

în timp ce musulmanii câştigau drepturi religioase în vest, în ţări din Asia şi Orientul Mijlociu persecutarea minorităţilor
religioase de către grupări islamice extremiste era de necurmat. Creştini, în special muncitori invitaţi filipinezi, erau întâmpinaţi de hărţuiri şi intimidare. în Arabia Saudită şi alte ţări islamice, orice încercare

---

[40] **Piatra aflată în centru Domului se consideră a fi locul din care Mahomed s-a ridicat la Alah, însoţit de îngerul Gabriel. A fost construit între anii 687 şi 691 de către cel de-al nouălea calif, Abd al-Malik. Timp de secole, europenii au numit domul "Moscheea lui Umăr". în timpul Cruciadelor, Domul a fost oferit augustinienilor, care l-au transformat în biserică. Ierusalimul a fost recapturat de către Salah al-Din în anul 1187 şi a fost reconsacrat ca sanctuar musulman. Crucea din vârful cupolei a fost înlocuită de o semilună de aur. în iudaism, stânca este locul în care Avraam a fost pus la încercare de către Dumnezeu pentru a vedea dacă îşi va sacrifica fiul, pe Isaac (vezi Geneza 22:1-19). în creştinism, conform acţiunilor lui Isus din templu, se consideră că în timpul Imperiului Bizantin, locul în care a fost mai târziu construit Domul a fost locul în care mama lui Constantin a construit o mică biserică, numind-o Biserica Sfinţilor Cir şi Ioan, mai târziu mărită şi numită „Biserica Sfintei înţelepciuni".**

de a converti un musulman la orice altă religie era subiect la condamnare criminală. Susținerea de servicii religioase în. public de către non-musulmani este o infracțiune. în anul 622 AD, înainte de ascensiunea Islamului, în Arabia Saudită exista o populație mare creştină. Nici un creştin sau ne-musul- man nu are permisiunea de a intra în oraşele sfinte ale Islamului, Mecca sau Medina. în fiecare an, peste două milioane de musulmani făceau pelerinaje sau haji în aceste oraşe. Arabia Saudită are una dintre cele mai proaste cote de toleranță religioasă în societate, iar conducătorii găsesc că este din ce în ce mai greu să guverneze între cei care vor liberalizare şi cei care vor o is- lamizare strictă. Numeroşi misionari musulmani se răspândesc din această țară. Se cheltuiesc cantități enorme de bani pentru a propaga Islamul în lume, prin construirea de moschei, trimiterea misionarilor musulmani, literatură, radio, programe de televiziune, internet, etc. Islamismul deține cel mai mare complex de tipărire a Coranului din lume.[41]

2) Africa

După ce inițial a fost cucerit nordul Africii, în secolul al VIII- lea, Islamul s-a extins pe coasta Africii de Est, ca parte a dialogu-
lui continuu dintre oamenii de pe coasta de Est şi negustorii din Golful Persic şi Oman. în perioadele timpurii ale existenței sale în Africa, Islamul a avut o istorie turbulentă şi în continuă mişcare, cu mişcări de reformă, dinastii care se prăbuşeau şi succesiunea altora. Câştigarea puterii depindea de protejarea rutelor de comerț în zonele care se extrăgea aurul în Africa Subsaharianã. Conducătorii islamişti se extindeau atât în nord, cât şi în sud. Cu toate acestea, Islamul sub-saharian a fost dominat de frății şi a fost amestecat cu practici anterioare în domeniul superstițiilor, în ultima parte a secolului al Xl-lea, Islamul domina lumea mediteraneană. Din secolul al XVI-lea, până în secolul al XlX-lea, cea mai mare parte a Maghrebului[42] era sub ocupație otomană. Până în anul 1880 islamismul a prins rădăcini în multe țări învecinate cu continentul.

între anii 1956 şi 1994, toate statele din Africa au devenit independente de puterile coloniale. Peste 17% din populația Africii are origini arabe. Zona în care majoritatea musulmanilor au trăit alături de creştini se întinde de la Senegal, prin Sahel, până la Etiopia, cuprinzând litoralul african al Oceanului Indian. Există potențial pentru confruntări mari datorită agresivității de care dau dovadă unele mişcărilor islamice extremiste şi a faptului că numeroşi evanghelişti creştini africani câştigă adepți din rândurile comunităților musulmane. în Sudan şi Nigeria, acest fapt a dus la război şi violențe în masă. Alte țări precum Guine- ea-Bissau, Coasta de Azur şi Ciad sunt în mare pericol în viib Persecutarea creştinilor de către musulmani a crescut în Egipt, Sudan, în nordul Nigeriei şi în Comore. Mişcări islamice extie- miste au afectat profund acest continent, din Nord, din Algeria, până în Africa de Sud. Dovezi pentru aceasta sunt războiul de gherilă din Algeria, atacuri teroriste în Kenia şi *jihadul* împotriva creştinilor în nordul Nigeriei.

Musulmanii din Africa câştigă constant adepți din rândul religiilor tradiționale în țări din vestul Ghanei şi din Sahel. Eforturile misionarilor musulmani s-au extins până în aproape toate țările Africii. Educația finanțată prin petrol, proiectele de ajutorare, bursele şi eforturile misionare bine organizate oferă Isla-
mului un rol de succes în cârdul vieții politice din Africa. Islamul a tolerat unele din valorile tradiționale ale Africii, de exemplu să permită unui bărbat să aibă mai multe soții (permis de asemenea şi în Coran), făcând astfel convertirea la islamism să fie mai uşoară şi mai puțin supărătoare decât convertirea la creştinism.

Musulmanii au venit în Africa de Sud în secolul al XVII-lea, inițial aduşi de către coloniştii olandezi pe post de sclavi sau exilați politic. Ca şi consecință a climatului politic din Africa de Sud în era apartheidului, mulți oameni de culoare africani au căutat religii alternative, din moment ce forma de guvernământ era identificată cu „Asupritorii creştini albi". Realitatea rasismului în Africa de Sud este responsabilă de stabilirea unei imagini negative despre credința creştină în mintea multor oameni de culoare. Aceasta a dus la creşterea interesului față de islamism ca religie a Africii. Oamenii de culoare africani au început să-l vadă pe Isus ca pe autorul rasismului, nu ca şi pe cel care a murit pentru a distruge zidurile despărțitoare dintre oameni. Musulmanii au profitat de această situație şi au promovat Islamul ca fiind „religia bazată pe dreptate şi drepturi egale", nu doar în Africa de Sud, ci în toată lumea. Astăzi, există numeroşi oameni de culoare musulmani, majoritatea provin dintr-un mediu tradițional creştin, în special în Soweto şi în alte zone.[43] în anul 1957, Deedat a fondat IPC1 în Druban (Institutul Internațional de Propagare al Islamismului), care a început să publice în toată lumea literatură şi clipuri video, având ca scop să ridiculizeze Biblia şi mesajul ei, contracarând teribil misiunea creştină.

---

[41] **Vezi www.qurancomplex.org**

[42] **Magrebul, cunoscut de asemenea ca şi Maghrib, însemnând "soare-apu- ne" sau "vestic" în arabă, este regiunea dintre Africa de nord cuprinsă între Deşertul Sahara şi Nil care coincide cu Munții Atlas. Din punct de vedere geopolitic, regiunea cuprinde Maroc, Algeria, Tunisia, Libia, Sahara de Vest şi câteodată Mauritania, de multe ori plasată în Africa de Vest.**

[43] **Maurer 1999:126**

3) Europa

Creşterea populaţiei islamice în lumea vestică se datorează in cea mai mare parte emigrării din fostele colonii ale marilor puteri europene şi rata mare a natalităţii printre aceşti imigranţi. Cu toate acestea cel mai mare influx de musulmani în Europa a venit prin imigranţii din ţările nordice ale Africii, ca Algeria, ţările balcanice, în special din Turcia. Majoritatea acestor musulmani sunt mai degrabă cu numele musulmani, însă pot să fie devotaţi sau chiar radicali atunci când intră în „lumea infidelilor" din Europa. Islamul este răspândit mult şi prin căsătoria bărbaţilor musulmani cu femeile vestice. în cele mai multe cazuri, soţiile ne-musulmane şi copii lor se convertesc la islamism sau sunt presaţi să facă asta. Alţii din vest acceptă de asemenea

Islamul ca religie, din convingere. Până în anul 2000, în anumite ţări se regăseau câteva milioane de musulmani, de exemplu: Franţa (5 milioane), Marea Britanie şi Germania (fiecare câte 3.5 milioane). Islamul este al doilea grup religios ca mărime în Franţa şi Marea Britanie. Relativ puţini musulmani care trăiesc în Europa se gândesc să se întoarcă în ţara lor de origine, după cum intenţionau la început.

Nu există statistici exacte despre structura musulmanilor care trăiesc în Europa. însă cu siguranţă majoritatea sunt de origine Sunni. Doar o minoritate aparţine ramurii Shiite. Mişcarea neortodoxă a Ahmadiior[44] este comparativ proeminentă în lumea vestică, după cum este în toată lumea raportat la mărime. Acesta este rezultatul atât a libertăţii religioase din lumea vestică, cât şi a operaţiunii active de propagandă a acestui grup. Se pare că sufismul are din ce în ce mai mare influenţă şi răspândire. Experienţa arată că din ce în ce mai mulţi oameni sunt interesaţi şi devin adepţi ai acestei ramuri ascetic-mistice a Islamului. Cu toate acestea, sufismul vestic are tendinţa de a deveni neortodox şi de a se amesteca cu mişcările New Age.

Prima generaţie de imiganţi a aparţinut clasei de jos şi mijlocie în ţara lor natală. în cele mai multe cazuri veneau în vest pentru muncă simplă, necalificată. Educaţia lor era mult sub nivelul vestic. Chiar şi învăţarea limbii din ţara gazdă putea ridica mari dificultăţi. Totuşi, era mai uşor pentru copii, căci ei învăţau mai uşor şi creşteau în cultura ţării gazdă. în ziua de azi există o generaţie mai încrezătoare şi mai educată.[45]

în alte locuri, musulmanii din vest nu formează un grup omogen şi au diferite origini, culturi şi limbi. Se regăsesc varietăţi mari de comportamente şi păreri în ceea ce priveşte religia lor. Mulţi îşi exercită credinţa doar de sărbătorile islamice importante sau apelează la religie în vremuri de criză. Alţii sunt de părere ca nu este uşor să fi mulsulman în vestul de origine creştină, dar cu un stil de viaţă secular, perceput însă a fi creştinesc. Musulmanii de rang social inferior nu sunt neapărat mai religioşi decât alţii. Totuşi, este clar că tinerii musulmani sunt deseori sceptici la islamismul tradiţional adus de părinţii lor. Mulţi dintre ei caută o formă nouă şi iluminată de islamism.

Ca orice altă religie, spectrul convingerilor religioase ale musulmanilor variază de la fundamentalism la nominalism în funcţie de originea ţării în care se află. Albanienii, cu puţine posibilităţi în timpul conducerii comuniste, au tendinţa să fie musulmani nominali, în timp ce în ţări cu mediu religios mai strict, cum ar fi Pakistan, de obicei au convigeri religioase mai profunde. Musulmanii formează regiuni strict islamice (Iran, Pakistan, Bangladesh, etc.) unde practicarea religiei se îmbină cu statul, au o înţelegere diferită a politicii faţă de musulmanii ce fac parte din fostele ţări comuniste. Turcia este diferită datorită separării clare dintre stat şi religie.

Din secolul a Vll-lea, o mare parte din Rusia este islamică. După dispersarea Uniunii Sovietice, ţări ca şi Kazakstan, Uzbe- kistan, Turkmeninstan şi Kirgiztan au devenit state independente unde Islamul înfloreşte din nou. Se estimează că dacă trendurile actuale continuă, aproape 20% din populaţia Rusiei va fi musulmană până în anul 2050. Etnicii ruşi au rate ale natalităţii mult mai mici şi rate de mortalitate mult mai mari datorită alcoolismului, în timp ce musulmanii au rate mari ale natalităţii, iar acoolul este subiect tabu. Milioane de musulmani din Caucaz şi din Asia Centrală s-au stabilit cum se cuvine în Rusia. Din 1989, populaţia musulmană din Rusia a crescut cu aproximativ 10 milioane (2000). Interesul etnicilor ruşi a crescut faţă de Islam, fapt ce derivă din numărul rescut al adepţilor care se convertesc la această religie.

4) Pacific

înainte de 1950, abia se găseau musulmani în această parte de lume. în Australia, musulmanii au crescut însutit din 1947, iar acum reprezină aproximativ 1% din populaţie - aproximativ

260.0 din 70 de ţări diferite. Majoritatea trăiesc în Sidney şi în zonele de lângă Melbourne. Un număr mai mic de musulmani a fost recrutat dintre coloniile olandeze si britanice din sudul Asiei, pentru a munci în industria perlelor de la sfârşitul secolului al XlX-lea, începutul secolului XX. Emigranţi libanezi,

---

[31] **Vezi capitolul 1.6.5**

[32] **Cu toate acestea, noi probleme se ridică. De exemplu, în Franţa, un mare număr de musulmani din a doua şi a treia generaţie din descendenţi ai imi- granţior nord-africani, nu sunt angajaţi. Deseori când îşi caută de lucru, întâlnesc criterii discriminatorii din cauza originii lor. Asta duce la creşterea tensiunilor sociale şi a delincvenţei în suburbiile marilor oraşe unde locuiesc. Datorită respingerii cu care sunt trataţi în multe locuri, uneori chiar şi de către creştini - mulţi tineri musulmani se adâncesc în islamism.**

care majoritatea erau musulmani, au început să ajungă aici în număr mare după izbucnirea războiului civil din Liban din anul 1975.

5) America de Nord

între anii 1989-1998, populația islamică din Statele Unite a crescut cu 25%. Până în 2005, Islamul a devenit al doilea grup religios ca mărime în SUA, cu aproape 4.7 milioane de adepți.[46] Musulmanii care s-au mutat în SUA au schimbat mediul cultural şi religios, îşi exercită pe deplin drepturile şi libertățile care le sunt disponibile. Maoritatea adepților musulmani din SUA sunt câştigați din închisori şi din campusurile universitare. Majoritatea americanilor care se convertesc sunt oameni de culoare. Sectorul demografic al femeilor britanice formează un alt sector în SUA în care rata de convertire este surprinzător de mare. Musulmanii reprezintă mari mişcări şi identități: imigranți şi indigeni, suniți şi shiiți, conservatori şi liberali, ortodocşi şi heterodocşi. Chiar dacă printre sclavii africani care au fost aduşi să lucreze pe plantațiile din sudul Americii în secolul al XVIII-lea şi al XlX-lea se aflau câția musulmani, puțini dintre ei şi-au păstrat identitatea islamică.

Primii musulmani care au sosit între anii 1875 şi 1912 veneau din zonele rurale ale Libanului, Siriei, Iordanului, de sub autoritate Palestiniană şi Israelul de azi. Regiunea cunoscută mai apoi ca Măreața Sirie era sub conducerea Imperiului Otoman. Mulți dintre cei care veneau erau bărbați singuri în căutare de muncă, intenționând să stea atât timp cât le era necesar pentru a-şi putea susține familiile de acasă. Unii dintre ei fugeau de recrutările pentru armata turcească. Treptat, ei au început să se stabilească în estul Statelor Unite, în Vestul Mijlociu şi de-a lungul Coastei Pacificului. După încheierea primului Război Mondial, dispersarea Imperiului Otoman a dus la al doilea val de emigrare a musulmanilor din Orientul Apropiat. Aceasta a fost de asemenea perioada în care vestul a dorit să conducă Orientul Apropiat, după un sistem mandatat, să „guverneze" pământurile arabe. Războiul a cauzat devastarea Libanului, de unde mulți au trebuit să plece doar pentru a supraviețui. Un număr semnificativ de musulmani au decis să se mute în vest, atât din motive politice, cât şi economice. Mulți s-au alăturat rudelor lor care au sosit şi s-au stabilit mai devreme în SUA.

Cea de-a treia perioadăimportantă de emigrare, din anul 1947 până în 1960, când din nou numeroşi musulmani au ajuns în Statele Unite din regiuni depărtate de Orientul Mijlociu, cum ar fi Europa de Est [în primul rând Iugoslavia şi Albania) şi Uniunea Sovietică; mai puțini au emigrat din India şi Pakistan, după departajarea subcontinentului din 1947. în timp ce majoritatea musulmanilor care au sosit la început s-au mutat atât în zone rurale, cât şi în zone urbane ale Americii, cei din al treilea val provenit dintr-un mediu urban, au avut tendința să se mute exclusiv în marile oraşe, precum New York şi Chicago.

Cel de-al patrulea şi cel mai recent val de emigrare al musulmanilor a fost după anul 1965, anul în care Preşedintele Lydon Johnson a sponsorizat cheltuielile de emigrare, fapt care a abrogat sistemul vechilor catalogări după originea națională. După noul sistem, au fost preferate rudele rezidenților Statelor Unite şi cei cu competențe ocupaționale speciale, de care era nevoie în SUA. Noua lege a fost un gest semnal în istoria americană, făcând posibil pentru prima dată de la începutul secolului XX posibilitatea cuiva de a intra în țară indiferent de originile lor naționale. După 1965, emigrarea dinspre vestul Europei a început să se reducă semnificativ, în timp ce un număr din ce în ce mai mare de emigranți veneau din Orientul Mijlociu şi Asia. Mai mult de jumătate dintre emigranții din aceste regiuni erau de origine musulmană. Printre evenimentele specifice care au adus emigranți şi refugiați către vest (care căutau să scape şi să ceară azil), a fost înfrângerea militară a statelor arabe de către Israel în anul 1967, războiul civil din Liban cu efectele sale secundare.

Revoluția iraniană şi ascensiunea la putere a lui Imam Kho- meini în anul 1979, urmat de aproape un deceniu de război răvăşitor între Iran şi Iraq, i-a adus pe iranieni spre vest. Mulți s-au stabilit în America, un număr semnificativ care s-a relocat în California. Astăzi se extimează că există aproximativ un milion de iranieni în Statele Unite. De la ocuparea Kuweitului de către irakieni şi de la războiul din Golful Persic, numeroşi kurzi au venit în SUA. De asemenea, numeroşi nou-veniți pe motive de conflicte politice şi război civil sunt musulmani din Somalia, Sudan şi alte națiuni africane, Afganistan şi refugiați musulmani pe motive de purificare etnică din fosta Iugoslavie.

Pentru zeci de ani, numeroşi locuitori ai subcontinentului au fost încurajați să caute un mediu mai calm în vest datorită variatelor forme de conflict din India şi Pakistan. Anglia şi Statele Unite au fost destinațiile preferate. în timp ce în secolul XX doar o mică parte dintre musulmanii din Pakistan, India şi Bangladesh au ales să emigreze în America, în ultimele decenii numărul lor a crescut semnificativ, iar astăzi ei numără mai bine de un milion. Musulmanii pakistanezi
şi indieni, dintre care mulți sunt doctori şi ingineri înzestrați, au avut un rol important în dezvoltarea grupurilor politice musulmane în America şi în stabilirea liderilor moscheilor în comunitățile musulmane. Astăzi, din ce în ce mai mulți musulmani sosesc din Indonezia si Malaezia; mulți sunt foarte bine pregătiți

[46] **Vezi Encyclopaedia Britannica Cartea anului (1.5% din populația națională).**

şi de cele mai multe ori ajung în poziţii de conducere în Islamul american.

Canada are o populaţie mică de musulmani, dar în creştere. Până în 2001, trăiau în Canada 580.000 musulmani, aproximativ 1.8% din populaţia Canadei. Islamul este cea mai mare religie ne-creştină din Canada. Prima înregistrare a prezenţei musulmanilor în Canada a fost la recensământul din anul 1871, care a întâlnit 13 musulmani printre locuitori. Anii de după cel deal doilea Război Mondial au scos în evidenţă o creştere bruscă a populaţiei musulmane, însă la recensământul din anul 1981 populaţia era tot sub 100.000 de locuitori. De la atacurile din 11 septembrie 2001, numeroşi musulmani au privit Canada ca alternativă la Statele Unite, unde sentimentul anti-musulman este destul de mare. Cel mai evident este numărul mare de studenţi care au venit în Canada după atacuri.

6) America Latină

în anul 1900 aproape toată populaţia vorbitoare a limbii spaniole era considerată catolică. în 2000 se estima că populaţia musulmană a Braziliei număra undeva între l-1.5 milioane de locuitori, inclusiv convertiţii locali. Un procent foarte mare dintre acestea sunt imigranţi libanezi care şi-au părăsit ţara în timpul războiului civil.

Istoria musulmanilor în Brazilia începe cu importarea forţei de muncă a sclavilor africani. Brazilia a obţinut 37% din comerţul cu sclavii africani; mai bine de 3 milioane au fost trimişi în această ţară. începând cu 1550, odată ce nativii Tupi au fost decimaţi, portughezii au început să facă comerţ cu sclavi care să lucreze pe plantaţiile de zahăr. Autorităţile braziliene urmăreau bărbaţii sclavi îndeaproape, iar în anii care au urmat s-au depus mari eforturi pentru a-i forţa pe aceştia să se convertească la catolicism, în încercarea de a şterge din memoria colectivă afecţiunea pentru Islam. După asimilarea forţată a comunităţilor afro-brazilienemusulma- ne, următorul val semnificativ de musulmani a fost în primul rând rezultatul migraţiei musulmanilor din Orientul Apropiat şi Asia de Sud-Est. Aproximativ 11 milioane de sirieni si libanezi locuiesc în Brazilia; puţin peste 10% dintre aceştia sunt musulmani, în timp ce
marea majoritate pretind să fie catolici. Cea mai mare concentrare de musulmani se regăseşte în marea regiune din jurul oraşului São Paulo, care se presupune a fi casa a peste 500.000 de musulmani.

Argentina reprezintă patria celei mai mari populaţii de musulmani din America Latină. în ultimul secol, Argetina a fost centrul de emigrare pentru mulţi arabi, dintre care unii erau musulmani. Alţi musulmani se regăseau printre imigranţii din subcontinentul India şi argentinieni convertiţi recent. Astăzi se estimează că populaţia musulmană argentiniană depăşeşte jumătate de milion de oameni, în Buenos Aires se află o mare moschee, construită în anul 1989, însă un număr mare de moschei poate fi găsit în diferite părţi ale ţării. Institutul Central Cultural Regele Fahd, cel mai mare proiect islamic în Amedica de Sud, a fost finalizat în anul 1996 cu ajutorul Custodelui celor Două Moschei Sfinte, pe o porţiune de pământ care măsoară 20.000 m^2. Aria de pământ asigurată de guvernul argentinian măsoară 34.000 m^2 şi a fost oferit de către Preşedintele Carlos Menem în urma vizitei acestuia în Arabia Saudită în anul 1992.

întrebări

- De ce era Mahomed la început nesigur pe sursa revelaţiilor sale?
- De ce nu a clarificat Allah aspectul succesiunii după Mahomed?
- De ce a fost necesar pentru Mahomed şi adepţii lui să creeze o armată imensă cu care să meargă la război şi şă omoare oamenii care erau declaraţi „necredincioşi"?
- De ce musulmanii, la ordinul lui Mahomed, au ucis atât de mulţi evrei în Medina?
- Din moment ce musulmanii pretind că Mahomed este ultimul profet, de ce nu a reuşit acesta să stabilească pacea eternă între musulmani, evrei şi creştini, adică între oamenii de pe pământ?
- De ce nu a tratat Mahomed credincioşii altor religii ca egali, ci în schimb i-a considerat cetăţeni de treaptă inferioară (statutul dhimmi}?
- De ce emigrează atât de mulţi musulmani din ţările lor natale în ţările din vest?
- Ce ce eşti musulman? Ai fost născut în Islam sau te-ai convertit?
- Ce înseamnă să fi musulman?
- Ce crezi despre oamenii care sunt adepţi ai altor gru-

puri/secte ale Islamului?

1.2 CORANUL

1.2.1 SURSE

Islamul se bazează pe Cora[47], pe care musulmanii îl consideră a fi revelaţia lui Allah.[48] Mesajul i-a fost comunicat lui Mahomed printr-un înger numit Jibril (Gabriel). în convenţia musulmană, Coranul este literalmente revelaţia lui Allah şi este lipsit de orice influenţă din partea oamenilor.[49] în Coran se

---

[47] **Coran înseamnă „citirea" sau mai degrabă „recitarea, discursul" (vezi Gibb & Kramers 1953:273). Acest cuvânt nu este originar din arabă, ci din siriană, şi era un termen creştin care înseamnă „Perikope" (text liturgic pentru a fi citit). Majoritate autorităţilor musulmane sunt de opinie că Coran (Qur'an) este substantivul verbal al cuvântului kara'a, „a citit" sau „a recitat".**

[48] **Despre acest subiect, vezi de asemenea şi Gilchrist (1995).**

[49] **Acest concept despre revelaţie este numit „tanzil", termenul arabic pentru „a trimite în jos" sau „dictarea inspirată a lui**

menționează numeroase evenimente şi mulți termeni teologici, însă tradiția[50] apăruse deja, în vremurile pre-islamice în Peninsula Arabică. Aceşti termeni sunt, de exemplu:

- **Din tradiția arabă-păgână:** ***Allah, Ka'ba, hajj*** **[pelerinaj)**
- Din **Talmud[51] şi din Vechiul Testament:** *qibla* (direc.ia rugăciunilor; inițial, rugăciunile islamice erau direcționate spre Ierusalim, Sura 2:142-144), povestiri despre Avraam, refuzul lui Satan de a se închina lui Adam, Cain şi Abel, Iosif, vizita reginei
din Sheba, şapte ceruri şi şase infernuri. Povestiri despre Moise, David şi Solomon[52] - extrem de distorsionate.
- Din **Evanghelii:** Isus, fiul fecioarei Maria, Ioan Botezătorul, miracolele lui Isus Hristos, ascensiunea lui Isus în ceruri.
- Din **scrierile apocrife ale Noului Testament:** miracolele din copilăria lui Isus, peştera celor şapte tineri adormiți din Efes.
- Din **surse estice:** paradisul ca un loc senzual, treptele dreptății, podul din iad în paradis (as-Sirat).

Datorită faptului că Mahomed se afla în contact cu câteva grupuri religioase, el a preluat aceste tematici şi povestiri. în câteva locuri din Coran, povestirile apar într-o formă modificată. Se presupune că textul Coranului de azi nu poate să fie pura „revelație din partea lui Allah", nici „cuvintele directe ale lui Allah", din moment ce multe materiale au fost preluate din surse pre- islamice.

1.2.2 ORIGINI ŞI TRANSMITERE

Potrivit tradiției islamice, Mahomed a primit prima viziune la vârsta de 40 de ani (610 AD). Până la moartea sa (632 AD) a primit mai multe viziuni. Parte cu parte Coranul i-a fost descoperit de către îngerul Jibril (Gabriel), pe o perioadă de 22 de ani, de obicei împărțită în două episoade:

Allah".

[50] Tradiția va fi explicată în secțiunea 1.3

[51] Talmudul este o înregistrare a discuțiilor rabinilor în ceea ce priveşte legea, etica, obiceiurile şi istoria evreiască.

[52] Peste 60% din materialul Coranului este extreme de distorsionat. Mai degrabă se regăsesc vagi asemănări decât citate directe: Sura 48:29 seamănă cu Marcu 4:26-28 (pilda semănătorului); Sura 5:44-45 seamănă cu Exod 21:23-25 (Legea Talionului), Sura 21:105 seamănă cu Psalmul 37:29.

1. Anii din Mecca (610-622 AD). în această perioadă, Mahomed predica în special împotriva idolatriei şi despre judecata lui Allah, cât şi despre răsplătirea drepţilor în paradis, şi pedepsirea celor vicioşi în infern. Mahomed a încercat să-i facă pe evrei şi pe creştini să susţină viziunea lui.
2. Anii din Medina (622-632). Această perioadă stabileşte fundaţia şi confirmarea supremaţiei lui Mahomed, precum şi organizarea comunităţilor islamice (legi). în acel moment, musulmanii aveau suficientă putere politică, însă evreii nu li s-au supus în maniera aşteptată. în consecinţă, au rezultat conflicte.

învăţaţii musulmani presupun că 86 de Sure sau capitole au fost revelate în Mecca, iar 28 în Medina. La început, însoţitorii lui Mahomed îi memorau cuvintele. Din când în când, totuşi, unele erau scrise pe diverse materiale, de exemplu: piei uscate de animale, pietre, frunze de palmier. Abia după 23 de ani de la moartea lui Mahomed, în timpul celui de-al treilea calif, Uthman a fost compus textul Coranului disponibil în prezent. Toate textele care deviau de la subiect erau distruse.[53] Majoritatea musulmanilor consideră că textul actual al Coranului în arabă este replica perfectă a „plăcilor primordiale"[54], care se presupun a fi păstrate în paradis.

1.2.3 CONŢINUT ŞI SUBIECTE IMPORTANTE

Pentru musulmani, Coranul este „scriptura adorată", mesajul final şi fundamental de la Allah pentru umanitate,[55] transcrierea perfectă a originalului ceresc, fără contradicţii sau inadvertenţe. Musulmanii sunt convinşi şi de faptul că înlocuieşte toate revelaţiile şi cărţile sacre anterioare.[56] Coranul a afectat în mod crucial istoria omenirii şi a modelat cultura islamică. Reprezintă bazele credinţei, ale gândirii şi legii în Islam. Influenţează gândurile musulmanilor şi fundaţia structurilor sociale islamice. Pentru musulmani, Coranul original în arabă reprezintă cuvântul direct al lui Allah. Musulmanii ortodocşi sunt convinşi că acesta (Coranul) nu poate fi tradus cu acurateţe în alte limbi, ci trebui citit şi memorat pe de rost doar în arabă.[57] Mii de musulmani au memorat Coranul; fiecare dintre ei este numit „hafid". Recitarea Coranului are reputaţia de a aduce binecuvântare şi beneficii. Prin urmare, este mai importat să se recite textul în arabă decât să fie înţeles.

Al-Fatiha, Deschiderea, (Sura 1) în arabă şi engleză.

1. Laudă lui Allah, Domnul veacurilor,
2. celui milostiv, îndurat,
3. ce domneşte în ziua judecăţii.

<J,

I aǰuiǧ

4. Ţie voim să-ţi servim şi la Tine să ne rugăm.
5. Ocîrmuieşte-ne pe drumul cel drept,
6. pe drumul celora de care te-ai îndurat,
7. nu al celora asupra cărora eşti înfuriat, şi nu al celor ce rătăcesc.

Se presupune că multe dintre pasaje şi capitole din Coran primite de către Mahomed în timpul său în Mecca sunt scrise într-o formă poetică, ca discurs direct al lui Allah. Este împărţit în 114 Sure (capitole). Acestea nu sunt puse într-un format cronologic, ci mai degrabă după lungime - cu excepţia primei Sure, Al-Fatiha, considerată a fi cea mai importantă parte, cea care trebuie recitată de 17 ori în fiecare zi. în ceea ce priveşte lungimea, Coranul este puţin mai scurt decât Noul Testament. Non-musulmanii găsesc că citirea şi înţelegerea Coranului este destul de dificilă. Cu toate acestea este avantajos să citească şi să se familiarizeze cu stilul şi conţinutul. Secţiuni importante sunt:

- Suveranitatea, demnintatea şi unitatea lui Allah, Sura 2:255.
- „minunatele nume ale lui Allah", Sura 59:22-24.
- Creaţia, Surele 3:189-191; 13:2-4; 31:10-11; 32:4-9.
- Cer şi Iad, Surele 2:14-25; 38:49-60; 44:47-57.
- Profeţii, Sura 2:124-134.

în afară de aceste secţiuni, un capitol întreg putea fi citit, de exemplu Sura 2 (al-Baqara, sura vacii)[58]. Coranul nu intră în detalii legate de problematici legale, des propunând subiecte prin- tr-o referinţă scurtă sau abstractă. Cu excepţia câtorva nume arabe, cele mai importante personaje biblice menţionate sunt Noe, Avraam, Moise, David, Solomon, Zaharia, Iona, Isus şi Maria.[59]

---

53 Vezi Masahif by ibn Abi Dawood, Hadith: Sahih al-Bukhari, voi.6, p479. în culegerea Coranului, vezi de asemenea şi Jeffery (1975), Gilchrist (1989), Bukhari Voi. IV, Ch LXI (3) Vs. 509, p477-478 şi Mishkat Voi.3 p708.

54 Aceste plăci erau numite de asemenea şi „Plăcile de Aur".

55 Coranul pentru musulmani este omologul lui Isus pentru creştinism, în ultimă instanţă Dumnezeu, revelaţie perfectă (Vezi Evrei 1:2).

56 Vezi secţiunea 1.5.1 pentru cărţi menţionate în Coran.

57 Contrar învăţăturilor ortodoxe, musulmanii liberali traduc în ziua de azi Coranul în multe alte limbi.

58 Fiecare Sură (capitol al Coranului) este numit după un cuvânt sau nume menţionat într-o ayah (secţiune) a acelei sure.

59 Este interesant de menţionat faptul că Maria este singura femeie căreia i se menţionează numele în întreg Coranul.

învăţătura islamică *Fiqh*[60] explică de asemenea şi despre doctrina abrogărilor[61], adică anularea primelor versete revelate ale Coranului de către versetele de pe urmă:[62] [63]
Dacă ştergem semne [din Coran] sau le uităm, aducem altele mai bune decât ele sau asemenea cu ele. Oare nu ştii că Allah e atotputernic? (Sura 2:106)

Acest principiu este adesea folosit pentru a explica validitatea Coranului faţă de revelaţiile profeţilor anteriori, de exemplu cei din Biblie. Puţini musulmani ştiu defapt că această doctrină generează contradicţii în cadrul Coranului. Numărul versurilor anulate nu este specificat. Un învăţat musulman, *Jalalu'd-Din,* spune că este vorba despre un număr de până la 5007° Astăzi, diferiţi învăţaţi ar putea indentifica maxim 240 şi minim 6 versete abrogate. O schimbare (abrogare) importantă a fost, de exemplu, schimbarea direcţiei în care se făcea rugăciunea (qui- bla) - de la Ierusalim la Mecca (Sura 2:142-144), legea talionului, moştenirea, pedeapsa adulterinilor şi multe altele. Problema este că defapt în multe cazuri, versetele abrogate (*mansukh*) şi înlocuitorul acestora (*nasikh*) se regăsesc ambele în Coran, iar în diverse ipostaze, nu se poate şti cu siguranţă care la ce se referă. Trebuie menţionat în acelaşi timp că un verset care interzicea *jihad* în timpul „lunilor sfinte" (Sura 9:5) a fost abrogat de nu mai puţin de 124 de alte versete.

De altfel, doctrina abrogărilor se află în contradicţie cu pretenţia Coranului care spune că cuvântul lui Allah (sau revelaţia) trebuie să fie schimbată (vezi Surele 6:34,10:64). Oricine ar putea să se întrebe de ce a considerat Allah că, într-un timp relativ scurt, era necesar să înlocuiască părţi din revelaţia sa „divină" cu „ceva mai bun" - deşi situaţia respectivă nu se schimbase.

---

[60] **Fiqh este verdictul Islamului, sau doctrina teologică (vezi Hughes 1982:128).**

[61] **Abrogarea reprezintă un termen tehnic de invalidare, respingere, anulare.**

[62] **Vezi de asemenea şi Surele 16:101; 17:86; 22:52. Termenul Arabic de mansukh (anulat; versetul a fost înlocuit) şi nasikh (anulatoare; verset care înlocuieşte pe altulverse).**

[63] **Vezi Hughes (1982:520) unde se oferă o listă de 20 de versete care au fost înlocuite.**

Din unele tradiţii menţionate (*hadith*) reiese că Mahomed dorea să convertească locuitorii din Mecca (care erau, până la urmă, rudele şi vecinii săi) la Islam. Pentru a-şi face mesajul mai plăcut, el recita *Al-Najm* (Sura 53), altfel decât i-a fost revelată de către îngerul Gabriel. Satana l-a ispitit să modifice următoarele rânduri după versetul 19 şi 20 („Ce socotiţi despre Aliat şi Al-al-Uzza, şi cealaltă zeiţă, Manat, a treia?"): „Acestea sunt exaltatele Gharaniq, ale căror mijlociri sunt de dorit."

Aliat, al-Uyya şi Manat sunt trei zeiţe venerate de către locuitorii din Mecca. Gharaniq este hapax legomenon, cuvânt găsit doar aici. Comentatorii susţin că înseamnă cocori numidieni care zboară la înălţimi mari. Subînţelesul acestei afirmaţii este că Mahomed revine asupra monoteismului lui fără compromis spunând că aceste zeiţe existau cu adevărat şi că mijlocirea lor era eficientă.

Potrivit lui *at-Tabari,*[64] un istoric al Islamului timpuriu, mec- canii au fost foarte încântaţi la auzirea acestor versete şi au încetat să-i mai persecute pe Mahomed şi pe însoţitorii săi, au mers până la solidarizarea cu musulmanii în ritualurile de prosternare. Refugiaţi musulmani care deja plecaseră în Abisinia[65] au auzit despre aceasta şi au început să se întoarcă acasă. Se spune că îngerul Gabrie a venit apoi la Mahomed şi l-a pedepsit aspru pentru alterarea scripturii divine, moment în care Allah revelează Sura 22:52 pentru a-l linişti pe profet, amintindu-i că nu se diferenţi- ză cu nimic de profeţii care au venit înaintea lui, care la rândul lor fuseseră ispitiţi de Satan. Totşi, Allah promite că va asigura integritatea revelaţiilor sale prin abrogarea elementelor inserate de diavol, ceea ce şi face prin descoperirea versetelor actuale 53:21-26, în care zeiţele sunt minimalizate. Mahomed îşi retrage cuvintele, iar persecuţia lor de către meccani începe din nou.

Salman Rushdie a publicat în anul 1988 un roman intitulat *Versetele Satanice.* A fost inspirat în parte de viaţa lui Mahomed

64 At-tabari; născut în 839, Tabaristan [Iran], moare în 923, Bagdad, Iraq. Nume întreg: Abu Ja'far Muhammad Ibn Jarir At-tabari. învăţat musulman, autor al unor comedii imense despre istoria islamului timpuriu şi despre exegezele Coranului, care au avut o contribuţie foarte mare la consolidarea sunni pe parcursul secolului al IX-lea.

65 Migraţia musulmană în Abisinia (arabă:Habasha), Etiopia zilelor noastre.

şi încercarea lui de interpolare în Coran, descrisă de *Ibn Ishaq* în bibliografia sa despre Mahomed (cel mai vechi text bibliografic care există). La publicarea sa, romanul a cauzat multe controverse, pe măsură ce mulți lideri musulmani susțineau că romanul conține referințe blasfematoare (ceea ce era adevărat). Ayatol- lah Ruhollah Khomeini, Liderul Suprem al Shi'a din Iran a emis o *fatwa* (sentință judiciară) cerând moartea lui Rushdie, pretindea că este de datoria fiecărui musulman să se supună şi să-l omoare, în ciuda faptului că n-au citit niciodată cartea. Pe data de 14 februarie 1989, Ayatollah a difuzat următorul mesaj prin intermediul unui post de radio iranian: „Sunt aici pentru a aduce la cunoştința mândrului popor musulman din toată lumea că autorul Versetelor Satanie, carte care este impotriva Islamului, a profetului şi a Coranului, şi toți cei implicați în procesul publicării şi se află în cunoştință de cauză cu privire la conținutul cărții sunt condamnați la moarte." India a fost prima țară care a interzis această carte.

Cartea lui Rushdie este o repovestire transformată a vieții lui Mahomed (numit „Mesagerul" sau „Mahound") în Mecca („Jahi- lia" în roman). Punctul său central este episodul Versetelor Satanice, în care Mesagerul a pronunțat revelația în favoarea zeităților pre-islamice din Mecca pentru a-i împăca şi atrage de partea lui populația, însă mai târziu a denunțat această revelație ca fiind o greşeală indusă de Satana. Narațiunea prezintă de asemenea doi oponenți fictivi ai Mesagerului: o preoteasă demonică păgână, Hind, şi poetul sceptic, satiric şi necuviincios, Baal. Atunci când Mesagerul se întoarce în oraş victorios, Baal pune la cale un bordel subteran în care prostituatele iau înfățişarea soțiilor lui Mesagerului. De asemenea, unul dintre însoțitori care nu era sigur pe autenticitatea Mesagerului, pretinde că el însuşi a modificat părți din Coran în timp ce Mesagerul i le povestea.

întrebări

- Cine a scris Coranul?
- Când şi de către cine a fost scris efectiv Coranul?
- De ce nu este scris Coranul în ordine cronologică? (ar fi mult mai uşor de înțeles)
- Care este defapt mesajul Coranului? (cereți referințe - sure/versete)
- Ce ți se întâmplă ție, ca musulman, dacă nu respecți toate învățăturile Coranului?
- De ce există versete contradictorii în Coran?
- De ce nu a clarificat Allah însuşi în cuvântul său care dintre versete sunt mansukh (anulate; versete care au fost înlocuite) şi nasikh (anulatoare; versete care înlocuiesc alte versete)? De ce a lăsat Allah acestă sarcină extrem de dificilă musulmanilor?
- Este Coranul etern? Dacă da, atunci cum ceva etern să fie invalidat? (vezi legea abrogării)
- Nu ar putea Allah mai bine să trimită o ediție finală a Coranului asupra căreia să nu trebuiască să se facă abrogări?
- Care este părerea ta cu privire la „versetele satanice"?
- De ce este Maria, mama lui Isus, singura femeie menționată în Coran? De ce nu este menționată mama lui Mahomed?

1.3. TRADIȚIILE[73]

1.3.1 NECESITATEA

Câtă vreme a trăit Mahomed, multe întrebări importante au fost rezolvate pe baza viziunilor şi judecăților sale. Se spune că deseori acestea veneau exact la momentul potrivit, de exemplu la scurt timp după ce apăruse o problemă. Viziunile profetice au încetat odată cu moartea lui, din moment ce se consideră că Mahomed este ultimul profet trimis de Allah. însă comunitatea islamică («mma) aflată în permanentă creştere a continuat să se confrunte cu noi decizii de luat, în special la întâlnirea cu alte culturi. De multe ori, Coranul nu oferea un răspuns clar cu privire la aceste problematici. Cum se putea răspunde acestor întrebări, dacă Mahomed nu mai avea posibilitatea să îi ghideze prin revelații şi autoritate finală? Cum ar fi corect pentru musulmani să se poarte „islamic" în situațiile reale de

[73] **în arabă: as-Sunna, (tradiția].**

zi cu zi? Musulmanii credincioşi au luat drept model felul de viață al profetului lor şi acțiunile contemporanior pe care acesta îi aprecia. Felul acesta de viață trebuie imitat cât mai fidel cu putință. De vreme ce aceste povestiri despre stilul de viață a lui Mahomed nu se regăsesc în Coran, n-au fost adunate şi scrise, învățații au considerat că este necesar să se ocupe de acest aspect.

Altă problemă a comunității musulmane era legată de spre metoda de a face *tafsir,* interpretarea Coranului. Multe pasaje sunt foarte greu de înțeles. Alte texte trebuie să fie interpretate pentru a se potrivi situațiilor neobişnuite. Din moment ce Coranul a fost oferit unei singure persoane, Mahomed, este rezonabil să se considere că doar el era în măsură să-l interpreteze şi explice.Al doilea motiv pentru a susține consemnarea vorbelor şi faptelor lui Mahomed a fost conservarea pentru posteritate a acestor explicații şi interpretări.

1.3.2 COLECȚIA DE HADITH

Pentru a păstra informații despre stilul de viață a lui Mahomed, după moartea lui, musulmanii au început să adune şi să scrie vorbele şi acele evenimente din viața lui care nu sunt menționate în Coran.

Majoritatea sunt anecdote şi incidente transmise pe cale orală, care acum sunt cunoscute ca fiind „tradiţii", din care multe sunt împărţite în „hadith"[66] (vorbe, povestiri) şi „sunna"[67] (obicei, deprindere). Astăzi ele sunt transmise sub formă de colecţie de texte.

Sunna cuprinde trei categorii de acţiuni:

1. Acţiunile sau omisiunile lui Mahomed.
2. Acţiuni care au fost făcute de către un grup de musulman, în prezenţa lui Mahomed, prin urmare considerate a fi fost aprobate de către el.
3. Acţiuni care au fost făcute de terţi în prezenţa lui Mahomed, pe care acesta fie le-a aprobat, fie nu le-a interzis.

Hadith şi Sunna conţin cuvintele transmise şi acţiunile lui Mahomed şi ale contemporanilor săi, ele reprezintă autoritate. Cu toate acestea, multe tradiţii au fost falsificate cu uşurinţă pentru a promova o anumită doctrină sau pentru avantaje personale, învăţaţii musulmani au încercat să separe tradiţiile false de cele autentice. în scurt timp, musulmanii au realizat că multe tradiţii presupuse nu se legau de Mahomed sau însoţitorii lui, prin urmare nu au fost acceptate. La aproximativ 200 de ani după moartea lui Mahomed câţiva învăţaţi au început să le adune şi să le compare în efortul de a identifica tradiţiile false şi cele autentice.

Criteriile de acceptare ale tradiţiilor autentice erau:

1. Tradiţia trebuia să aibă un şir complet şi fără cusur de naratori (isnad).
2. Fiecare narator trebuia să fie considerat informator de încredere şi onest.
3. Conşinutul textului (*matn*) trebuia să fie atestat în câteva locuri, să nu contrazică vreo tradiţie cu autoritate.

Cei doi cei mai faimoşi colectori de tradiţii Sunni *suntal-Bukhari* (decedat în 870 AD) şi *Musulman* (decedat în 875 AD). Al-Bukhari a adunat aproximativ 600.000 de tradiţii ale faptelor şi vorbelor lui Mahomed, din care după examinare, doar 7.200 erau considerate a fi autentice. Din moment ce multe dintre ele sunt discutabile, criticii din ziua de azi se îndoiesc chiar şi de cele considerate adevărate. Pentru a compensa acest fapt, cercetătorii musulmani au încercat să le confirme; teologia islamică le-a împărţit în categorii precum „sănătoase", „frumoase" sau chiar „slabe". Importanţa acestor tradiţii a crescut pe parcursul timpului, au ajuns să fie pentru mulţi musulmani la fel de importante ca şi Coranul însuşi.

1.3.3 SUBIECTE IMPORTANTE DIN HADITH

Tradiţiile (hadith) discutau despre diferite aspecte ale vieţii cotidiene:

- Chestiuni religioase: rugăciuni, pelerinaje, posturi, războiul sfânt, predestinarea lui Dumnezeu.
- Viaţa de familie: moştenirea, căsătoria şi divorţul.
- Chestiuni economice: contracte, comerţ, sistemul bancar.
- Igienă personală: curăţire, bărbierit, utilizarea parfumului, spălarea pe dinţi.

între diferite grupuri islamice există diferenţe de interpretare ale hadith şi neînţelegeri cauzate de aplicarea în practică. Din când în când, aceasta duce la conflicte şi tensiuni.

Câteva exemple de hadith[68]

1) 0 *hadith* legat de o parte relativ uimitoare în procesul compilării Coranului:

Povestită de Anas bin Malik: Uthman trimite fiecărui musulman din provincie o copie a faptelor înregistrate, porunceşte să fie arse toate celelale materiale coranice, fie ele manuscrise fragmentare sau copii întregi (6:479; 61.3.510).

Conducătorul islamic s-a pronuţat, însă această *hadith* dă dovadă de un gest extrem de distrugere a dovezilor! Cine poate spune că oamenii respectivi, din acea perioadă istorică, au lucrat într-un context absolut lipsit de orice greşeală? Vulnerabilitatea Islamului se dovedeşte a fi foarte evidentă în faţa învăţaţilor din vest.

2) Altă *hadith* relatează despre păcat şi iertare:

Povestită de Aisha: l-am auzit şi l-am ascultat pe Profet înainte să moară, în timp ce era sprijinit de la spate, spunând: „O, Allah! Iartă-mă, revarsă-ţi mila asupra mea, lasă-mă să întâlnesc preamaltul" (5:511;

---

[66] **Hadith sunt consemnări ale vorbelor şi faptelor lui Mahomed. Pluralul arab este ahadith. în română nu există un termen corespondent, însă în engleză este folosit atât pentru singular, cât şi pentru plural. Termenul sunna şi termenul hadith au descrieri diferite în literatură, însă în dialectul indigen, sunt deseori interconectaţi sau folosiţi ca sinonime. Cuvântul hadith în forma sa de singular este folosit pentru a denumi colecţia de tradiţii în publicaţiile sale. (zezi Hughes 1982:639-645; Gibb & Kramers 1953:116-120)**

[67] **Sunna înseamnă "fel", "obicei", sau "felul profetului". Cuvântul „sunnah" în islamul sunni înseamnă faptele, vorbele şi aprobările lui Mahomed în timpul celor 23 de ani de slujire. Tot ce a făcut în timpul slujirii ca profet şi me ger al lui Allah se cănsideră a fi sunna, pe care musulmanii le-au primit prin aprobarea unanimă a însoţitorilor lui Mahomed (sahaba) (consultă Hughes 1982:622f).**

[68] **Aceste exemple sunt preluate din cartea lui Parshall (1994), pe baza colectărilor lui Al-Bukhari. Citatele sunt folosite după cum urmează: (6:479; 61.3.510): 6 este volumul; 479 este numărul paginii. 61 este cartea, 3 este capitolul, iar numărul tradiţiei este 510. Acest stil de citare ar trebui să ajute cititorul să găsească orice hadith, indiferent de care colecţie a lui Al- Bukhari foloseşte.**

59,81.715).
Coranul conține o serie de referințe unde Mahomed se că- ieşte de păcatele sale.[69] De asemenea, se pare că salvarea lui depindea de pocăința față de păcat, de cererea iertării, de faptele bune şi de mila lui Allah - formulă urmată de majoritatea musulmanilor în decursul veacurilor. Cu toate aceste, musulmanii acceptă în unanimitate că Mahomed a fost fără de păcat.

3) Erau multe *hadith* pe tema posturilor. Una dintre ele arată gravitatea omisiunii unei singure zi de post (cu toate că este destul de obişnuit printre musulmani).

[69] **Vezi Sura 47:19, 48:2.**

Povestită de Abu Huraira de la Profet: „Cine nu postește chiar și pentru o singură zi de Ramadan, fără să aibă o scuză autentică sau caz de boală, atunci chiar dacă ar fi postit un an întreg, nu ar putea să compenseze pentru acea zi" (3:88; 31.29.155).

4) Cu privire la pelerinaj (*hajj*), următoarea hadith explică de ce musulmanii au ca scop să sărute piatra neagră de la Mec- ca: pur și simplu pentru că Mahomed a făcut-o:

Povestită de Abis bin Rabi'a: Umăr s-a apropiat de piatra neagră, a sărutat-o spunând „Fără îndoială, știu că ești doar o piatră care nu poate ajuta sau face rău nimănui. Dacă nu l-aș fi văzut pe Apostolul lui Allah sărutându-te, nici eu nu te-aș fi sărutat" (2:390;26.49.667).

5) Există de asemenea multe *hadith* despre *jihad* și violență. Următoarele doua explică de ce adepții lui Mahomed sunt extrem de motivați în a purta război împotriva necredincioșilor: chiar și despre Mahomed se spune că a omorât oameni. Dacă cineva citește aceste cuvinte de o intensitate emoțională, va avea tendința să dea înapoi în fața potențialului devastator al devoțiunii religioase. Lupta și crima sunt portretizate ca fiind activități îndrăgite!

Povestită de Ibn Abbas: Mânia lui Allah creşte asupra aceluia pe care Profetul l-a ucis pentru cauza lui Allah. Mânia lui Allah creşte asupra celora care au făcut ca fața Profetului lui Allah să sângereze (5:277; 59.23.401).

Povestită de Hisham: Tatăl meu m-a informat că Aisha a spus „Sa'd a spus 'O, Allah! Tu știi că nimic nu îmi este mai plăcut decât să lupt pentru cauzat ta împotriva celor care nu l-au crezut pe Apostolul tău și care l-au scos afară (din Mecca)" (5:309; 59.29.448).

6) în următoarea *hadith,* Mahomed are o viziune profetică referitoare la ziua judecății și observă că majoritatea femeilor din iad sunt femei:

Povestită de Usama: Profetul a spus, „Am stat la porțile Focului și am găsit că majoritatea oamenilor care intrau erau femei" (8:363;76.51.555).

7) într-un limbaj pitoresc, Coranul și multe *hadith* descriu paradisul. Nu vor exista funcții biologice necurate sau boli. Sunt

scrise ca și cum în paradis vor exista doar bărbați care să se bucure de aceste privilegii speciale. Fiecare bărbat va deține două soții. Alte *hadith* care nu îi aparțin lui Bukhari menționează câte 72 de soții pentru fiecare bărbat. Acolo există *hur* (houris), despre care se consideră a fi ființe speciale ale lui Allah, special create pentru eterna plăcere a bărbaților musulmani.

Narată de Abu Huraira: Apostolul lui Allah spune „Primul grup de oameni care vor intra în paradis vor străluci ca lumina lunii pline, iar cei care vor urma vor străluci ca și cea mai strălucitoare stea de pe cer. Nu vor urina, nu se vor uşura, nu vor scuipa sau nu vor avea secreții nazale. Pieptenele lor va fi dumnezeiesc, iar transpirația lor va mirosi a mosc. Copaci de aloe vor fi folosiți în cădelnițele lor. Soții le vor fi houris. Toți vor fi asemenea și vor semăna cu tatăl lor, Adam (la statură), 60 de coți înălțime." (4:343; 55.1.544).

8) Există numeroase feluri de *hadith* unde Mahomed dă diverse porunci. Una destul de stranie relatează că le-a poruncit însoțitorilor lui să bea laptele și urina cămilelor pentru a se însănătoși. Această *hadith* se repetă de câteva ori în colecția lui Al-Bukhari.

Povestită de Anas: Câtorva oameni nu le-a priit climatul din Medina, prin urmare Profetul le-a poruncit să îl urmeze pe păstorul cămilelor și să le bea laptele și urina. Ei au urmat păstorul și au băut laptele și urina cămilelor până când trupurile lor s-au însănătoşit (7:399;71.6.590).

9) Spre sfârşitul vieții sale, Mahomed a devenit din ce în ce mai îndârjit împotriva evreilor și creştinilor. Chiar înainte să moară, i-a blestemat:

Povestită de Aisha: Când s-a apropiat ultimul moment din viața Apostolului lui Allah, el a început să-și pună khamisa (pătura) pe față, iar când i se făcea cald și nu mai putea respira, și-o dădea jos de pe față și spunea, „Fie ca Allah să-i blesteme pe evrei și pe creştini pentru că și-au construit locuri de închinare la mormintele profeților lor." Profetul îi avertiza pe musulmani în legătură cu faptele acestora (1:255;8.55.427).

Diferitele grupări islamice au păreri diferite în ceea ce priveşte autenticitatea tradiţiilor acceptate de unii sau respinse de alţii. Mai jos, sunt discutate pe scurt doar primele două grupări majoritare:

Hadith **acceptate de musulmanii Sunni:** Canonul sunnit de hadith a ajuns la forma sa finală la trei secole după moartea lui Mahomed. Mai târziu, învăţaţii au pus problematica autenticităţii anumitor hadith, însă autoritatea canonului ca întreg nu a fost pusă la îndoială. Cu toate acestea, recent, numărul învăţaţilor şi intelectualilor care nu sunt convinşi de autenticitatea acestor tradiţii creşte rapid. Canonul, numit *Şase mari colecţii de hadith* includ:

1. Sahih Bukhari, colectat de al-Bukhari (d. 870), includ 7275 *ahadith.*
2. Sahih Musulman, colectat de Musulman b. al-Hajjaj (d. 875), includ 9200.
3. Sunan Abi Da'ud, colectat de Abu Da'ud (d. 888).
4. Sunan al-Tirmidhi, colectat de al-Tirmidhi (d. 892).
5. Sunan al-Sughra, colectat de al-Nasa'i (d. 915).
6. Sunan Ibn Maja, colectat de Ibn Maja (d. 886).

De obicei, se consideră că Sahih Bukhari şi Sahih Musulman sunt cele mai de încredere colecţii. Există unele discuţii între învăţaţi dacă Ibn Maja sau Muwatta a lui Imam Malik ar trebui să fie incluse între cele şase colecţii ale canonului.

Hadith **acceptate de islamul Shi'a:** Musulmanii Shi'a se bazează pe tradiţiile transmise de către descendenţii lui Mahomed prin Fatima sau de către musulmanii de odinioară care au rămas loiali lui Aii ibn Abi Talib. Shi'a privesc cu neîncredere tradiţiile transmise de musulmanii de început care au fost ostili faţă de Ali-musulmani, cum ar fi Aisha, văduva lui Mahomed, care s-a opus lui Aii în Bătălia Cămilei.

Islamul Shi'a cuprinde diferite şcoli, fiecare având tradiţiile ei proprii de erudiţie şi cadru de acceptare sau respingere al ahadith. Patru colecţii importante Shi'a sunt cunoscute ca „Cele patru cărţi".[70]

[70] **„Cele patru cărţi" (în arabă *Al-Kutub Al-Arb'ah)* este un termen shiit care se referă la cele patru foarte cunoscute colecţii de *hadith:* 1) Kitab Al-Kafi of Kulayni, 2) Man la Yahdhuruhu'1 Faqih of Shaikh Saduq, 3) Tahdhibu'l Ahkam by Abu Ja'far al-Tusi, 4) Al-Istibsar by Abu Ja'far al-Tusi.**

întrebări

- Cum au fost adunate hadith?
- De ce trebuie musulmanii să consulte aceste hadith, atunci când au întrebări în ceea ce priveşte credința? De ce nu este Coranul suficient pentru a înțelege?
- Este Coranul singura hadith - sau carte - care conține cuvântul veşnic al lui Allah?
- Cum poți să îți dai seama care hadith este autentic şi demn de încredere?
- Cine stabileşte care hadith trebuie urmat în ziua de azi?
- Pe care tradiție mare o urmezi tu [Bukhari, Musulmană, Tirmizi,..,)?
- Ce se întâmplă dacă nu consulți tradițiile esențiale?

1.4 LEGEA ISLAMICĂ *[SHARVA]*

1.4.1 ORIGINI

Cuvântul arab Shari'a denotă calea de urmat pentru cineva sau „drumul către un loc bogat în ape". Reprezintă chiar modul în care s-a expus Allah prin Mahomed. Mahomed a murit fără să facă aranjamente pentru succesiunea la conducerea comunității musulmane, nici n-a lăsat un corp de legi care să cuprindă soluționarea aspectelor legale pentru urmaşii săi. Odată cu expansiunea Imperiului musulman şi cu îndepărtarea temporală față de Mahomed s-au ridicat probleme noi în practica juridică. Instrucțiunile juridice din Coran au fost insuficiente pentru a procura un cod legal. Pentru a rezolva această problemă, pe parcursul timpului musulmanii au adoptat punctul de vedere potrivit căruia stilul de viață şi comportamentul (Sunna) lui Mahomed au fost determinate tot de inspirația lui Allah. Prin urmare, doar acele tradiții *[hadith]* care au putut să fie urmărite până însăşi la viața lui Mahomed au fost acceptate ca obligatorii. Din aceasta cauză, pentru musulmani tradițiile au aproape aceeaşi importanță ca şi Coranul, ambele fiind revelațiile lui Allah. Dacă Mahomed este cu adevărat modelul comunității islamice, atunci este logic ca învățăturile şi comportamentul său să fie model obligatoriu pentru toți musulmanii. Sunna, după cum era definită la acea vreme, după Coran, a devenit cea de-a doua sursă de autoritate pentru legea islamică.

în timpul secolului XIX şi în cea mai mare parte a secolului XX, istoria legii islamice s-a schimbat datorită noilor provocări **64**
cu care s-a confruntat lumea musulmană. Vestul a devenit putere globală şi a colonizat o mare parte din lume, inclusiv teritorii musulmane. Multe societăți au fost supuse tranziției de la stadiul agrar la stadiul industrial. Au apărut noi idei politice şi sociale, iar modelele ierarhice au fost înlocuite de egalitarism. Atât Imperiul Otoman, cât şi restul lumii musulmane, au intrat în declin. Strigăte de reformă au început să se facă auzite. în țările islamice, legea de stat codificată a început să înlocuiască rolul opiniilor religioase legale. Uneori, țările vestice au fost sursă de inspirație, alteori au făcut presiuni, iar în alte cazuri i-au forțat pe musulmani să înceapă să-şi schimbe sistemul judiciar. Mişcări de secularizare au forțat legi care se îndepărtau de învățații legii islamice, iar aceştia din urmă au păstrat doar rolul de ghid în materie spirituală, închinare şi spiritualitate şi au pierdut orice fel de autoritate în stat sau alte domenii. Comunitatea musulmană s-a împărțit în grupuri care au reacționat diferit la aceste schimbări:

- **Secularişti**i considerau că legea statului trebuie să se bazeze pe principii de secularizare, nu pe teoria juridică islamică.
- **Tradiționaliştii** erau de părere că legea statului trebuie să se bazeze pe şcolile tradiționale juridice. Cu toate acestea, perspectiva judiciară tradițională este considerată inacceptabilă de către majoritatea lumii musulmane moderne, în special în domeniul drepturilor femeilor sau al sclaviei.
- **Reformatorii** credeau că teoriile judiciare islamice pot produce un sistem de legi islamice moderne, care să ducă la puncte de vedere acceptabile în domenii cum ar fi drepturile femeilor.
- **Salafiții** susțin că şcolile tradiționale erau eronate, prin urmare au dat greş; se străduie să calce pe urmele primei generații de musulmani.

1.4.2 CELE PATRU AUTORITĂȚI

Cum ar trebui să se decidă musulmanii asupra problematicilor la care nici Coranul, nici *hadith* nu oferă soluții? 0 cale de scăpare se regăseşte în principiul *ijtihad* (întrebuințarea rațiunii umane), de exemplu formularea unei decizii sau a unei norme de conduită bazată pe surse legale cu autoritate (Coranul şi Sunna). Drept consecință, *qiyas* şi ijma devin următoarele două mijloace de a găsi dreptatea. în cele trei secole după moartea

lui Mahomed, juriştii[71] islamici au construit un sistem judiciar atotcurpinzător ale cărui principii de jurisprudenţă derivă din- tr-un amestec de tradiţie şi practică judiciară. Principiile sunt compuse din 4 elemente:

1. **Coranul:** prima sursă este considerată a fi cea mai importantă bază a legii islamice.
2. Sunna: Obiceiurile şă învăţăturile Profetului, disponibile în colecţiile de *hadith.*
3. ***Qiyas:*** Noile cazuri sunt soluţionate prin concluzii şi analogii, folosind regulile deducţiei logice şi o serie de alte cazuri cunoscute.
4. ***Ijma:*** Dacă totuşi se întâlnesc cazuri care nu pot să fie soluţionate de Coran, de *hadith,* cu ajutorul concuziilor sau analogiilor, consensul la care ajung autorităţile comunităţii islamice este autoritar. în practică, acest consens este limitat la acordul între teologii musulmani.[72]

Aceste patru componente de bază sunt utilizate în ordine descendentă pentru a soluţiona orice situaţie juridică. Cu toate aceste, părerile cu privire Iar interpretare şi aplicare sunt diferite între teologi şi comunităţile musulmane. Fiecare musulman sunni aparţine unei şcoli şi rămâne credincios regulilor sale. Şcolile sunt numite după studenţi ai avocaţilor clasici care le-au predat şi se găsesc cu precădere în aceste regiuni:

- **Hanafiţi:** Turcia, Balcani, Asia Centrală, subcontinentul India, China şi Egipt.
- **Malikiţi:** Nordul Africii, Vestul Africii şi câteva state din Golful Persic.
- **Shafi'iţi:** Indonezia, Malaezia, Egipt, Africa de Est, Yemen şi regiuni din sudul Indiei.
- **Hanbaliţi: Arabia.**

Cele patru şcoli au în comun multe legi, dar diferă în ceea ce priveşte diversele *hadith* pe care le acceptă ca fiind autentice şi importanţa pe care o dau analogiilor sau raţiunii (*qiyas*) în procedura de a decide asupra problematicilor dificile. Şcoala Jaferi (găsită în Iran, Irak, Liban, Bahrain, Pakistan şi în regiuni din Afganistan şi Arabia Saudită) este asociată cu Islamul Shi'a. *Fatwas* sunt luate mult mai în serios în această şcoală, datorită unei structuri mai ierarhice a Islamului Shia, condus de Imami. De asemenea, sunt mult mai flexibili, în sensul că fiecare jurist are considerabila putere de a modifica o decizie, potrivit părerii lui personale.

1.4.3 APLICAREA ÎN PRACTICĂ

Shari'a nu cuprinde doar porunci religioase, ci tinde spre aceeptarea publică şi înţelegere comună.[73] Defapt, nu poate fi aplicată decât într-o ţară condusă de Islam. Musulmanii din vest au ajuns cu durere la această concluzie şi grupările de presiune insistă pentru încorporarea legii Shari'a în legislaţia vestică sau cel puţin să facă aplicabilă legea Shari'a tuturor musulmanilor din acele ţări. în ceea ce priveşte poruncile ritualice pentru rugăciune, alimentaţie sau căsătorie, din când în când realizează că în vest ei sunt o minoritate într-o societate non-islamică secularizată. Au la dispoziţie trei posibilităţi:

1) Islamiştii: Trăiesc segregaţi şi încearcă să se supună legilor cât de mult pot. Contactul cu lumea vestică este evitat pe cât posibil (metalitatea de ghetou). Felul acesta de Islam mai este numit şi Islam radical, Islam politic, Islamism sau fundamen- talism islamic.
2) **Liberaliştii:** Trăiesc conform perspectivei potrivit căreia Shari'a este valabilă doar într-o anumită măsură în ţările non- islamice. Musulmanii liberali sunt independenţi în a alege căror legi vor să se supună şi care dintre ele sunt inconvenabil de urmat în situaţia lor prezentă.
3) **Moderniştii:** Fără a pune la îndoială importanţa Coranului şi a Sunnei, încearcă să găsească o nouă interpretare pentru

Shari'a. Se consideră a fi evoluţie contemporană a legii, bazată pe principiul ijtihad.[74] Musulmanii modernişti justifică de exemplu întrebuinţarea computerelor, cu toate că Mahomed n-a avut vreodată unul![75]

Există mari diferenţe între punctele de vedere ale islamiş- tilor, liberaliştilor si ale moderniştilor, în ceea ce priveşte aplicarea legii, ceea ce provoacă în continuare multe conflicte între membrii grupărilor islamice.

1.4.4 PRACTICA CONTEMPORANĂ

Suniţii şi shiiţii nu sunt de acord în ceea ce priveşte emiterea *defatwas* şi asupra perspectivelor fiecăruia

---

[71] **Principalul fondator al acestei jurisprudenţe este faimosul jurist Muham- mad ibn Idris as-Shafii (d 820 AD).**

[72] **Această învăţătură este bazată pe o hadith care determină următoarele: când majoritatea musulmanilor cad de acord în ceea ce priveşte o chestiune anume, aceasta este corectă şi corespunde voii lui Allah. Există diferenţe între musulmanii sunniţi şi cei shiiţi în ceea ce priveşte aplicarea legii. (Su- nan Al Tirmizi Voi. 2, pg.39j.**

[73] ***Shari'a*** **stabileşte defapt reguli comporamentale pentru viaţa de zi cu zi, de exemplu căsătoria, reguli culinare, poziţie şi tipar de rugăciune, etc. Potrivit învăţaţilor musulmani, Islamul poate fi împărţit în 5 domenii: credinţa *[l'tiqadat),* etica *[Adab],* pietatea (*'Ibada*), afaceri (*Mu'amalat*), pedepse (*'Uquhat*). Legea este alcătuită din ultimele 3 domenii (vezi de asemenea Hughes 1982:285-292 şi Gibb & Kramers 1953:524-529).**

[74] **Cu toate acestea, în Islamul sunni, bab al ijtihad „poarta spre dreptate" este socotită închisă din secolul al X-lea.**

[n:] **Trebuie menţionat totuşi faptul că „radicalii" folosesc şi ei instrumente moderne, cel puţin temporar, pentru răspândirea Islamului.**

despre *hadith, Shari'a, Fiqh* (jurisprundenţa islamică şi structura autorităţii). Drept urmare, existe nenumărate variaţii în interpretarea şi implementarea legii islamice în societatea musulmană de azi. Mişcările liberale au pus la îndoială relevanţa şi aplicabilitaea *Shari'a* din numeroase puncte de vedere. Câteva dintre ţările cu cele mai mari populaţii de musulmani, inclusiv Indonezia şi Bangladeş, au constituţii şi legi seculare extinse, cu doar câteva prevederi ale legii islamice în domeniul familiei. Turcia încă are o constituţie extrem de seculară. India este singura ţară care are un cod civil separat, elaborat de comisia pentru Legi Musulmane Personale, bazate în întregime pe Shari'a, cu toate că legile de drept penal sunt aceleaşi. Legile controversate îi favorizează pe bărbaţi faţă de femei şi cuprind respingerea pensiei alimentare şi poligamia (un bărbat să aibă până la patru neveste).

Multe ţări din Orientul Mijlociu şi din Nordul Africii menţin un sistem dual de curţi seculare şi curţi religioase, care reglementează în special noţiunile de căsătorie şi moştenire. Arabia Saudită şi Iran menţin curţile religioase pentru toate aspectele jurisprudenţei, iar poliţia religioasă impune conformarea socială. Legi derivate din Shari'a se aplică de asemenea şi în Sudan, Libia şi Afganistan. Câteva districte din Nordul Nigeriei au introdus curţile Shari'a, ceea ce înseamnă reintroducerea unor pedepse relativ mai stricte, fără a lua în considerare impunerile mai dure ale dovezilor şi mărturiilor. Pedepsele includ amputarea unuia sau ambelor braţe, uciderea cu pietre pentru adulter şi execuţia pentru apostazie.

Mulţi consideră că pedepsele prescrise de Shari'a sunt crude şi barbare; învăţaţi islamici susţin că implemetate corespunzător, îi pot impiedica pe oameni să comită crime. în media internaţională, practicile ţărilor care aplică legea islamică au stârnit multe critici, în special în ceea ce priveşte executarea sentinţei în contradicţie cu standardele internaţionale de moralitate şi drepturile omului acceptate. Aceasta include pedeapsa cu moartea pentru adulter, amputare pentru furt şi biciuirea pentru preacurvie.

1.4.5 LEGEA ADAT

Legea *Adat*[64] este un set de legi tradiţionale şi locale şi sisteme de rezolvare a disputelor în ţările islamice. A fost dezvoltat şi implementat în multe regiuni din Indonezia. în limba malaie- ză veche, adat se referă la legile cutumiare şi la codul nescris al reglementărilor sociale, politice, economice, chiar şi a celor maritime. Unul dintre cei mai importanţi învăţaţi ai legii *adat* a fost Cornelis van Vollenhoven.

Derivată din cuvântul arab *'ada,* este general utilizată pentru „obicei, practică, întrebuinţare şi deprindere". Extinderea aplicării cuvântului cuprinde totalitatea lucrurilor cu care s-a obişnuit un individ sau o comunitate. Chiar şi animalele au propria lor *adat.* 0 adat nu poate vreodată să fie neglijată, fără să fie pus sub semnul îndoielii de comunitate. Musulmanii din Indonezia sunt deseori conştienţi de diferenţele dintre *adat* islamică şi *adat* nativă. Diferenţele dintre ele au dus de multe ori la izbucniri fanatice şi la conflicte.

Legea adat nu este uşor de descoperit şi de adunat. Sursele scrise native sunt defapt edicte ale şefilor locali. Cărţile legii nu sunt menite să fie judecate de gândirea vestică. Provin de la jurişti care îşi aştern propriile lor păreri, ceea ce nu este întotdeauna în acord cu legea cutumiară. Deseori, câte o lege *adat* este adăugată legii Shari'a sunnită. De exemplu, o căsătorie poate fi oficiată potrivit legii Shari'a, iar mai apoi să fie urmată de o celebrare după legea *adat.* Dintr-un punct de vedere islamic, validitatea căsătoriei este asigurată de susţinerea Shari'a. în practică, omisiunea celebrării rezultă de multe ori în invalidară căsătoriei. [76]

întrebări

- Ce înnseamnă *,jShari'a"7*
- Din ce este compusă *Shari'a*?
- *Shari'a* este creată de oameni sau de către Allah?
- De unde ştii care dintre legi sunt trimise de către Allah şi care dintre ele sunt făcute de către oameni?
- De ce există diferenţe atât de mari în aplicarea legii printre ţările islamice, cum ar fi Tunisia comparată cu Ara- bia Saudită?
- De ce se prezintă *Shari'a* de cele mai multe ori în avantajul bărbaţilor, dar în dezavantajul femeilor?
- De unde ştii care lege este *Shari'a* şi care este lege adat?

1.5 ÎNVĂŢĂTURA ISLAMICĂ DESPRE CREDINŢĂ ŞI DATORIE

Cuvântul arab „islam" denotă „supunere, predare şi ascultare".[77] Verbul este *aslama,* adică „a preda". Allah se aşteaptă ca oamenii să îi recunoască importanţa şi măreţia, să i se spună şi să stea în ascultare. Islamul înseamnă predare de sine, care include aşteptarea potrivit căreia, prin această predare, omul câştigă pacea. Cuvântul musulman (adică persoana care îşi predă viaţa voii lui Allah) este de asemenea format din aceeaşi rădăcină (s/m). Un musulman nu urmează o religie, ci un fel de viaţă care cupride toate aspectele convieţuirii individuale sau colective, cu îndrumarea lui Allah.

Islamul, la fel ca şi alte religii, are o clasificare a lucrurilor pe care adepţii trebuie să le creadă şi să le

---

[76] **Vezi de asemenea şi Gibb&Kramers (1953:14)**

[77] **Alte sensuri literare din rădăcina acestui cuvânt (slm) sunt „în siguranţă, asigurat, pace".**

facă. în teologia islamică, ele sunt foarte diferite; învățăturile despre credință (*iman*) sunt compuse din şase articole, iar practicarea religiei (din) conține cinci atribuții.

1.5.1 CELE ŞASE ARTICOLE ALE CREDINȚEI

Cinci din cele şase articole ale credinței (/man) sunt menționate în Sura 2:117

„Nu stă cuviosia întru aceea ori de îndreptați fața voastră
spre răsărit sau spre apus, ci cuvios este cel ce crede în Allah,
în ziua de apoi, în îngeri şi în scriptură şi în profeți..."

Toți musulmanii sunt obligați să creadă în următoarele şase articole:[78]

1. **Allah (Dumnezeu):** Există doar un singur Dumnezeu unic, şi nu există alți zei în afară de el (*Tawhid*): Allah (Sura 112). „El este Dumnezeu cel unic, Dumnezeul cel veşnic, El nu se naşte şi nici nu este născut şi nimenea nu-i este asemenea." Allah este atotputernic şi omniscient. în Islam, unicitatea şi particularitatea lui Allah este foarte tare accentuată: există 99 de nume minunate care îl descriu pe Allah.[79] [80]
2. **îngerii:** (*malak; plural: mala'ika*)[88] există nenumărați îngeri, printre care şi patru arhangheli[81]. Diavolul (Satana, *Shaitan)* este un înger decăzut. Jinn[82] sunt ființe cu un statut intermediar între îngeri şi oameni, sunt buni sau răi. îngerii au funcții diferite. Fiecărui om îi sunt destinați doi - unul consemnează faptele bune, iar celălalt faptele rele. Atribuția îngerilor interogatori, Munkar şi Nakir, este ca după moarte, să pună fiecărui om întrebări examinatorii care vor decide soarte lui imediată.[83]
3. **Cărțile Iui Allah** (Kutub Allah): Se consideră că Allah a trimis mai mulți profeți în diferite perioade istorice. Câteva scrieri sunt menționate în Coran: paginile lui Avraam (considerate pierdute), Tora (*Taurat*) lui Moise, Psalmii lui David *[Zabur],* Evanghelia *[Injil)* lui Isus, şi Coranul lui Mahomed (Surele 4:163; 7:157; 17:46). Potrivit perspectivei islamice, Tora, Psalmii şi Evanghelia au fost denaturate de către evrei

şi creştini. Doar Coranul, ca ultim cuvânt revelat al lui Allah, este autentic şi prin urmare superior tuturor celorlalte cărți (Sura 4:47; 5:15).

4. Profeții (Sura 35:24): Potrivit *hadith,* au existat aproximativ 124.000 de profeți. Coranul menționează aproximativ 25 pe nume, dintre care 21 sunt biblici.[84] Teologia islamică face diferență între două tipuri de „profeți": 1) *Nabi* (literar: profet), cel care primeşte o revelație; 2) *Rasul* (literar: apostol, emisar), cel care primeşte cartea lui Allah şi atribuția de a o transmite unui anumit grup de oameni. Cel mai măreț profet al lui Allah, potrivit învățăturii islamice este Mahomed, care este şi *nabi,* şi *rasul.*[85]
5. **Ziua de pe Urmă** (Surele 2:62; 4:55-57; 56:50): Aceasta este ziua judecății (*Yaumu'd-Din*), şi a reînvierii (*Yaumu'l-Qiyama*) când se decide pe baza faptelor, cine merge în paradis şi cine merge în iad. Cei care i-au ascultat cu supunere pe Mahomed şi pe Allah este posibil să meargă în paradisul islamic, un loc al plăcerilor senzuale.[86] în ceea ce priveşte iadul, Coranul nu oferă învățături clare. Sura 19:71-72, *hadith* şi mulți comentatori susțin că oamenii merg în iad doar pentru puțin timp, ca să plătească pentru păcatele lor.[87] Alte versete din Coran, cum ar fi Sura 74:26-30, indică faptul că iadul este locul final.
6. **Predestinarea** (*Qadar*): Problematica dintre liberul arbitru şi predestinarea lui Allah a oamenilor a fost foarte disputată, în special în primele trei secole ale Islamului. Coranul învață despre un Allah atoatecuprinzător care a menit predestinarea tuturor evenimentelor din lume (Sura 9:51). Intenția este

---

[78] Cu toate că există unele asemănări, trebuie să fim atenți la ansamblu, deoarece învățăturile creştine diferă de aceste concepte!

[79] Vezi Huges (1982:141-142) şi Gibb & Kramers (1953:33-37) pentru cele 99 de nume ale lui Allah, explicațiile suplimentare corespund versurilor din Coran.

[80] Coranul nu oferă nicio informație despre materia din care sunt făcuți îngerii şi jinns. Din foc sau din lumină se spune în tradiții (cf Hughes 1982:134).

[81] Numele celor patru arhangheli în Coran sunt: Gabriel (purtătorul revelațiilor), Mihail (îngerul păzitor), Israfil (va anunța Judecata de Apoi), Izrail (îngerul morții); (cfSuras 2:97-98; 19:19; 32:11; 35:1). Hadith menționează mai mulți îngeri.

[82] Ideile vagi ale păgânismului arabic despre aceste spirite ale deşertului sunt, în islamul ortodox, clarificate, sistematizate şi coordonate cu alte mărturii de credință.

[83] Cele patru întrebări: Cine este Dumnezeul tău? Care este religia ta? Cine este profetul tău? înspre ce parte te rogi? Dacă credinciosul răspunde corect (Allah, Islam, Mahomed, Mecca), este lăsat în pace, dar dacă greşeşte, este chinuit pentru răspunsurile greşite.

[84] Şase profeți se disting în Coran cu nume onorifice: Adam, alesul lui Allah; Noe, predicatorul lui Allah; Avraam, prietenul lui Allah; Moise, cel care a vorbit cu Allah; Isus, cuvântul şi spiritul lui Allah; şi Mahomed, mesagerul lui Allah.

[85] Cu toate acestea, grupul ahmadiyya au un alt profet măreț: fondatorul lor, Mirza Ghulam Ahmad.

[86] Conceptul islamic de [paradis] poate fi numit în cea mai mare parte „paradis pentru bărbați", care stau culcați pe canapele fine şi beau vin servit de virgine cereşti. în paradis, fiecare bărbat are voie să se căsătorească cu câte virgine doreşte (Surele 55:54-56; 56:27-40). Potrivit unei tradiții, majoritatea femeilor se duc în iad (Sahih Muslim, Voi 4, hadith 6597, pl432).

[87] în Coran, despre iad se vorbeşte deseori ca fiind „foc". Se consideră că locul torturii are şapte porți si şapte departamente (consultă si Hughes 1982:170-173).

de a încuraja suveranitatea absolută a lui Allah în toate circumstanţele. Prin urmare, Islamul (predarea) este prima virtute a unui om pios, iar „in sha' Allah" (dacă este voia Lui) este o expresie foarte comună.[88] Problema care se ridică este despre cât de drept este Allah să îi tragă la răspundere pe oameni legat de fărădelegile lor, din moment ce tot ce gândesc, spun sau fac este premeditat de către Allah. Coranul spune clar că omul nu are nicio alegere în determinarea vieţii lui: „O, voi, cei care aveţi scriptura, a venit la voi trimisul Nostru ca să arate o mulţime de lucruri pe care le-aţi ascuns în scriptură. Multe vă va şterge şi el. Vouă va venit o lumină şi o scriptură răsvedită cu care ocârmuişte Dumnezeu pe aceia care rîvnesc după plăcerea Sa pe drumul păcii... însă Dumnezeu lasă să rătăcească pe cine voieşte şi ocârmuieşte pe cine voieşte..." (Surele 5:18, 14:4,16:93).

Hadith confirmă că aceştia nu sunt termeni nespecifici:

„Când crează un servitor al iadului, îl menţine în activităţile prizonierilor iadului până când moare (Mishkat III page 107)... într-adevăr Allah a stabilit în ce măsură un om va putea tolera un adulter şi în ce măsură va simţi necesitatea să-l comită" (al- Bukhari LV ch 27 v 621, or Voi IV p410).

1.5.2 CELE CINCI RESPONSABILITĂŢI ALE ISLAMULUI

Cele cinci responsabilităţi[89] sunt „funia lui Allah" pe care un om trebuie să le urmeze dacă vrea să fie considerat un musulman ortodox. Sunt ritualurile practice la care un musulman trebuie să se supună, ca o carte de identitate:

1) Declararea credinţei (*Shahada*, *numită şi kalima*): „Mărturisesc că nu există alt dumnezeu în afară de Allah, şi că Mahomed este mesagerul lui Allah". Repetarea intenţionată[90] a acestei fraze în faţa a doi martori cataloghează irevocabil pe cineva ca fiind musulman. Crezul este repetat de mai multe ori în cele cinci zile de rugăciuni ritualice. Proclamarea repetitivă a frazei este cel mai important ritual al Islamului.
2) **Rugăciunile** (sa/at, Sura 17:78-79, numite şi *namaz):* Fiecart musulman are obligaţia de a se ruga de cinci ori pe zi," repetând un ciclu de rugăciuni prescrise, însoţite de *rak'a,* prescrierea precisă a prosternării. în orice caz, 17 rugăciuni ritualice sunt recitate în fiecare zi. Pentru *salat,* este necesar un ritual premergător de curăţire, împlinit în intimitate sau în compania altcuiva. Daca există spaţiul necesar în moschee, o cameră separată de rugăciune se pune la dispoziţia femeilor.[91] [92] Cu toate acestea, de multe ori, femeile se roagă acasă. Rugăciunile personale spontate (*dua*) nu au concecinţe legale, dacă împlinesc cerinţele religioase, însă nici nu au vreun merit în faţa lui Allah. Rugăciunea ritualică (*salat*), pe de altă parte, alcătuită din formule specifice de rugăciune şi recitări din Coran este considerată o faptă bună în faţa lui Allah. Oamenii se roagă exact în prosternările specificate, cu faţa spre Mecca.[93] Strigătului lui *muezzin* (*adhan*) îi cheamă la rugăciune pe musulmani. Vinerea, în timpul rugăciunii din mijlocul zilei, imam susţine khutba, un fel de predică religioasă.
3) **Taxa religioasă (***Almsgiving, zakat,* Sura 2:177): Taxa religioasă a musulmanilor a fost parţial transformată în „taxă pentru săraci". Coranul pun accent pe „a dărui"[94], însă nu face precizări clare în ceea ce priveşte suma. Asta depinde de bunăstarea şi venitul anul al capului familiei (bărbatul). Există provizii pentru ţărani şi fermieri pentru a le da animalelor. Procentul de 2.5% (din obiectul comerţului) este o normă generală, însă poate creşte până la 20% din profitul net în caz de succes foate mare.[95]
4) **Postul** (*sawm,* Sura 2:183-187): în timpul lunii Ramadanp[96], postul este obligatoriu pentru toţi musulmanii, cu excepţia persoanelor bolnave, călătorilor, femeilor însărcinate şi celor în perioada de menstruaţie, mamelor care alăptează şi copiilor mici. Postul ţine de la răsărit şi până la apus.[97] Include abţinere de la a fuma şi contact sexual pe toată durata zilei, încălcarea postului reprezintă o mare ofensă, însă multe fapte bune sau o anumită sumă mare de bani pot compensa pentru acestă greşeală. De obicei, copii încep să postească după vârsta de 9 ani. Postul înseamnă promovarea auto-disciplinării, devotamentul faţă de Allah şi o mai bună înţelegere a situaţiei săracilor.
5) **Pelerinajul** (*hajj*, Sura 2:196-197): Toţi musulmanii care

---

88 De aici şi fatalismul proverbial al musulmanilor, care se incită unul pe altul la curaj, iar pe de altă parte, la acceptarea inactivă a status quo-ului, cu rezistenţă şi indiferenţă faţă de schimbări.

89 Responsabilităţile sunt „cei cinci piloni ai Islamului", sau simplu, „pilonii" (arkan al-Islam).

90 Reprezenzând intenţia cuiva de mărturisi despre sine că este musulman.

91 Momentele de rugăciune: la răsărit, la amiază, după-amiază, la scurt timp după ce apune soarele, la două ore după apus. *i* [100] Este necesar ca femeile să nu fie văzute de către barbat în timp ce ele se roagă. în ţările islamice puţine moschei pun la dispoziţie facilita*:: pentru rugăciunea femeilor, pe când în vest, deseori femeile au voie să se roage în moschei.

93 în moschee, imam conduce rugăciunea. Mişcările şi cuvintele lui sunt repetate de către toţi credincioşii.

94 Vezi Surele 2:271-273; 92:5-11.

95 De exemplu, dacă cineva găseşte o comoară, atunci el trebuie să plătească aproximativ 20% zakat (vezi Hughes 1982:699-700)

96 Ramadan este luna a noua din calendarul lunar islamic.

97 Mâncarea şi băutura sunt permise în timpul nopţii. Numeroşi musulmani organizează întâlniri la ei acasă în timpul nopţii, prin urmare, şe mănâncă şi se bea mai mult în această lună decât în oricare alta.

dispun de mijloacele financiare necesare trebuie să facă pelerinaj la Mecca, cel puțin o dată în viață.[98] Pelerinajul are loc în luna a doisprezecea (Dhu l-Hijja) din calendarul lunar islamic. în timpul şederii în Mecca, ei trebuie să facă cu stricteţe anumite ritualuri.[99] Cel mai important este să se stea în câmpia Arafat, unde musulmanii îşi petrec timpul meditând şi invocându-l pe Allah. Un alt aspect important al haji înconjurarea de câte şapte ori a templului Ka'ba, care este decorat cu elemente preţioase. Se presupune că inițial a fost construit cu scopul de a-i oferi adăpost lui Adam. A fost reconstruit apoi de către Avram şi fiul său, Ismael. Dacă au posibilitatea, credincioşii ar trebui să sărute piatra neagră aşezată într-un colț al templului.[100] Alte obligații simbolice sunt aruncarea cu pietre în diavol, cu şapte pietricele şi sacrificarea animalelor, în comemorarea sacrificiului lui Avram.[101]

Etape de bază în a-i aborda cu întrebări pe musulmani:

1) Din moment ce de multe ori musulmanii sunt foarte dornici să împărtăşească felul în care îşi practică credința, poți aborda un subiect de genul: **„Care este motivul pentru care faci asta?"** de exemplu: rugăciunea de cinci ori pe zi, drumul până la Mecca, postul din Ramadan, etc. Provoacă-i pe musulmani şi lasă-i să răspundă.
2) Musulmanii vor oferi mai multe răspunsuri, însă eu aş pune următoarea întrebare: **„Unde este scris? Care este baza pentru asta?"**
3) De obicei, musulmanii vor spune că este scris în Coran. Atunci, eu întreb: **„Dacă te rog, poți să îmi dai referința exactă, capitolul şi versetul, unde este scris?"** (Poți spune că ai acces la un Coran şi că vrei să citeşti chiar tu), în acel moment, musulmanii sunt încurajați să caute (de unul singur sau cu ajutorul unor persoane mai învățate) care este adevărul. Din experiență, musulmanii pretind că multe lucruri pe care le susțin sunt scrise în Coran, însă defapt ele sunt scris în hadith sau în altă parte. Musulmanii sunt încurajați să caute mai departe şi să gândească mai atent.

1.5.3 JIHAD ÎN ISLAM

Ca şi completare ale celor cinci atribuții ale islamului, câteodată *jihad* este considerată a şasea. De obicei, mass-media vestică traduce cuvântul prin „războiul sfânt"[102]. Termenul arab (verb: *jahadă)* înseamnă „efort în căile lui Allah", sau „strădanie în credință". Unii musulmani fac următoarea diferență:

1) Mai mult Jihad: strădania interioară de perfecțiune personală impusă de Coran şi *hadith.*
2) Mai puțin *Jihad:* încercarea de a propaga Islamul şi de a introduce Shari'a în toate țările.

Pentru majoritatea musulmanilor, a menține *„jihadul* mai mult" înseamnă defapt că vizează să pună în practică „cele cinci responsabilități ale Islamului" şi să creadă în „cele şase articole ale credinței". însă mai înseamnă şi să cunoască învățăturile Coranului şi ale *hadith* şi să țină poruncile adunate în *Shari'a.*

Conceptul de *„jihad* mai puțin" include răspândirea teritorială a Islamului. Este foarte importat să se înțeleagă diferența fundamentală din credința islamică şi credința creştină. Conceptul musulman de regatul lui Allah pe pământ este că el trebuie să conducă lumea; Allah vrea supunere, care este posibilă doar atunci când oamenii se supun legii *Shari'a.* Asta se poate întâmpla doar într-un stat condus de musulmani. Prin urmare, pentru musulmani este foarte important să câştige controlul asupra fiecărei țări din lume, după cum învață Coranul:

> Si luptați împotriva lor, până nu mai este răscoală şi până va fi la toți credința în Allah, şi dacă vor înceta, atunci Allah va vedea ceea ce fac ei. (Sura 8:40; cât şi 2:193).

Textul este înțeles ca şi poruncă de la Allah să răspândească Islamul. Din punctul de vedere al musulmanilor, în țările în care Islamul nu este în control, domneşte tumultul, opresiunea, necredința şi nedreptatea. Militanții musulmani se folosesc de toate mijloacele disponibile în răspândirea Islamului, incluzând forța fizică. Lumea lor se împarte în două:[103]

• **Dar al-Harb** (casa războiului): Părți ale lumii care nu sunt încă islamizate şi trebuie să fie „cucerite" de Islam prinț toate mijloacele disponibile.

• **Dar al-Islam** (casa Islamului): Părți ale lumii în care domneşte Islamul.

---

98 Numărul de musulmani a crescut atât de mult în ultimii ani, încât guvernul din Arabia Saudită a trebuit să pună în aplicare anumite restricții: fiecare țară poate trimite doar un număr limitat de pelerini.

99 Ritualul semănă cu ritualul făcut de Mahomed în ultimul său pelerinaj la Mecca, în anul 629 AD, declarat canonul tuturor timpurilor.

100 Cel mai probabil, piatra este un meteorit. Musulmanii spun că înainte piatra era albă, însă s-a înnegrit din cauza păcatelor transmise prin musulmanii care au sărutat-o.

101 Pentru mai multe descrieri ale hajj, vezi Hughes (1982:155-159), şi Gibb & Kramers (1953:121-125).

102 în perioada din Medina (622-632 AD), marcată de numeroase conflicte asemănătoare cu războiul, termenul de „jihad" (Sura 9:41; 49:15; 66:9).

103 Diferența îşi are rădăcina între teologii musulmani; nu se regăseşte nici în Coran, nici în hadith, ci în Shari'a. Câțiva tineri intelectuali musulmani pun la îndoială această viziune geopolitică şi preferă să vorbească mai degrabă despre „Dar al-Da'wa" decât despre „Dar al-Harb".

Starea de război va continua până când toată lumea va aparține „casei Islamului".[104] în viziunea musulmanilor radicali/ ortodocşi este imposibil ca Islamul să co-existe cu alte religii pe poziții egale.[105] în islamism, pacea se obține atunci când toate teritoriile Terrei au fost cucerite pentru Islam.[106]

După Coran, a lupta în numele lui Allah este o poruncă pentru toți musulmanii (Sura 4:74; 4:95-96). Cei care luptă în numele lui Allah vor primi o răsplată mai mare decât cei care nu o fac.

Să se lupte deci în drumul lui Allah numai aceia care dau în schimb viața lumii de acum pentru lumea de apoi. Iar cel ce se luptă pe drumul lui allah, fie că este omorât sau biruieşte, lui îi dăm în sfârşit răsplată mare. (Sura 4:76)

Războiul împotriva celor ce nu acceptă conducerea politică a Islamului poate fi întrerupt de un armistițiu pe o perioadă limitată, de exemplu, când adversarul este atât de puternic încât nu există nicio şansă la victorie. Apel brutal de a-i omorî pe păgâni, de exemplu pe nemusulmani, se poate găsi în Sura 9:5: Dacă însă au trecut lunile cele sfinte, atunci omorîți-i pe idolatri, unde îi aflați, şi-i apucați şi-i împresuraşi. Pîndinți-i în toate cursele, iar dacă se căiesc şi împlinesc rugăciunea şi dau milostenii, dați-le drumul. Allah doar este iertător, îndurat.

Expansiunea Islamului se poate dobândi şi prin mijloace paşnice. Totuşi, există diferite perspective între musulmani, despre cum ar trebui pus în practică acest război.[107] Istoria arată că, exceptând comunitățile musulmane din sudul Asiei şi estul Africii, dezvoltarea militară a fost o parte esențială a expansiunii Islamului.[108]

1.5.4 CONCEPTUL ISLAMIC DE MISIUNE

Prin urmare, există vreo misiune prin care oamenii să fie obligatoriu islamizați? Sunt musulmanii instruiți categoric să proclame Islamul, ca şi porunca de a propovădui pe care au primit-o creştinii?[109] Există numeroase diferențe de opinie şi neclarități în ceea ce priveşte acest subiect. Totuşi, fiecare musulman are obligația de a proclama şi de a-şi susține credința.[110] [111]

Activitățile misionare ale Islamului sunt general descrise prin termenul arab *da'wa.* Ca verb, înseamnă „a chema, a aduna, a invita''. în Coran, o invitație de a îmbrățişa Islamul *[da'wa)* poate fi găsită în Sura 16:126:

Cheamă Ia drumul Domnului tău cu înțelepciune şi îndemnare frumoasă şi ceartă-te cu ei cum e mai frumos. Domnul tău ştie cine s-a abătut de la drumul Său şi El îi cunoaşte pe cei bine ocîrmuiți.

Versurile din Coran şi din tradiții (*hadith)* care vorbesc despre acest subiect sunt amplificate şi interpretate diferit de către musulmani diferiți. Astăzi există multe organizații *da'wa* în toată lumea.

1.5.5 DISPOZIȚIILE CORANULUI PENTRU SUPRAVIEȚUIRE

în ciuda perspectivei dure şi intolerante a Coranului față de evrei şi creştini, ca fiind „ceilalți", există anumite porunci din Coran care îi ajută pe musulmani să deghizeze, să nesocotească sau dacă este necesar, chiar să nege intesitatea şi validitatea acestor învățături antisemite şi anticreştine. Această poruncă specifică se numeşte *taqiyya."*[9] Literar, înseamnă „precauție, teamă, deghizare". Permite suspendarea oricăror cerințe religioase, pe măsură ce apare nevoia.

Fiecare musulman poate practica *taqiyya,* dacă prin aceasta poate să justifice răspândirea şi avantajul Islamului. Legitimează toate activitățile, fapte sau cuvinte, contrare cu ce ar putea altcineva să considere ca fiind credință sau comportament drept, de exemplu, să afişeze dragoste în exterior, iar în interior să fie ură, sau să demonstreze loialitate în exterior, dar în interior să simtă duşmănie - tot în interesul lui Allah. Poate să fie exercitată această practică chiar şi sub jurământ. Toți musulmanii practică *taqiyya,* însă unii consideră că este o practică doctrinară exclusiv shiită, din cauza tonului agresiv al învățăturii shiite.

1.5.6 APOSTAZIA DE LA ISLAM

Actul apostaziei, *irtidad,* literar înseamnă „a se întoarce înapoi", a părăsi Islamul pentru altă religie sau

---

[104] Coranul promite că toți cei care îşi vor pierde viața în războiul sfânt vor intra automat în paradis (Sura 61:11-13).

[105] Religiile monoteiste care se supun Islamului primesc autoritate limitată şi în multe cazuri, nu sunt persecutați. Cu toate acestea, pot să nu împărtăşească punctul lor de vedere cu musulmanii. Prin urmare, iudaismul şi creştinismul fac parte dintr-o categorie specială.

[106] Spre diferență de creştinism, unde pacea este obținută atunci când cineva l-a acceptat pe Isus ca Domn şi Mântuitor (Col 1:19-20).

[107] Părerile sunt diferențiate în ceea ce priveşte dacă şi cât de multă violență poate fi folosită. De multe ori, interpretarea depinde de puterea militară a musulmanilor. Hughes (1982:243) scrie: „Când o țară a infidelilor este cucerită de către un conducător musulman, locuitorilor li se ofertă trei alternative: 1) Să primească Islamul, ceea ce îi face să devină cetățeni emancipați ai statului musulman. 2) Plata unui impozit pe cap de locuitor (Jizyah), prin care necredincioşii obțin protecție, astfel devenind Zimmis (dhimmi), dacă o plătesc atunci nu sunt idolatri în Arabia. 3) Să moară de sabie, toți cei care nu vor să plătească taxa.

[108]Un studiu de Marshall (1999) care investighează versetele coranice în ceea ce priveşte evoluția față de „necredincioşi", arată că versetele din perioada din Mecca susțin că judecata va lovi prin intervenția directă a lui Allah. Totuşi, versetele din perioada din Medina susțin că judecata divină va fi mediată de către comunitatea de credincioşi, de exemplu musulmanii.

[109] Biblia învață despre misiunea generală: să fii bun, să mărturiseşti, să propovăduieşti, şi înveți pe alții, botezul şi facere de discipoli (Matei 28:18- 20; Marcu 16:15; Luca 24:47; Fapte 1:8).

[1,8] Conform Surelor 22:75; 22:78; 25:52; 48:28; 61:9.

[111] Vezi surele 2:225; 3:28; 5:92; 16:106.

pentru un stil de viaţă secular. în perioada lui Mahomed şi a califilor, câţiva musulmani şi-au părăsit credinţa şi au fost fie omorâţi direct, fie li s-au oferit câteva zile ca să se întoarcă la Islam. Atât Coranul, cât şi *hadith* învaţă că pedeapsa pentru apostazie este moartea. Legat de acest subiect, Hadith este şi mai clară decât Coranul. Potrivit Shariei sunnite, un bărbat apostat (*murtadd)* are trei zile la dispoziţie să revină asupra deciziei lui; dacă nu retractează, atunci el trebuie să fie omorât. 0 femeie apostată nu face obiectul pedepsei capitale, dar poate fi ţinută în detenţie până se răzgândeşte. Dacă un băiat minor apostaziază, el nu trebuie omorât, ci este închis până împlineşte vârsta legală. Dacă în continuare nu crede, trebuie omorât.

Există mai multe principii cu privire la această situaţie.[112] otuşi, mai mulţi eruditi şi scoli musulmane au păreri diferite asupra unor detalii. Legea apostaziei este foarte dură şi se împotriveşte drepturilor omului. Prin urmare, de obicei nu este aplicată direct de către stat, ci mai degrabă prin liderii religioşi sau membri ai familiei!

Conflictul cu privire la libertatea religioasă:

Articolul 18 din Declaraţia Universală a Drepturilor Omului spune:

Orice persoană are dreptul la libertatea gândirii, a conştiinţei şi a religiei; acest drept implică libertatea de a-şi schimba religia sau convingerile precum şi libertatea de a-şi manifesta religia sau convingerile sale, individual sau în colectiv, atât în public cât şi privat, prin învăţământ, practici, cult şi îndeplinirea de rituri.

Spre diferenţă de Articolul 306 din Constituţia Mauritană, care spune;

Dacă un Musulman este găsit vinovat cu crima de apostazie, fie cu vorba sau fapta, va fi chemat să se căiască într-o perioadă de trei zile. Dacă nu se căieşte în timpul acesta, el va fi condamnat la moarte ca un apostat şi proprietatea lui va fi confiscată de Visterie. Fiecare Musulman care refuză să se roage va fi chemat să îndeplinească obligaţia de a se ruga în timpul specificat. Dacă persistă în a refuza, va fi pedepsit cu moartea.

Coranul pare să proclame libertatea religioasă:

Nu este cu silă la credinţă. Răsvedită este deosebirea între dreptate şi rătăcire... (Sura 2:257).

Cu toate acestea, susţine că Allah nu îi va ierta pe cei ce îşi schimbă religia:

Cei care cred, apoi nu mai cred, apoi iarăşi cred, apoi nu cred, apoi sporesc în necredinţă, Allah nu le iartă şi nu-i aduce pe drumul cel drept (Sura 4:137).

Sura 9:5 arată un alt tablou: „păgânii" trebuie omorâţi:

Dacă însă au trecut lunile cele sfinte, atunci omorîţi-i pe idolatri, unde îi aflaţi, şi-i apucaţi şi-i împresuraşi. Pîndinţi-i în toate cursele... (Sura 9:5)

Poveste adevărată

Am cunoscut un învăţător religios islamic în Suedia şi am început să discutăm. El a amintit despre cât de frumos este Islamul, din moment ce promovează „libertate religioasă absolută". După cum în Islam, lucrurile sunt înţelese diferite, l-am întrebat pe amicul meu musulman: „Ce vrei să spui cu asta? Cum priveşti tu lucrurile?"

El mi-a explicat apoi că în Islam, oamenii au libertatea absolută de a îmbrăţişa Islamul! „Bine, asta este minunat" i-am spus eu, însă am continuat, „Imaginează-ţi cum ar fi dacă eu aş^accepta Islamul azi, însă după şase luni să spun: <Ei bine, în aceste luni am realizat că nu asta e religia din care vreau să fac parte. Am decis să părăsesc Islamul şi să mă alătur altei religii, cum ar fi budismnul.>"

Amicul meu a fost şocat şi mi-a răspuns: „Dacă părăseşti Islamul, atunci ai trei zile la dispoziţie ca să te răzgândeşti; dacă nu vrei să te întorci la Islam, va trebui să fi omorât!" Amicul meu musulman n-a avut nicio problemă în a cataloga definiţia lui sub termenul de „libertate religioasă ab- soiută"! Pe urmă i-am adresat întrebarea: „Chiar crezi că este drept? Aceasta este libertate religioasă doar dintr-o singură direcţie, nu-i aşa?" L-am pus pe gânduri...

Povestea demonstrează următoarele aspecte:

- în majoritatea cazurilor, musulmanii au concepţii total diferite despre terminologia religioasă.
- Prin urmare, este înţelept să clarificaţi acest aspect prin întrebarea: „La ce te referi prin asta?"
- Este mai bine să îi provoci pe musulmani cu întrebări, decât să te certi cu ei!
- Este bine ca musulmanii să înceapă să-şi explice credinţa şi să găsească răspunsuri - îi face să gândească.

1.5.7 TEOCRAŢIA ISLAMICĂ

De la hijra din 622 AD, nu a mai existat separare între stat şi Islam, nici între religie, politică sau alte chestiuni seculare. Politica şi religia erau deja unite în vremea lui Mahomed în secolul al Vll-lea. Mahomed a fost liderul religios şi politic al primei comunităţi musulmane. Succesorii lui direcţi (califii, *al-khalifa*), întruneau de asemenea ambele funcţii într-o singură persoană. Fundamentaliştii de azi au pretenţia de a fi un stat religios, care se trage din Mahomed. Subiectul suprem al Islamului este supunerea întregii lumi în faţa Islamului. Prin urmare, fiecare stat al lumii trebuie să devină o teocraţie islamică bazată pe Shari'a, legea religioasă. Musulmanii vor găsi pacea doar când acest mare scop va fi îndeplinit.

---

[112] **Vezi Hughes (1982:16), şi linkul către un articol care dă exemple din Coran şi versete hadith: http://answering-islam.org.uk/Silas/apostasy.htm**

Potrivit perspectivei musulmane, viaţa ar trebui să fie guvernată de Islam şi legile sale. Practicile guvernelor islamice sunt de cele mai multe ori autoritare şi dictatoriale. Cu toate acestea, în multe ţări islamice există parlamente care au inclus doar părţi din Shari'a în legislaţiile lor, prin urmare, sunt în opoziţie cu fundamentaliştii. Un stat islamic care este guvernat de Shari'a nu este democratic (din greacă, „puterea poporului"] deoarece nu există alţi deţinători reali ai autorităţii în afară de Allah. Pe lângă asta, Islamul nu recunoaşte bazele democraţiei, care reprezintă egalitate şi libertate tuturor cetăţenilor.

Multe state islamice din lume au implementat Shari'a în diferite măsuri. Arabia Saudită, unul dintre cele mai stricte, le interzice femeilor să conducă maşini, în timp ce Tunisia a introdus legi mai liberale.

întrebări

- Cum îl priveşti tu pe Allah?
- Ce ştii despre rolul îngerilor?
- După părerea ta, care cărți au fost trimise oamenilor, de la Allah, prin profeți?
- Numeşte profeții care sunt importanți pentru tine.
- Ce crezi că se va întâmpla în ziua judecății?
- Dacă Allah predestinează totul, atunci cum poate omul să fie tras la răspundere pentru faptele sale?
- Te-ai apropiat de Allah prin observarea ritualurilor islamice, cum ar fi rugăciunile zilnice, postul în luna Rama- dan, mersul la Mecca, spunând Crezul, etc.? Dacă da, te rog să îmi explici!
- Ce experiențe spirituale ai avut după pelerinajul la Mecca?
- Cum crezi că vei putea intra în paradis?
- Ce crezi tu despre „pace"?
- Ce înțelegi tu prin „libertatea religioasă"?
- Ce crezi despre jihad?
- Crezi că apostazia din legea islamică este justă?
- Crezi că reprezentanții altor religii au dreptul să facă misiune?

1.6 GRUPĂRILE ISLAMICE

în repetate rânduri, musulmanii pun accent pe unitatea comunității islamice mondiale (*umma*). De obicei, nu le place să discute despre grupări[113] şi evită să menționeze numeroasele diviziuni ale Islamului *[firqa, secte).* Deseori, musulmanii trec cu vederea peste faptul că toate încercările lor de a discredita creştinătatea nu au scop, decât dacă nu aplică aceleaşi criterii pentru propria lor credință.

Musulmanii folosesc cuvântul „*sectă*" [firqa) diferit de creştini. în primul rând, cuvântul este folosit pentru divizarea musulmanilor în suniți şi shiiți, iar în al doilea rând, pentru numeroasele diviziuni din aceste grupuri principale. Chiar Mahomed a prezis faptul că urmaşii lui se vor împărți în mai multe secte.[114]

1.6.1 ORIGINILE SUNNITILOR ŞI SHIIȚILOR

Cuvântul sunni se trage din cuvântul *sunna* care înseamnă tradiția profetului Islamului, Mahomed. Aproximatv 90% dintre musulmani sunt sunniți. Restul sunt împărțiți shiiți[115] şi alte grupuri provenite din conflictul dintre sunniți şi shiiți. La început, diferența dintre cele două mari grupuri ale Islamului a fost doar de natură dinastică: primii musulmani s-au luptat pentru succesiunea din profetul Mahomed, care nu a lăsat vreo instrucțiune despre succesiunea lui. în timp ce sunniții au acceptat conducerea politică (prin urmare şi religioasă) a Islamului timpuriu, shiiții s-au revoltat şi i-au respins pe primii trei califi. Shiiții l-au acceptat doar pe Aii, ginerele lui Mahomed, şi pe descendenții lui trupeşti, ca moştenitori legitimi ai conducerii politice şi religioase a musulmanilor.

Shiiții s-au certat în continuu, ceea ce a dus la schisme cu privire la diferite aspecte, de exemplu, dacă Coranul a fost cre- eat sau a existat dintotdeauna şi predestinarea lui Allah versus responsabilitatea umană.[116] De asemenea, shiiții considerau că Allah i-a dat o revelație specială Fatimei, soția Iui Aii, în timp ce musulmanii sunniți respingeau aceaste tradiții. Shiiții cred că studiul literaturii islamice este un proces continuu şi este necesar pentru a identifica toate legile lui Allah. Spre diferență de musulmanii sunniți, musulmanii shiiții sunt de părere că pot interpreta Coranul şi tradiția shiită cu aceeaşi autoritate pe care o aveau predecesorii lor: că uşa *ijtihad* nu s-a închis vreodată. Pentru că legea islamică se bazează şi pe *hadith,* faptul că shiiții resping unele dintre tradițiile sunnite înseamnă că versiunile legii diferă. De exemplu, din moment ce atât shiiții cât şi sunniții se roagă rugăciunile de vineri (jum'a), momentul exact al rugăciunii diferă. De asemenea, câțiva shiiți practică şi căsătoria temporară (mut'a), care poate fi contractată pentru câteva luni sau chiar zile. în acelaşi timp, shiiții urmează legi de moştenire diferite şi sărbătoresc festivaluri diferite.

Grupurile shiite care trăiesc ca minoritate au dezvoltat o mentalitate de victimă şi un cult pronunțat al martirajului, ca şi consecință al luptei împotriva instituției politice a sunniților. Prin urmare, în completarea pelerinajului la Mecca, ei fac de asemenea şi pelerinaje la mormintele liderilor lor shiiți, care au fost declarați „sfinți", chiar dacă ei nu au fost exclusiv shiiți. Shiiții sunt convinşi că imams[117] ale

---

[113] Scopul acestei cărți nu este să discute despre toate grupările. Are scopul de a fi o scurtă introducere în acest subiect.

[114] Vezi Hughes (1982:567-569): „Abdu 'Uah ibn Umăr relatează că Profetul a spus: "într-adevăr, li se va întâmpla copiilor mei chiar cum s-a întâmplat copiilor lui Israel. Copii lui Israel au fost împărțiți în 72 de secte, iar poporul meu v-a fi împărşit în 73. Toate aceste secte vor merge în iad, cu excepşia uneia." însoțitorii atunci l-au întrebat "O Profetule, care este aceasta?" Atunci el a răspuns: „Religia care este profesată de către mine şi însoțitorii mei". (Mishkat, cartea 1. Cap. VI. pt 2.). Totuşi, astăzi, numărul lor a depăşit cu mult proorocia lui Mahomed.

[115] Vezi Tabataba'i (1975) pentru a vedea studiul unui erudit musulman asupra Islamului shiit.

[116] Subiectele aceste sunt discutate şi în alte grupări, poate la o scară mai mica.

[117] Lideri religioşi shiiți.

loT~STÎhHntreptate direct spre Al- lah şi că la sfârşitul lumii un *Mahdi* va veni şi va construi un imperiu divin al dreptăţii. Grupările şhiite s-au dezvoltat în primul rând în Persia, Zemen şi în estul Africii. Astăzi, grupări şhiite pot fi găsite în toată lumea, iar centrul lor se află în Iran, unde conduc cei Doisprezece shiiţi[118] de la începutul secolului al XVI-lea. După secole de istorie islamică, dinastiile sunnite reprezintă de obicei puterea ortodoxă, în timp ce shiiţii sunt opoziţia.

1.6.2 KHARIJIŢII, WAHHABIŢII ŞI MUTAZILIŢII

Kharijiţii, Wahhabiţii şi Mutaziliţii sunt un grup aşchie, mai degrabă decât o sectă islamică. Kharijiţii datează din vremea Islamului timpuriu, care au refuzat să renunţe la o formă total radicală şi puritană a Islamului. Sunt de părere că trebuie să aplice măsuri drastice împotriva compromisurilor şi aveau, inter alia, „liberul arbitru" ca obiect al credinţei. Singura ramură a kharijiţilor care a supravieţuit sunt musulmanii Ibadi, care se diferenţiază de shiiţi prin credinţa că imam (liderul) ar trebui ales pe baza credinţei lui, nu pe baza descendenţei, şi de sunniţi prin respingerea lui Uthman şi a lui Aii, şi părerea potrivit căreia trebuie să se debaraseze neapărat de conducătorii nedrepţi. Islamul ibadi este cunoscut pentru strictеţea lui, însă, spre diferenţă de kharijiţii adecvaţi, nu consideră că păcatele majore îl fac automat pe un musulman necredincios. Majoritatea musulmanilor ibadi trăiesc în Oman şi Algeria.

Wahhabiţii sunt un grup militant, puritan, din Arabia Saudită. Formează o ramură extrem de fundamentalistă a grupului sun- nit, care datează de recent. în timpul secolului XVIII, Muhammad ibn Abd al Wahhab (1703-1792) a condus o mişcare religioasă (Wahhabism) în estul Arabiei, a cărei scop era purificarea islamului. Abd al Wahhab a vrut să întoarcă Islamul la ce considera el că erau principiile învăţate de al-aslaf as-saliheen (primii convertiţi la islam)[119]; a respins ce a considerat că sunt stricăciuni provocate de *bid'a* (inovaţii religioase) şi *shirk* (politeism). S-a aliat cu Casa de Saud, care au câştigat până la urmă controlul Arabiei Centrale în detrimentul rashidilor, şi au purtat câteva revolte împotriva Imperiului Otoman. Succesul iniţial (cucerirea Meccăi şi a Medinei) a fost urmat de eşecuri ruşinoase, iar mai apoi de o resuscitare care a dus la naşterea Arabiei Saudite.

Wahhabiţii preferă să se numească *Salafis* (mişcarea *Salafi- yyah*). Unul dintre cele mai importante principii este abolirea „şcolilor de gândire" (tradiţiilor legale), şi urmarea lui Mahomed direct prin studiul ştiinţei *hadith* (tradiţiile profetice). Tradiţia legală Hanbaldi este cea mai importantă şcoală de gândire, iar din aceasta derivă legea islamică în Arabia Saudită, şi a avut o influenţă considerabilă asupra lumii islamice datorită controlului asupra oraşelor Mecca şi Medina, locurile sfinte ale Islamului, şi datorită saudiţilor care au fondat moschei şi şcoli şi în alte ţări. Alte părţi componente ale lumii islamice consideră că majoritatea erudiţilor islamici sunt wahhabiţi.

Teologia mutazilită îşi are originile în secolul al VlII-lea în Basra (Iraq), când Wasil ibn Ata (d. 131 AH/748 AD) a părăsit învăţătura lui al-Hasan al-Ba, după o dispută teologică. Drept urmare, el şi discipolii lui, inclusiv Amr ibn 'Ubayd (d. 144 AH/761 AD), au fost numiţi Mu'tazili.[128] Mai târziu, mutaziliţii s-au numit *Ahl al-Tawhid wa al-'Adl* („Oamenii unităţii divine şi ai dreptăţii") bazaţi pe teoria adoptată. Chiar dacă mutaziliţii se bazau pe diferite aspecte logice ale filosofiei greceşti, dogma Islamului era puctul lor de plecare si referinţa absolută. Acuzaţiile îndreptate înspre ei din partea unor şcoli rivale de teologie - că au oferit autoritate absolută padigmelor extra-islamice - reflectă mai mult polemicile violente dintre diferite şcoli de teologie, decât vreo realitate obiectivă. De exemplu, mutaziliţii au adoptat cu unanimitate doctrina creaţiei ex nihilor, contrar filosofilor musulmani care, cu excepţia lui al-Kindi, credeau în eternitatea lumii într-o formă sau alta. Respingeau de asemenea şi doctrina islamică a predestinării, iar din această cauză, ei au încetat să mai existe.

De la începutul zilelor civilizaţiei islamice, conflictele inter- musulmane şi interconfesionale au ridicat mai multe semne de întrebare pentru teologii musulmani: Coranul a fost creat sau este etern, a fost răul creat de Allah, predestinare versus liber arbitru, caracteristicile interpretării lui Allah sunt alegorice sau literale, etc. Gândirea mutaziliţilor a încercat să abordeze aceste subiecte. [120] [121]

1.6.3 SUFISMUL: MISTICISM ÎN ISLAM

în general, Islamul este o religie legalistă, ceea ce poate stârni o recţie în rândurile celor care caută scăpare de legalismul impersonal. Pe parcursul secolelor, *sufismul*[122] s-a dezvoltat ca reacţie înpotriva Islamului ortodox „sec". Include o gamă variată de credinţe şi practici. Tariqas (ordinul sufit) poate fi asociat cu Islamul shiit, sunnit, şi alte curente ale Islamului sau cu o combinaţie de tradiţii. Gândirea sufită provine din Orientul Apropiat, din secolul al VlII-lea, însă adepţi ai săi pot fi găsiţi în toată lumea. Opinia convenţională susţine că lumea îşi are originile în *suf,* cuvântul arab pentru lână, referindu-se la pelerinele simple pe care le purtau primii asceţi musulmani. Totuşi, nu toţi sufiţii au purtat pelerine sau haine de

---

[118] Urmaşii celor doisprezece imams, sau lideri spirituali, ai profetului Ma- homed.

[119] „al-aslaf as-saliheen": Wehr (1979) traduce prin „venerabilii strămoşi".

[120] Numele de Mu'tazili este originar din rădăcina arabă (i'tazala) care în seamnă „a pleca", „a se retrage".

[122] Sufismul (turcă: Tasawuf; persană: Sufi gări, arabă: ta_awwuf).

lână. Altă teorie etimologică susține că rădăcina cuvântului Sufi este termenul arab *safa,* care înseamnă puritate. Asta plasează atenția sufismului pe puritatea inimii şi a sufletului.

în jurul anului 1100 AD, Al-Ghazzali[123] a încercat să împiedice teologia şi jurisprudența islamică din a se fosiliza, punând accentul pe interpretarea spirituală a obligațiilor umane. Dar sufismul are rădăcini şi mai adânci. O femeie a fost cheia mistică, Rabia din Basra.[124] Ea a dorit să pună împreună „dragostea pură a lui Allah" şi ascetismul rigid.[125] Misticii islamici au împrumutat intens concepte din alte religii, în special din hinduism, budism şi creştinism, din care şi-au dezvoltat mare parte din conceptele lor despre Allah. Consecvent, îşi educă adepții anumite tehnici de meditație şi control al respirației, împreună cu repetările însutite ale numelor lui Allah şi a altor formule religioase.[126] Scopul existenței este să devină una cu Allah. Sufiții îl consideră chiar şi pe Mahomed un mistic. Numeroşi musulmani execută practici mistice şi simultan, se consideră sunniți. Numeroşi lideri sufiți sunt adorați ca sfinți în ziua de azi, iar mormintele lor sunt locuri de pelerinaj. Musulmanii se aşteaptă la o binecuvântare specială (baraka) în urma acestor vizite.[127] Este de la sine înțeles faptul că ocultismul joacă un rol important în sufism.

Sufiții se adună în mici grupuri personale şi consideră că interacțiunea cu stăpânul este necesară pentru educarea celor mici. Folosesc foarte mult parabolele, alegoriile şi metaforele, şi sunt de părere că înțelesul poate fi atins doar printr-un proces de căutare al adevărului şi cunoştința sinelui - un concept ezoteric. Cu toate că filosofiile variază între diferitele ordine sufite, sufismul se preocupă în primul rând de experiența directă şi personală, prin urmare poate fi comparată cu diferite forme de misticism, cum ar fi scolasticismul, budismul zen sau gnosticismul.

Următoare metaforă, acreditată unui erutid sufit necunoscut, descrie felul acesta de gândire:
Există trei feluri prin care poți cunoaşte un lucru. De exemplu, flacăra. Unul poate să audă despre flacără, unul poate să vadă flacăra cu ochii lui, iar în final, unul poate să se ardă cu ea. în acest fel, sufiții caută să fie arşi de flacăra lui Allah.

0 parte importată a literaturii persane provine de la sufiți, care au dat naştere unor mari culegeri de poezii. Ordinele sufite au inițiat ceremonii ritualice dhikr[128]. Fiecare ordin sau neam dintr-un ordin au unul sau mai multe feluri de *dhikr* în grup, liturghie care poate să includă recitare, cântare, instrumente muzicale, dans, costume, tămâiere, meditație, extaz, şi transă. Dhikr într-un grup se oficiază de cele mai multe ori joi şi/sau sâmbătă noaptea, ca parte a practicilor instituționale ale ordinelor.

De asemenea, există diferite fraternitîți dervish[129] (ordine sufite), dintre care majoritatea îşi au originile în diverşi sfinți şi eruditi musulmani, în special Aii şi Abu Bakr. Trăiesc în condiții monastice, superficial comparabile cu fraternitățile călugărilor creştini, cu toate unii dintre ei pot fi căsătoriți. Diferite ordine şi subordine au apărut şi au dispărut pe parcursul anilor.

Dansul învârtit, practica ordinului mevlevi din Turcia, este doar una dintre metodele fizice prin care se poate ajunge la extazul religios *[majdhb, fana').* Mevlevi se trage din poetul persan Mawlana al-Rumi, a cărui templu se află în Konya, Turcia, şi care a fost chiar el dervish. După ce a atins un anumit nivel de extaz *[Fana),* nu-şi mai dau seama de ce se petrece în jurul lor, şi pretind că au stabilit o legătură cu Allah. Rifa'is, numite şi „urletele dervishe", se străpung singuri cu cuțite, mânere înroşite în foc şi îngurgitează cărbuni aprinşi sau şerpi vii, în funcție de subsectă.

1.6.4 TABLIGHIJAMAAT

Tablighi Jamaat[130] este un musulman misionar şi un moment de renaştere. De obicei, îşi limitează activitățile în interiorul comunităților musulmane din lume. S-au angajat să facă următoarele:

- Să îşi dedice viața, timpul şi banii cauzei Islamului.
- Să viziteze şi să abordeze sistematic musulmani, în încercarea de a-i face mai buni musulmani.
- Să educe şi să instruiască alți musulmani în învățăturile Islamului (folosindu-se de propriul lor material de studiu],
- Să-i câştige, pentru a deveni şi ei la rândul lor musulmani *tablighi.*

Ca formă şi structură, mişcarea poate fi comparată cu mişcarea sufită; poate fi descrisă ca o mişcare de

---

[123] Al-Ghazzali este unul dintre cei mai importanți teologi ai Islamului, care a încercat să combine învăşăturile clasice, ortodoxe ale Islamului, cu dimensiunile mistice.

[124] Rabia din Basra a murit în anul 801 AD.

[125] Post strict, puțin somn, rugăciuni nocturne, meditații asupra Coranului.

[126] Repetițiile constante se numesc dhikr, reamintirea lui Allah. Se presupune a fi o aplicație practică a surei 13:28 cei ce cred şi ale căror inimi sunt
liniştite întru amintirea lui Allah".

[127] De asemenea, vezi şi secțiunea 1.6.11 Islamul popular.

[128] Reamintirea lui Allah. Dhikr este un act devoțional care include repetarea numelor divine, implorări şi aforisme din literatura hadith, şi părți din Coran.

[129] Cuvântul dervish se referă la membrii ai fraternităților religioase musulmane ascetice, cunoscuți pentru sărăcie şi austeritate extremă, asemănători călugărilor cerşetori.,.

[130]Tablighi Jamaat „Grupul Prozelit", se mai numesc şi Tabliq. în arabă, ta- bligh înseamnă „a transmite (mesajul)".

„credinţă şi practică". A fost fondată la sfârşitul anilor 1920, de către clericul Deoban- di, Maulana Muhammad Ilyas Kandhalawi, în India. Inspiraţia de a-şi dedica viaţa predicării Islamului i-a venit lui Ilyas în timpul celui de-al doilea pelerinaj, în anul 1926. Maulana Ilyas este autorul sloganului: „O, musulmane! Fii musulman!"

La început, gruparea a dorit să fie o mişcare apolitică şi să se ocupe de musulmanii de rând din toate categoriile economice şi sociale. Cu toate acestea, cu o frecvenţă crescândă şi alarmantă, numele de Tablighi Jamaat s-a făcut simţit în lupta mondială împotriva terorismului, jamaat susţin că nu solicită şi nu primesc donaţii. Totuşi, au fost descoperite legături cu fundaţia wahhabi Saudită. Teoria Tablighi Jamaat susţine că misionarii trebuie să acopere singuri cheltuielile de călătorie, însă în practică, banii saudiţi susţin costurile de transport a sute de misionari săraci.

Orice musulman poate să ia parte cu uşurinţă la călătoriile lor spirituale. Nu există „apartenenţă", nici o verificare de fond pentru nou-veniţi. Aproape orice musulman poate să se alăture grupului într-o moschee. Spre deosebire de bărbaţi, femeile stau în afara moscheii, în casa unui cunoscut lucrător tablighi, urmând toate regulile *Shari'a,* inclusiv *pardah* (*hijab*, *burqu',* îmbrăcămite islamică pentru femei). De asemenea, ele le învaţă pe femeile din acea localitate să li se alăture. Pe lângă această esenţă, există tablighi cale fac misiuni de prozelitism de durate diferite. în afară de predicare, adepţii sunt încurajaţi să petreacă
2.5 ore servindu-i pe alţii.

Jamaat, ca organizaţie misionară, este foarte populară în Asia de Sud, şi are mulţi adepţi pe plan internaţional. Suport de bază puternic pentru această mişcare poate fi găsit în India, Pakistan, Malaezia, Thailanda, Bangladesh, Sri Lanka, Fiji, Asia Centrală, Asia de Est, Africa Centrală şi de Nord, America de Sud şi în Golf. în Pakistan, mişcarea are sediul în Raiwind, aproape de Lahore. Congregaţia anuală tablighi din Bangladesh, Biswa Ijtema, atrage milioane de adepţi din toată lumea. Participare semnificativă la eforturile tablighi se poate vedea de asemenea şi în Europa, Ame- dica de Nord, Afica de Sud, Africa de Nord şi estul Asiei. Tablighi Jamaat are cu siguranţă un impact social uriaş. Sediul central al moscheii tablighi din Europa se află în zona oraşului Savile din Dewsbury, West Yorkshire, în Regatul Unit al Marii Britanii.

1.6.5 MIŞCAREA AHMADIYYA

La sfârşitul secolului al XlX-lea, Mirza Ghulam Ahmad[131] din Qadian s-a autoproclamat „Reformatorul timpurilor" Mujad- did, Mesia promis, Mahdi şi Profetul vremurilor. La început, el a scris cărţi care apărau Islamul împotriva misionarilor creştini, în 1879, în timp ce se afla în satul Qaidan din Punjab, India, a ieşit în faţa oamenilor spunând că este *Mahdi* promis (un fel de figură mesianică). Prin urmare, s-a considerat noul emisar al lui Allah. Astfel a devenit fondatorul mişcării *Ahmadiyya* (sau Ahmadi). Spre diferenţă faţă de sufism, mişcarea ahmadiyya este raţională. Chiar dacă acest grup este relativ restrâns, adepţii să sunt foarte activi în toată lumea, şi pretind că au deschis oficii în 200 de ţări cu populaţie peste 200 milioane. Majoritatea musulmanilor actuali consideră că credinţele ahmadiyya sunt eretice şi cu totul în afara Islamului. în Pakistan, adepţii ahmadiyya sunt persecutaţi, ceea ce a dus la aşezarea celor mai puternice baze ale grupului în ţările vestice, unde libertatea religioasă este garantată.[132] Ahmadiyyenii vor să răspândească Islamul pe o cale paşnică.

Astăzi, ahmadiyyenii folosesc argumente raţionale împotriva creştinismului. Nu resping doar moartea lui Isus pe cruce, ci naşterea lui din fecioară şi natura-i fără de păcat.[133] Grupul încearcă să lipsească creştinismul de orice statut superior sau supranatural care i-ar putea ridica deasupra lui Mahomed. Adepţii ahmadiyya consideră că Isus a migrat ca învăţător religios în India, unde a murit ca orice muritor de rând. Ahmadiyyenii expun mormântul lui Isus din Kashmir.

Mirza Ghulam Ahmad pretinde că a îndeplinit profeţia reân- toarcerii lui Isus. Scopul lui era să-i unească pe adepţii tuturor religiilor sub stindardul Islamului. în 1889, Mirza Ghulam Ahmad a aşezat bazele comunităţii sale, care mai târziu a primit numele de „Musulmanii Ahmadiyya Jamaat", după cel de-al doilea nume al profetului Islamului, Ahmad. Curând după moartea primului succesor,[134] în 1914, mişcarea s-a împărţit în două secte din cauza nelămuririlor legate de finalitatea profetului. Mişcarea Ahmadiyya Lahore afirma interpretarea ortodoxă islamică potrivit căreia nu putea exista un profet nou după moartea lui Mahomed, şi se considera o mişcare reformată şi în limitele *umma.* Cu toate acestea, Comunitatea Musulmană Ahmadiyya pretindea că Mirza Ghulam Ahmad a fost într-adevăr un profet, în concordanţă cu interpretarea corectă (credeau ei) a Coranului şi a Sunnei.

Cu toate că valorile de bază ale Islamului (rugăciunea, generozitatea, postul, etc.) sunt împărtăşite de către toţi musulmanii, credinţa musulmanilor ahmadi mai include şi:

- Coranul nu conţine contradicţii (sau abrogări), şi are întâietate faţă de *hadith* sau tradiţii, de exemplu,

---

[131] Musulmanii Ahmadiyya sunt adepţii lui Mirza Ghulam Ahmad (bl835- dl908).

[132] Astăzi, sediul lor internaţional este un centru imens din Londra.

[133] Sunniţii consideră, conform Coranului (sura 19:19-22) cred în naşterea din fecioară şi în lipsa de păcat a lui Isus.

[134] Primul calif Ahmadi: Maulana Hakeem Noor-ud-Din (bl841-dl914).

faptul că un verset din Coran nu poate anul altul, şi că nicio hadith nu poate contrazice versetele Coranului. *Hadith* care contrazic Coranul nu sunt acceptate de către musulmanii ahmadi.

- Isus (numit Yuz Asaf) a fost crucificat şi a supravieţuit în urma celor patru ore pe cruce, după care, în mormânt şi-a revenit din leşin. A murit în Kashmir de vârstă înaintată, în timp ce căuta cele zece triburi pierdute ale Israelului. De asemenea, el a prezis că Mahomed va veni în urma lui, ceea ce creştinii au înţeles greşit.
- Jihadul este pentru a apăra Islamul, nu pentru a fi folosit în conflicte cu scopuri politice, sau ca scuză a conducătorilor pentru a invada teritoriile din vecinătate. Astăzi, înseamnă jihadul cu pix, după cum Islamul este atacat prin intermediu mass-media, şi jihadul împotriva lui însuşi, atunci când Islamul personal al fiecărui musulman este tratat prin aspectele negative ale sinelui.

1.6.6 DRUZII

Druzii reprezintă o comunitate religioasă mică şi diferită, stabilită în cea mai mare parte în Orientul Apropiat.[135] Cred despre sine că sunt o sectă islamică reformatoare, cu toate că musulmanii ortodocşi nu îi consideră musulmani. Vorbesc araba şi urmează modelul social al arabilor; majoritatea druzilor se consideră arabi, deşi sunt influenţaţi de filosifia greacă şi alte religii. S-au format în 1071, ca o mică ruptură din grupul shiit Isma'ilis. Druzii se auto-numesc *Ahl al-Tawhid,* „Poporul Monoteismului", sau *Muwahhidun,* „Monoteişti". Originile denumirii de druzi duc până la Muhammad ad-Darazi, un eretic din primii ani ai sectei. Sunt de părere că Allah s-a încarnat în diferite forme umane, iar ultima încarnare a fost Fatimid Khalif Hakim (996-1021), care defapt nu a murit, ci trăieşte într-un loc secret.

Principalii actori ai primilor ani au fost piosul conducător Fatimid *Tariqu l-Hakim* şi imigrantul persan *Hamza ibn Aii ibn Ahmad,* principalul arhitect al acestei mişcări. Hamza a proclamat public pentru prima dată că Hakim a fost „Conducător în numele lui Allah". Druzii cred că Hakim s-a ascuns, şi că va reveni la sfârşitul zilelor ca Qa'im, „Cel care înalţă", sau *Mahdi,* „Cel îndrumat". După dispariţia lui Hakim, druzii au fost obligaţi să se mute şi să folosească practica (acceptată) a „disimulării" *taqiy- ya.* Şi-au ascuns adevărata credinţă şi au exprimat acceptarea credinţele religioase ale celor în mijlocul cărora trăiau. Credinţa Muwahhidun (umanitarienii), după cum se auto-numeau druzii, se concentrează în jurul unei ierarhii de indivizi care erau singurii păzitori ai unei doctrine religioase, ascunsă de tot restul lumii, care era scrisă în propria lor carte, „înţelepciunea".

Druzii nu postesc, nu fac pelerinaje şi nu participă la rugăciuni în moschei. Nu îşi răspândesc credinţa, după cum nimeni nu poate deveni druz prin convertire, ci doar prin naştere. Căsătoria în afara comunităţii poate însemna ostracizare. Druzii au un puternic sentiment al comunităţii chiar şi peste graniţe sau ţări. Credinţa în reîncarnare este larg răspândită, în care sufletele renasc sub formă de oameni, buni sau răi. Oamenii buni au o renaştere mai fericită decât oamenii răi. Numeroşi druzi spun poveşti despre tineri care îşi descriau în detaliu viaţa anterioară. Horoscopul este de asemenea important, şi se pare că au abilitatea de a prezice viitorul. Din câte ştiu cei din afară, Jethro, socrul lui Moise, este cel mai relevant profet al lor. Druzii nu au voie să fumeze, să bea alcool sau să mănânce carne de porc, însă mulţi tineri druzi nu aderă la aceste interdicţii stricte. Ziua principală de post este 'Ashura, care aminteşte de martirajul lui Imam Hussein. Nepotul acesta al profetului Mahomed a fost ucis într-o bătălie sortită eşecului împotriva forţei musulmane, cu aproximativ 1300 de ani în urmă. De asemenea, se celebrează şi 'Id al-adha, Postul Sacrificiului.

Druzii sunt foarte ospitalieri şi sunt deosebit de curioşi cu privire la oamenii noi. Majoritatea druzilor sunt din juhhal[136] şi au un fel de religie populară bazată pe reîncarnare, soartă şi horoscop. Există o vorbă, „mănâncă într-o casă de druzi, si dormi într-una de creştini", care scoate la iveală neîncrederea altor părţi ale comunităţii în druzi.

Principiile credinţei druze sunt: a-şi păzi limba (onestitatea), a-şi proteja fratele, a-i respecta pe bătrâni, a-i ajuta pe alţii, a-şi proteja patria, şi credinţa într-un singur Dumnezeu (de unde derivă preferinţa lor pentru numele de „Monoteişti"). Nu sunt influne- ţaţi de filosofia sufită, după cum consideră unii. Druzii cred doar în reîncarnarea umană ai tuturor membrilor comunităţii. Resping poligamia, fumatul, alcoolul sau consumarea cărnii de porc, chiar dacă se poate consuma carnea de porc şi alcoolul în multe gospodării nereligioase şi/sau al-Juhl. Religia nu le permite să se căsătorească cu musulmani, evrei sau membri altor religii. Totuşi, aceste reguli sunt deseori nesocotite în societăţile moderne.

---

[135] Druzii se află în primul rând în Liban, Israel şi Siria (unde sunt recunoscuţi oficial ca şi comunitate religioasă separată, cu propriul lor sistem de judecată) şi Iordan. Comunităţi mici de expatriaţi se regăsesc şi în alte părţi ale lumii. Druzii au avut un rol foarte important în Războiul Civil din Liban (1975-1990) şi au organizat una dintre cele mai puternice militas din război.

[136] Druzii sunt împărţiţi în două grupuri: grupul extern, numit al-Juhhal, „ignoranţii", nu au acces la literatura sfântă secretă a druzilor. Formează o conducere militară şi politică, iar de obicei, se distanţează de problemati- cile religioase. Reprezintă aproximativ 90% dintre druzi. Grupul interior este numit al-Uqqal, „iniţiaţii bine informaţi". Femeile sunt considerate cele mai potrivite pentru a deveni Uqqal; ba chiar se consideră că ele sunt superioare bărbatului din punct de vedere spiritual, o părere care este foarte diferită de comunităţile vecine de creştini şi musulmani.

1.6.7 BAHÂ'I

Credința bahâ'l, care a luat naştere pe la mijlocul secolului XIX ca şi un lăstar al versiunii shiite a Islamului, a atras multă atenție în ultimii ani susținând că este o religie universală. Promite să ofere pacea pentru toți cei care speră la pace mondială, egalitate între rase şi sexe, gândiri religioase independente şi integrarea responsabilă a credinței şi a ştiinței.

Bahâ'îi consideră perioada dintre declarația lui Bâb's[137] din 1844 din Shiraz, până la moartea lui 'Abdu'l-Bahâ[138] în 1921, Epoca Eroică a Credinței. în această perioadă şi-au pus temeliile în câteva țări, iar primii credincioşi au avut de îndurat mari persecuții. Shoghi Effendi, liderul grupării între anii 1921 şi 1957, a scris un rezumat care se consideră că reprezintă principiile diferențiate ale învățăturii Bahâ'u'llâh: Căutarea independentă a adevărului, eliberată de superstiții şi tradiții; unicitatea fiecărei rase umane, principiul pivontant şi fundamental al Credinței; unitatea elementară a tuturor religiilor; condamnarea tuturor formelor de prejudecată, religioase, rasiale, de clasă sau naționale; armonia care trebuie să existe între religie şi ştiință; egalitatea dintre bărbați şi femei, cele două aripi pe care poate să se înalțe omenirea; introducerea educației obligatorii; adoptarea unei limbi auxiliare universale; abolirea extremelor bogăției şi sărăciei; insituirea unui tribunal mondial pentru disputele dintre națiuni; înălțarea muncii, făcută din spiritul serviciului, la rangul de închinare; glorificarea dreptății ca principiu conducător al societății umane, şi a religiei, ca zid de protecție al tuturor oamenilor şi națiunilor; şi stabilirea unei păci
New Delhi, India.
universale permanente, ca scop suprem al tutuor speciilor umane - acestea sunt cele mai importante elemente.[139]

Totuşi, principiul babist care îi enervează cel mai tare pe ceilalți musulmani este că ei nu îl consideră pe Mahomed ca ultim profet, ci ca parte dintr-o serie fără de sfârşit de profeți. în plus, Coranul nu este ultima şi cea mai mare revelație a lui Allah, ci face parte dintr-o serie de revelații, din care face parte şi scriptura Bahâ'î, ce a venit după Islam.

Următoarele 12 principii sunt deseori considerate esența învățăturii bahâ'i. Lista nu are această formă în mod obligatoriu, circulând o varietate de liste asemănătoare. Primele trei sunt numite de obicei „Cele trei unicități" şi formează o parte fundamentală a credinței bahâ'î.

1) Unicitatea lui Allah
2) Unicitatea religiei
3) Unicitatea omenirii
4) Egalitatea între sexe
5) Eliminarea tuturor formelor de prejudecată
6) Pacea mondială
7) Armonie între religie şi ştiință
8) Căutarea independentă a adevărului
9) Nevoia universală de educație obligatorie
10) Necesitatea unei limbi auxiliare universale
11) Supunerea față de stat şi neimplicarea în politici partizane
12) Eliminarea extremelor de bogăție şi sărăcie

Cu toate că se concentrează pe problematici sociale şi etice, textele fundamentale ale credinței bahâ'i pot fi considerate mistice. Scopul vieții în scripturile bahâ'i este de a aduna virtuți, de a-l cunoaşte pe Allah, dezvoltare spirituală şi de a duce mai departe o civilizație în permanentă evoluție. Dezvoltarea personală este percepută ca un proces organic, la fel ca şi creşterea unui fetus, asistată de mesagerii lui Allah. Bahâ'u'llâh învață despre o viață-de- după unde spiritul poate să progreseze la nesfârşit în împărății şi mai glorioase. Raiul şi iadul sunt percepute ca şi referințe ale unei apropieri individuale față de Allah, nu ca locuri exclusiv fizice.

Bahâ'is pretind că au 7 milioane de adepți în toată lumea [până în 2005), însă continuă să fie persecutați în țări conduse de radicali musulmani, în special în Iran. De la revoluția islamică.din 1979, babiştiilor iranieni deseori le sunt jefuite casele sau sunt împiedicați să se înscrie la universitate sau să lucreze pentru stat, şi câteva sute dintre ei au fost încarcerați din cauza credințelor sale, cel mai recent, din cauză că au participat la grupuri de studiu.

---

[137]Siyyid 'Aii Mu_ammad (20. Oct. 1819-9. Iul. 1850) a fost profetul fondator al babismului. El era un negustor din Shirâz care, la vârsta de 25 de ani, a pretins că este Qâ'im cel promis (sau Mihdf). După declarația lui, şi-a asumat titlul de Bâb. care înseamnă „Poartă".

[138] AbduTBahâ Abbâs Effendi (23. Mai 1844-28. Nov. 1921), cunoscut ca Abdu'l-Bahâ a fost fiul lui Bahâ'u'llâh. La vârsta de 28 de ani, Bahâ'u'llâh a primit mesajul prin care i se spunea de Bâb, al cărui mesaj îl acceptase, să devină Bâbi. în 1892 Abdu'l-Bahâ a fost numit în testamentul tatălui său ca fiind succesor şi conducătorul credinței Baha' i.

[1,,6]Effendi, Shoghi (1944). God Passes By. Wilmette, Illinois, USA: Bahâ'î Pu- blishing Truăt, p 281.

1.6.8 ALEVIȚII

Grupul distinctiv al aleviților[140] există sub diferite forme în diferite țări din Orientul Apropiat şi din Balcani. Cunoştințele despre Ale- viții Turciei, care sunt o denominație sincretică destul de răspândită în Turcia, sunt un element destul de important în tratarea islamului din Europa. Se presupune că între 20-30% din populația Turciei au fundamente alevite. Numeroşi kurzi sunt aleviți, însă de asemenea mai sunt şi sunniti care sunt kurzi sau aleviți care sunt turci.

Asemeni şiiților, aleviții îl recunosc doar pe Aii ca fiind succesor legitim al Profetului. Imaginea emblematică a alevismului turcesc a fost Hadji Bektash Veli (ca. 1248-1337 AD). Pe parcursul istoriei alevismul nu a fost influențat de către islamism, ci a preluat la rândul său atât vechi rădăcini şamanice[141] din cultura Turciei, cât şi idei din creştinism.

Potrivit doctrinei aleviste, Dumnezeu nu este distant[142]. El trăieşte în aşa-zisul model al „omului perfect", cum ar fi Aii, chiar şi Isus, Mohamed, şi alții. Datorită faptului că „omul perfect" are capacitatea de a face diferența între bine şi rău de unul singur, legile exterioare sau cărțile religioase sunt mai puțin importante. Rugăciunea este constituită în cea mai mare parte din reflectare asupra propriului sine. în acest sens, alevismul prezintă similitudini față de umanismul vestic. în loc să recite în moschee rugăciuni ritualice, aleviții se întâlnesc în adunări numite *„Cem Evi"*, unde predomină dansul, muzica şi povestirile religioase. Participă atât bărbații, cât şi femeile, în mod egal. Repartizarea pe bază de gen nu este prea des întâlnită în societatea alevită. Chiar dacă aleviții urmează legile culinare islasmice, consumul de alcool în cantități moderate este permis.

în timpul Imperiului Otoman [1301-1921 AD) existau repetate conflicte între sunniți şi aleviți, unde oprimații erau în general aleviții. Prin urmare, numeroşi aleviți au îmbrățişat republica laică[143] instituită de Ataturk[144], şi mai târziu, alte idei socialiste. Chiar dacă astăzi din ce în ce mai mulți Jeviți se reîntorc la rădăcinile lor religioase, pentru mulți dintre ei, alevismul este mai mult o filosofie decât o religie, iar majoritatea dintre ei aderă la sistemul democratic secular.

Aleviții din Europa manifestă empatie față de bisericile creştine. Sunt de acord cu accentul pus pe dragoste şi apreciază mila lui Isus față de cei slabi şi lipsiți. în ciuda respectului lor față dL Isus, le este dificil să recunoască propria stare de rătăcire şi nevoia de răscumpărare

1.6.9 FUNDAMENTALISM SAU ISLAMISM

Fundamentalismul islamic este o ideologie care susține:

- Interpretarea literară a textelor sacre ale Islamului
- Implementarea Shari'a
- şi statele islamice.

Fundamentalismul islamic este cel mai vechi şi cel mai puțin apreciat termen pentru islamism[145], set de ideologii politice care confirmă Islamul nu este doar o religie, ci este de asemenea şi un sistem politic care domină peste obligațiile legale, economice şi sociale ale statului, potrivit interpretării sale asupra legii islamice. Prin urmare, islamismul este o versiune modernă a Islamului, care încearcă să interpreteze Islamul într-o lumea modernă.[146]

Pentru a înțelege gândirea islamistă, trebuie să se înțeleagă istoria recentă. Islamismul s-a dezvoltat din nou în secolele XIX şi XX, în Nordul Africii, Orientul Apropiat, Asia Centrală şi de Sud- Est, unde multe țări au fost colonizate de către state vestice. Islamismul a fost descris ca reacție împotriva colonizării sau ca efect post-colonialist. Aceasta este doar o față a situației. Majoritatea musulmanilor sunt orientali al căror sistem de valori nu se bazează pe bine sau rău, corectitudine sau păcat, ci pe onoare şi ruşine, pe putere şi pe frică. Prin urmare, nu e important să fi corect, ci să pari că eşti. A fi descoperit este o tragedie, pentru că se atrage dezonorare şi ruşine asupra individului, a familiei lui, a națiunii sau chiar asupra Islamului. Au suportat o ruşine de nedescris față de toți musulmanii atunci când pământurile musulmanilor au fost supuse şi conduse de către națiuni pe care ei le considerau de infideli. Asta nu i-a dezonorat doar pe musulmani, ci şi pe Allah.

Drept urmare, *islamismul* este o mişcare modernă care s-a dezvoltat în secolul XX, ca reacție la ruşinea

---

[140] Termenul de Alevit derivă din Aii ibn Talib, ginerele lui Mohamed. Aleviții sau alevii sunt, prin urmare, în sensul cel mai general, „urmaşi ai lui Aii".

[141] Şamanism: un fenomen religios care a apărut printre grupurile de oameni din Asia Centrală şi Siberia. Şamanul are rol de vindecător, reglementează sacrificiile publice în cinstea zeilor cerului şi însoțeşte sufletul decedatului în lumea de dincolo. Prin urmare, este în acelaşi timp doctor, preot şi îndrumător al sufletelor moarte.

[142]Aleviții consideră că lumina divină este încarnată în descendenții lui Aii, în cei 12 imami. Elementul cheie este de asemenea şi doctrina unității lui Allah, Mohamed şi Aii: cele trei nume a căror semnificație înseamnă una şi acelaşi lucru.

[143]Laicism: tendința de a exclude clericul din probleme care nu țin de religie.

[144] Mustafa Kemal (1881-1938) a fost numit Ataturk, „Tatăl Turcilor".

[145] Această utilizare este controversată. Chiar şi islamiştii se opun folosirii ei deoarece sugerează că filosofia lor este mai degrabă o formă politică de explorare a Islamului, decât o exprimare directă a Islamului ca stil de viață. Unii musulmani consideră jenant faptul că un cuvânt derivat din „Islam" este asociat cu organizații pe care ei le consideră radicale sau extreme.

[133] Vezi Roy 2006.

de a fi conduşi de infideli. După cel de-al II-lea Război Mondial, dezintegrarea Imperiului Otoman şi dizolvarea califatelor cu ajutorul lui Mus- tafa Kemal Ataturk (fondatorul Turciei), numeroşi musulmani au crezut că Islamul bate în retragere. Simțeau că ideile vestice se răspândeau în societatea musulmană. Asta a dus la naşterea fundamentalismului islamic, sau a Islamismului. Mişcarea a dus la elaborarea unor organizaţii care se caracterizează prin:

1) Sunt convinşi că legea islamică (Sharia) este validă pentru toate aspectele vieții: social, politic şi economic.
2) Se luptă pentru unitatea comunității islamice.
3) Susțin că doar erudiții au libertatea de a interpreta Coranul şi tradițiile pentru situațiile curente.

4) Consideră că revelaţiile transmise lui Mahomed sunt singura legătură dintre om şi Allah.
5) Afirmă că naţiunile islamice actuale nu sunt compatibile cu învăţăturile originale ale lui Mahomed.

în general, fundamentaliştii declară că Islamul din vremea lui Mahomed e idealul şi cer reîntoarcerea la acele căi. lslamiştii pun accentul pe fundamentele credinţei lor, cu toate că erudiţii islamici cunosc destul de puţine lucruri despre această societate originală. Nu există noţiuni clare despre acest „Islam original"[147] Se pune accent doar pe faptul că în acele vremuri, Islamul era „perfect" structurat. Musulmanii moderaţi pretind că Islamul adevărat este „Mahomed în Mecca", în timp ce militanţii musulmani radicali susţin că adevăratul Islam este „Mahomed în Medina".

Inferioritatea militară a Egiptului în războiul cu Israel, cât şi protecţia de care beneficia Israel din Vest a stârnit furia mişcării fundamentaliste, care au format societăţi secrete cu organizare ierarhică foarte strictă. Membrii acestor societăţi practică lepădarea faţă de sine şi sunt dispuşi să facă sacrificiu personal, inclusiv să-şi ofere viețile (martiriu), daca este necesar. Prin supunerea lor religioasă, membrii speră să contribuie la transformarea societăţii.

Se pot defini două tendinţe în islamism, după cum urmează:

1) Grupări islamice care doresc să obţină reformă religioasă prin mijloace paşnice.
2) Grupări islamice care vor să facă prin toate mijloacele disponibile, inclusiv terorism.

Evenimentele principale care au dus la fundamentalismul islamic:

1) La sfârşitul primului Război Mondial (1918), Imperiul Otoman domina toate ţările islamice din Orientul Apropiat, iar Nordul Americii s-a prăbuşit şi a fost divizat de către Liga Naţiunilor, uneori arbitrat, în mai multe state. Majoritatea se aflau sub controlul Marii Britanii şi a Franţei, ceea ce lumea musulmană considera că este intolerabil.

2) în anul 1924 Ataturk a pus bazele unui stat secular în Turcia, înlocuind sistemul islamic cu un sistem vestic. Mulţi musulmani au reacţionat negativ.

3) Evenimentele din Turcia au propulsat Egiptul spre fundamentalismul islamic. Liderul spiritual, Sheikh Hassan al-Banna a început Mişcarea Frăţiei Musulmane în 1928, numită şi El-Kha- rij. Scopul său era să reintroducă legea islamică în Egipt. Frăţia se dovedea a fi foarte miliantă, agresivă şi plină de ură împotriva conducerii ţării şi de cei care nu se supuneau legii islamice. Au folosit terorismul pentru a destabiliza societatea, şi au pus în aplicare planul de resuscitare a „gloriei originale a Islamului".

4) După ce Israelul şi-a pus bazele ca naţiune în anul 1948, grupurile radicale fundamentaliste s-au dezvoltat şi mai mult. Grupările fundamentaliste au creat multe celule rebele, musulmani plin de ură care erau dispuşi să moară pentru cauza lor. Această înflăcărare era îndreptată spre evrei, conducătorii Egiptului şi spre cei care nu erau „musulmani adevăraţi"! îşi concentrau activitatea pe asasinate.

Profilul unei grupări Jihad:

• Purificarea din interior: eliminarea tuturor surselor care concurau cu Allah şi cu Coranul. Cuprinde distrugerea cărţilor şi cronicilor islamice făcute de om.
• Nu acceptau decât autoritatea lui Allah, în toate domeniile.
• Se aşteaptă să ca autorităţile şi societatea să opună rezistenţă.
• Folosesc forţă armată pentru a răsturna guverne şi sisteme care li se împotrivesc, la fel cum Mahomed a făcut, folosind violenţă fizică.
• Nu există milă sau compromis în acest război.
• începutul va fi greu, dar în curând mulţi credincioşi vor auzi chemarea şi numărul lor se va multiplica.
• Jihadul ar trebui aplicat: Islamul ar trebui să se schimbe, dintr-o religie a vorbelor în acţiune.
• Scopul este să se pună bazele unor naţiuni islamice măreţe care să se întindă în toată lumea. Singurul sistem politic va fi legea islamică.

Sayyid Qutb, părintele jihadului modern[148]:

• Sayyid Qutb a fost ales de guvernul Egiptului în anul 1948 să fie trimis la studii în SUA.
• S-a întors plin de invidie şi ostilitate faţă de SUA.
• După întoarcerea lui, s-a alăturat Mişcării Frăţiei Musulmane.
• A scris mai mult de şapte cărţi şi este considerat părintele jihadului modern.
• Cartea Semnele de pe Drum i-a adus pedeapsa cu moartea din partea guvernului.
• A fost condamnat la moarte în anul 1965, în timpul preşe- denţiei lui Nasser.
• Autorităţile au încercat să ardă toate scrierile lui, dar acestea au supravieţuit şi sunt disponibile pe piaţa neagră.
• Qutb şi cărţile sale au devenit ritmul mişcărilor radicale islamice de astăzi.
• Este liderul filosofic şi spiritual al grupărilor teroriste islamice.
• în cea mai mare parte, a călcat pe urmele învăţăturilor lui Ibn Taymiyyah[149].

---

[147] „Islam Original", numit şi „Islam veritabil", „Islam adevărat" sau „Islam corect".
[55]Vezi şi Gabriel (2002:chl5).
[149]Taqi al-Din Ahmad Ibn Taymiyyah (1263-1328) a fost un erudit islamic sunnit. A trăit în perioada tulburărilor cauzate de invazia mongolilor. Ca membru al şcolii fondate de Ibn Hanbal, a căutat să readucă Islamul la originile sale: Coranul şi Sunna. De

• El a considerat că lumea a regresat până la starea în care era înainte de învăţăturile lui Mahomed, devenind păgână şi idolatră.

• De asemenea, a considerat că Allah este singurul stăpân al Pământului, şi a oricăror sisteme guvernamentale făcute de om: democraţia, socialismul, dictatura şi comunismul.

• Logica lui era: binele şi răul nu pot să conviețuiască, prin urmare trebuiau să distrug firea (care era diabolică) şi să urmeze calea lui Allah.

Care este adevărata faţă a Islamului?

Este oare Islamul original modelul lui Mahomed din Mecca (570-621 AD) sau cel din Medina (622-632 AD), sau un fel de amestec al acestora? Cu alte cuvinte, adevăratul Islam este moderat sau radical? în perioada sa în Mecca, Mahomed a predicat şi a fost un cetăţean paşnic. Totuşi, în Medina, el a fost liderul unei armate şi a folosit forţa fizică pentru a răspândi Islamul; a fost militant.

Musulmanii se contrazic asupra subiectului care formă de Islam este cea adevărată. Unui erudit islamic din Ziirich, Elveţia, i s-a pus întrebarea: „De ce nu li se perminte femeilor să conducă maşini în Arabia Saudită?" Răspunsul lui a fost: „Păi, modelul acela de Islam din Arabia Saudită nu este unul corect. Modelul nostru din Ziirich este cel corect!"

1.6.10 ALTE GRUPĂRI ŞI MIŞCĂRI

- Frăţia Musulmană
- Mişcările jihadului islamic
- Islamul Ibadi

Grupările acestea nu sunt explicate aici. Cititorii sunt încurajaţi să caute informaţii în literatură sau online (de exemplu www.wikipedia.org).

1.6.11 ISLAMUL TRADIŢIONAL

Islamul are multe feţe. Există diferenţe foarte mari între ramurile religioase individuale şi caracterul Islamului în ţări separate. Se pot găsi nenumărate feluri de pietate şi diferenţe cruciale în doctrină. Coranul este cea mai înaltă formă de autoritate pentru doctrina tuturor acestor grupări, însă exegeza şi punerea în practică este determinată de hadith şi de ijjma[150].

Pe lângă diferenţele din credinţa „ortodoxă", există alte diferenţe între credinţe şi practici numite în literatura vestică „Islamul popular" sau „Islamul folk"[151], care descriu felul de Islam pe care îl practică musulmanii în viaţa de zi cu zi.[152] în vremurile pre-islamice, credinţele şi practicile populare din Arabia erau foarte influenţate de către ocultism. Oamenii se simţeau fără de putere sub spiritele care controlau lumea şi au căutat adăpost în divinităţi care erau capabile să influenţeze aceste puteri. Practicanţii oculţi (shamanii) erau chiar ei nişte intermediari destul de puternici. Când a apărut Islamul, chiar şi despre Mahomed se spune ca a suferit din cauza acestor puteri şi a căutat alinare în remediile populare împotriva lor. Tolerarea superstiţiilor şi a practicilor oculte au compromis proaspăta credinţă. Când Islamul a fost răspândit în ţări cu diferite practici oculte, populaţiile locale le păstrau pe acestea din urmă împreună cu Islamul. în termeni practici, asta înseamnă că practica religioasă, oficială, vizibilă este Islamul cu uniformitatea sa, însă adevăratele probleme sau dezastre erau adresate nivelului secundar, mai puţin vizibil, cel al lumii oculte.

S-a format o prăpastie între felul în care Islamul este definit teologic şi felul în care îl trăiesc oamenii. Credinţele populare au de a face cu problemele vieţii cotidiene şi se adaptează la necesităţile şi obiceiurile oamenilor. Evenimentele includ cazurile de boala, inundaţiile, recoltele sărace şi accidentele - lucruri care abia sunt menţionate de Islamul ortodox. Credinţa folk este îmbrăcată în mit, folclor, proverbe şi poeme. Bunicii transmit mai departe celor mai mici din familie secretele experienţei lor. Magia şi astrologia pot să fie de asemenea părţi componente ale credinţei populare.

Relaţia dintre credinţa populară şi credinţa ortodoxă este tensionată. Eruditii islamici susţin despre Islamul popular că este o doctrină falsă, dar de multe ori sunt obligaţi să îl tolereze într-o oarecare măsură. Elemente ale Islamului popular, deseori în contradicţie cu Islamul ortodox, sunt de exemplu:[153]

- Exerciţii spirituale sacre (ex. Vizitarea altarelor şi locurilor de pelerinaj)
- Practicarea misticismului
- Superstiţii sau puncte de vedere eretice
- Practici oculte şi vrăji (inclusiv sacrificiul animal, rituri şi ritualuri)

Istoria islamică nu cunoaşte consilii sau decizii oficiale doctrinare legate de dogmele de bază ale

---

asemenea, el era şi sursa intelectulă a mişcării Wahhabi.

[150]Vezi secţiunea 1.4.2

[151] Termenii de „islam popular" şi „islam folk" nu sunt cunoscuţi în lumea islamică.

[152] 0 complexitate asemănătoare există şi între creştini. Bisericile adăpostesc diferite forme de exprimări religoase, iar creştinii îşi trăiesc credinţa diferit în viaţa de zi cu zi.

[153]Musk (1992) discută despre Islamul popular în detaliu, cu exemple din viaţa cotidiană a musulmanior.

credinţei. Prin urmare, este imposibil să se stabilească cu precizie unde Islamul popular se diferenţiază de credinţa ortodoxă. Şi la întrebarea care determină ce înseamnă o anumită necredinţă (kufr) s-a răspuns în diferite feluri. Din moment de diferite feluri de pietate poate să se dezvolte în diferite grupuri temporale sau culturale (etnice), nu este cu putinţă să se descrie fenomenul „Islamului popular" într-un mod pătrunzător.

Următoarea diagramă arată cele cinci elemente principale ale ale Islamului care influenţează felul în care musulmanii îsi practică religia. Musulmanii trăiesc într-o tensiune permanentă: cele cinci elemente nu arată doar similitudinile, ci de asemenea arată şi contradicţiile.

Islamul popular

Fiecare musulman exprimă credinţa în care a fost crescut şi la care s-a adaptat pe parcursul vieţii sale. De multe ori este amestecat cu obiceiurile, religia şi culturila locală, preluând în diferite măsuri elemente din variatele feţe ale Islamului:

1) Islamul Original[154]

Islamul practicat la felul cum a fost practicat de către Mahomed şi adepţii săi, împărţiţi aproximativ între perioada din Mecca (610-622 AD) şi Medina (622-632 AD). Mahomed a fost paşnic în Mecca, şi mai militant în Medina. întrebarea este: Care este Islamul adevărat? „Islamul din Mecca", „Islamul din Medina", sau un fel de îmbinare a celor două?

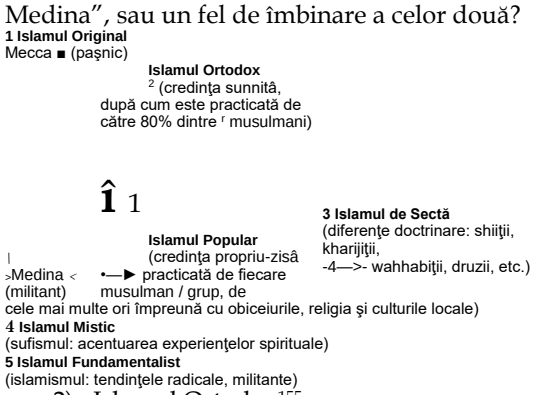
1 Islamul Original
Mecca ■ (paşnic)
Islamul Ortodox
2 (credinţa sunnită, după cum este practicată de către 80% dintre musulmani)
Islamul Popular
(credinţa propriu-zisă practicată de fiecare musulman / grup, de
Medina
(militant)
3 Islamul de Sectă
(diferenţe doctrinare: shiiţii, kharijiţii,
-4—>- wahhabiţii, druzii, etc.)
cele mai multe ori împreună cu obiceiurile, religia şi culturile locale)
4 Islamul Mistic
(sufismul: acentuarea experienţelor spirituale)
5 Islamul Fundamentalist
(islamismul: tendinţele radicale, militante)

2) Islamul Ortodox[155]

Forma aceasta a Islamului poate fi numită şi „Islamul sunnit" urmat de mai bine de 85% dintre musulmani, credinţă interpretată şi prescrisă de către liderii religioşi locali de la Mahomed până astăzi. în Islamul sunnit există multe diviziuni.

3) Islamul de Sectă[156]

Numeroase diviziuni pe tema succesiunii, declaraţiilor doctrinare, implementarea Shari'a, perspective asupra autorităţi: hadith, etc.

4) Islamul Mistic[157]

Numit sufism, pune accent pe experienţele spirituale, practici care sunt în contradicţie cu Islamul ortodox, dar în multe cazuri este tolerat. în Islamul sufit există multe sub-diviziuni.

5) Islamul Fundamentalist[158]

Un număr din ce în ce mai mare de musulmani devin mai radical şi sunt pregătiţi să facă uz de forţă fizică pentru a răspândi Islamul - este cea mai frecvent discutată faţă a Islamului în mass-media. Se mai numeşte şi „islamism" (reîntoarcerea la origini). Islamul, cum a fost practicat în vremea lui Mahomed. Islamismul încearcă să practice ceea ce consideră ei că este Islamul adevărat. Totuşi, ideologia diferitelor grupări diferă, şi de multe ori se luptă între ele.

întrebări

- Consideri că atât sunnişii, cât şi shiiţii sunt musulmani adevăraţi?
- Care sunt dovezile unui musulman adevărat?
- Cum ai descrie „Islamul adevărat"?
- Cum a luat fiinţă islamul shiit?
- Crezi că Mahomed a fost sufit?
- Care este părerea ta despre mişcarea Ahmadiyya?
- De ce mulţi arabi şi turci se desconsideră reciproc, spunând că nu sunt musulmani adevăraţi?
- Consideri că musulmanii radicali/militanţi reprezintă Islamul adevărat?
- Care este părerea ta despre atacurile teroriste ale musulmanilor din ultima perioadă?
- Cum vezi tu versurile din Coran care încurajează uciderea oamenilor? (de exemplu sura 9:5)

---

[154] **Vezi secţiunea 1.1.2**
[155] **Vezi secţiunea 1.6.1**
[156] **Vezi secţiunea 1.6**
[157] **Vezi secţiunea 1.6.3**
[158] **Vezi secţiunea 1.6.8**

1.7 RELIGIE, CULTURĂ ŞI OBICEIURI

1.7.1 RELIGIE ŞI CULTURĂ

La fel ca şi iudaismul. Islamul este o religie cu anumite caracteristici culturale pe care adepţii nu le pot evita. Ţările în care s-a exstins Islamul au avut ca bază culturi semnificative antice, care au fost încorporate de către Islam şi transformate în direcţii noi. Credinţa islamică s-a amestecat cu cultura societăţii în acele ţări în care s-a dezvoltat. Succesorii îşi practică diferit religia islamică, faţă de cum era în perioada lui Mahomed.

Istoria musulmanilor din aceste ţări este un caz de studiu asupra felului în care credinţele religioase s-au amestecat cu diversele culturi. Adaptarea culturală deseori separă grupările islamice din punctul de vedere al diferenţelor doctrinare. Pe de altă parte, limba arabă uneşte musulmanii dincolo de ortodoxismul doctrinar. Nenumărate poezii şi creaţii de proză elogiază credinţa islamică.

1.7.2 ROLUL MOSCHEII ÎN SOCIETATE

Lumea din ziua de azi este confuză în ceea ce priveşte ceea ce văd în numele Islamului. De asemena, musulmanii au dileme în special în domeniul drepturilor umane, a libertăţii de alegere, şi dacă Al-Qaida reprezintă sau nu bazele valorilor islamice. în Islam, viaţa şi religia sunt profund interconectate şi inseparabile. Moscheea este punctul central de împărtăşire şi de aplicare a legii islamice, cea mai importantă instituţie cu rol central în comunitatea musulmană, conducând tot ce se leagă de viaţă. Moscheea este locul de întâlnire, atât pentru musulmanii liberali, cât şi pentru cei radicali.

Cuvântul moschee (masjid) derivă din rădăcina cuvântului "sajad/sujud" însemnând „a se prosterna", general înţeles ca şi închinare. închinarea în Islam înseamnă a susţine şi a implementa legea revelată a lui Allah. Celălalt cuvânt arab folosit în acest context pentru a defini moscheea principală din oraş este „jami"', însemnând „moscheea de adunare" sau „moscheea de vineri".

Toate moscheile încearcă să fie create după modelul primei moschei conduse de Mahomed, construită chiar în faţa casei lui, tocmai pentru a-i demonstra importanţa.[159] La fel cum Shari'a s-a descoperit în Medina, moscheea nu va fi doar locul în care se predau învăţături religioase, ci va fi importantă şi pentru viaţa culturală a comunităţii.[160] Totuşi, de la Mahomed până în prezent, comunităţile musulmane au avut mult de suferit de pe urma diviziunilor interne şi a fragmentărilor religioase cauzate de lupte între diferite şcoli de gândiri şi facţiuni.

Majoritatea erudiţilor musulmani sunt de acord că „Islamul se ridică deasupra tuturor", fiind principiul de bază al Shari'a islamică care a pătruns în toate aspectele jurisprudenţei islamice. Pe baza acestui principiu, clăridea unei moschei trebuie să fie cea mai inaltă, cea mai mare şi mai impozantă dintre toate edificiile, în special pe pământul necredincioşilor (nemusulmani), pentru a demonstra astfel puterea şi superioritatea.[161]

1.7.3 FEMEIA ÎN ISLAM

Poziţii femeii în Islam variază în funcţie de ţară, iar în interiorul ţărilor, variază de la zonele urmane la cele rurale.[162] Coranul proclamă superioritatea bărbatului asupra femeii, căreia i se cere să i se supună (Sura 4:34).

Bărbaţii să fie înaintea muierilor, pentru că şi Allah i-a pus pe aceia înaintea acestora şi ei le ţin din averile lor. Muierile cele cinstite să fie ascultătoare şi să păzească tainele ca să le păzească şi Dumnezeu. Acele [muieri] însă, de care vă temeţi că vă vor oţărî prin purtarea lor, proboziţi-le, legaţi-le în cămări şi le bateţi, iar dacă ascultă de voi, atunci nu căutaţi pricină împotriva lor, căci Allah este înalt, măreţ.

Pe această poziţie puternică a bărbatului s-a construit un sistem patriarhal. Voalul, excluderea din viaţa publică (total sau parţial) şi poligamia sunt semne ale represiunii femeii şi a rolului ei de subordonat. Interpretarea declaraţiilor Coranului au dus întotdeauna la discuţii aprinse.[163]

Familia are o importantţă deosebită pentru binele intern al Islamului. Fiecărui musulman i se recomandă să se căsătorească şi să facă mulţi copii. Un bărbat musulman poate să se căsătorească cu până la patru femei şi să se poarte cu toate la fel, să le pună la dispoziţie cazare corespunzătoare, mâncare şi îmbrăcăminte.[164] Prin urmare, poate avea câte concubine îşi doreşte. Dispoziţia Coranului la început era că nu a aveau voie să se căsătorească cu persoane de altă religie (Sura 2:220), însă aceasta a fost modificată în favoarea bărbaţilor: un bărbat musulman avea voie să se căsătorească cu evreice sau creştine (sura 5:7) Bărbaţii au de asemenea privilegii la divorţ.

Poligamia nu este obligatorie, ci opţională.[165] Recent, din ce în ce mai mulţi bărbaţi musulmani aleg

---

[159] Din moment ce Mahomed este cel mai important şi venerat model pentru comunitatea musulmană, li se porunceşte să îl imite si să i se supună (vezi surele 4:80; 33:21; 48:8-10; 59:7; 68:4).

[160] Vezi şi Belteshazzar & Abednego (2006).

[161] Vezi Surele 3:110; 4:95; 32:18.

[162] Pentru acest subiect, vezi şi Brooks (1995); Glasser (1998); Mernissi (1985); Tucker (1993).

[163] Văl; surele 24:31; 33:59; excludere: Sura 33:53-55; poligamie: Surele 4:3; 4:129.

[164] Este practic imposibil ca un bărbat să se poarte la fel cu toate soţiile. Probleme apar deseori în astfel de comunităţi maritale.

[165] în unele ţări precum Turcia, poligamia este interzisă de legea naţională.

monogamia, în special în ţările vestice. în plus, regulile islamice nu sunt urmate întotdeauna în special în ţările non-islamice şi de multe ori primează o atitudine mai liberală faţă de poziţia legală a femeii în societate.[166] Numeroase practici în ceea ce priveşte femeia nu au o bază religioasă, ci mai degrabă se bazează pe cultură sau pot să ducă până la obiceiuri pre-islamice (de exemplu, circumcizia faraonică)[167].

Nu există nicio îndoială că în Islam, femeia are o poziţie subordonată, rareori aprând în viaţa publică a multor naţiuni islamice. Asta se datorează în principal repartizării tradiţionale a rolurilor, ceea ce înseamnă că bărbaţii sunt responsabili cu câştigarea traiului de zi cu zi, în timp femeile sunt responsabile cu gospodăria şi educaţia copiilor.[168] Chiar şi în ziua de azi, în lumea islamică există femei care nu mai părăsesc vreodată casa după ce se căsătoresc, din cauză că soţul vede asta ca fiind necuviincios. Ierarhizarea categorică şi alocarea rolurilor sunt văzute diferit de către musulmani şi nemusulmani. Musulmanii consideră că asta este stabilitatea familiei şi protejarea femeii. Nemusulmanii vă asta ca pe un fel de subjugare a femeii, care sunt coborâte la statutul de oameni inferiori. în Arabia Saudită femeilor nici măcar nu li se permite să conducă maşini sau să călătorească fără permisiunea soţului; trebuie să fie escortate de către o rudă. Următoarele exemple arată inferioritatea poziţiei femeii în Islam:

• O femeie moşteneşte doar jumătate din cât moşteneşte un bărbat (Sura 4:176).

• Dovezile a două femei valorează cât dovezile unui singur bărbat (Sura 2:282).[169]

• Unele versete din Coran le descriu pe femei ca fiind necurate (sura 4:43, 5:6).

• Femeile trebuie să stea tăcute în casele lor, să aibă o înfăţişare modeste, iar dacă ies din casă, să poarte văl (hijab) (sura 33:33).

• Femeile nu au voie să se uite la bărbaţi sau să îşi descopere părţi ale corpului în afara membrilor familiei (sura 24:31).

• Adulterul este interzis, cu excepţia cazurilor în care femeile sunt ţinute captive (Sura 4:24).

• Bărbatul poate să divorţeze prin repetarea unei formule de divorţ de trei ori (Sura 2:224-230).

• Bărbatul poate avea până la patru neveste (Sura 4:3).

• Imposibilitatea de a se purta în acelaşi fel cu mai multe neveste deodată (Sura 4:129).

• Orice femeie indecentă trebuie să fie închisă până la moartea ei (sura 4:15).

• Cum ar trebui bărbaţii să îşi abordeze soţiile: „Muierile voastre vă sunt un ogor: deci veniţi pe ogorul vostru cum voiţi..." (Sura 2:223).

• Femeile sunt înzestrate cu mai puţină inteligenţă, religiozitate şi mulţumire (Bukhari Voii Nr. 301).

• Majoritatea locuitorului iadului sunt femei (Bukhari Voii, pp 48 şi 301).

Citate din hadith despre acest subiect:

• Povestită de Abu Hurayrah: Mesagerul lui Allah (pacea fie cu el) a spus, „Dacă ar fi să poruncesc cuiva să se prosterneze înaintea altcuiva, atunci aş porunci femeii să se prosterneze înainte bărbatului ei." (Al-Tirmidhi Hadith 3255).

• Abu Hurairah a relatat despre o întrebare adresată Mesagerului lui Allah: „Care dintre femei este cea mai bună? El a răspuns: „Cea care îi face plăcere soţului ei când o priveşte, îl ascultă când el porunceşte şi care nu i se opune în ceea ce priveşte averile ei, temându-se de neplăcerea lui." (Mishkat 1, p 216).

• Povestită de Mu'awiyah ibn Haydah: „Eu am spus: Apostol al lui Allah, cum ar trebui să ne apropiem de nevestele noastre şi cum ar trebui să le părăsim? El a răspuns: Apropiaţi-vă de ogorul vostru când şi cum doriţi, oferiţi ei (soţiei) hrană când vă hrăniţi şi voi, îmbrăcaţi-o când vă îmbrăcaţi şi voi, nu îi descoperiţi faţa şi nu o bateţi." (Sunan de Abu-Dawood Hadith 2138).

• Abu Huraira (Allah să fie mulţumit de el) a relatat despre Mesagerul lui Allah (pacea să se reverse peste el) spunând: „Pe Cel care în ale cărui mâini este viaţa mea, când un bărbat îşi cheamă nevasta în patul lui, iar ea nu răspunde, Cel din Ceruri este nemulţumit de ea până când el (soţul ei) va fi mulţumit de ea." Abu Huraira (Allah să fie mulţumit de el) a relatat despre Mesagerul lui Allah (pacea să se reverse peste el) spunând: „Când un bărbat îşi invită soţia în patul lui iar ea nu vine, şi bărbatul îşi petrece noaptea mâhnit din cauza ei, îngerii o blestemă până dimineaţa." (Sahih Musulman II, p. 723).

Se pare că Mahomed în vremurile sale n-a făcut nimic să îmbunătăţească situaţia femeii cu ceva. Totuşi, astăzi nu toate femeile din Islam sunt maltrate; unele dintre ele au un caracter puternic şi se bucură de mare influenţă asupra bărbaţilor lor din gospodărie. Există chiar şi unele femei care susţin aceste legi şi le privesc ca fiind protective.

1.7.4 CRONOLOGIA ISLAMICĂ ŞI SĂRBĂTORILE

Anul islamic este ajustat în funcţie de fazele lunii, prin urmare este cu 11 zile mai scurt decât anul

---

[171] în unele familii, femeia este baza familiei. Drept urmare, are multă influenţă şi catalizează ce face bărbatul ei. Chiar dacă în general sunt mai puţin educate decât bărbaţii, femeile sunt câteodată şi mai ortodoxe decât bărbaţii.

[167] Circumcizia faraonică este un termen literar folosit de sudanezi ca sinonim la termeni tehnici vestici cum ar fi circumcizia feminina sau infibulaţie. în procedeul circumciziei faraonice, clitorisul şi labia minora sunt îndepărtate şi este strâns cusută, lăsând doar o mică deschidere în dreptul vulvei, pentru urinare şi pentru eliberarea menstruaţiei.

[168] Atribuirea de roluri nu derivă explicit din Coran.

[169] Din punct de vedere legal, o femeie valorează „doar jumătate" din cât valorează un bărbat.

solar. Deci, lunile şi sărbătorile au loc cu 10 sau 11 zile mai devreme în fiecare an. Drept consecinţă, un secol islamic este cu aproximativ 3 ani mai scurt decât unul creştin/o eră obişnuită.[170] Primul an al calendarului musulman est anul 622 AD, anul hijra, emigrarea lui Mahomed din Mecca în Median. Anul lunar are 354 de zile şi este împărţit în 12 luni de câte 29 şi 30 de zile fiecare.

Rezumatul convenabil este după cum urmează:[171]

- începutului calendarului islamic: 622 AD = 1 AH
- 20 septembrie 1300 AD = 700 AH
- 2000 AD a început în 1420 AH Numele celor 12 luni islamice sunt:

1. Muharram
2. Safar
3. Rabi' al-Awwal
4. Rabi' ath-Thani
5. Djumada al-Ula
6. Djumada al-Akhira
7. Rajjab
8. Sha'ban
9. Ramadan
10. Shawwal
11. Dhu l-Qa'da
12. Dhu l-Hijja.

Muharram este luna islamică pentru doliu (valabilă doar pentru shiiți), *Ramadan* este luna postului, iar *Dhu l-Hijja* este luna pelerinajului.

Diferite grupuri islamice celebrează diferite sărbători. în Islamul ortodox, sunt importante următoarele sărbători:

Ziua	Luna	Numele	Descriere
1	**Muharram**	**Anul Nou**	**Sărbătoare în multe țări. Ziua de anul nou amintește musulmanilor de Hijrah (migrația) lui Mahomed din Mecca în Medina în 622 AD.**
10	**Muharram**	*Ashura*	**Observațiile Shi'a cu privire la martirajul lui Imam Hussein.**
12	**Rabi' al-Awwal**	**Milad-e Nabi Mawlid an Nabi**	**Ziua de naştere a lui Mahomed. Nu este celebrată de către toți musulmanii.**
27	**Rajjab**	**Noaptea ascensiunii Laylatal-Mi'rajj**	**Reamintește Călătoria Nocturnă a lui Mahomed în vis. Unii musulmani consideră ca fost fizic transportat.**
1	**Ramadan**	**începutul lunii de post**	**Credincioşii se abțin de la mâncare, băutură sau tutun de la răsărit până la apus şi se abțin de la relații fizice. începutul postului începe în zori cu rugăciunea Sahar, iar la sfârşit, la apus, cu rugăciunea Iftaar când servesc cina alături de familie şi prieteni.**
27	**Ramadan**	**Laylat al-Qadr Noaptea Puterii**	**Noaptea destinului. Aceasta este noaptea revelării către Mahomed a Coranului, începând cu primele 9 versuri ale Surei 98. Musulmanii se roagă toată noaptea, căutând gloria lui Allah.**

[170] întreaga conversiune a calendarului poate fi găsită în G.S.P. Freeman- Granville, The Muslim and Christian Calendars, ediția a Il-a, London: Col- lings, 1977 (care merge până în 2000 AD).

[171] AD = Anno Domini (latină), în anul Domnului: numărând anii începând de la naşterea lui Isus. AH = Anno Hegirae, "după hijra", numărând anii începând cu emigrarea iui Mahomed din Mecca în Medina în 622 AD.

1	**Shawwal**	**Eid al Fitr Sfârşitul Postului**	**Sărbătoarea care marchează sfârşitul Ramadanului, luna postului. Este o sărbătoare specială în care se cumpără haine noi şi se fac daruri săracilor şi prietenilor. Cunoscută ca şi Seker Bayram în Turcia şi Hari Raya Puasa în Sud-Estul Asiei.**
10	**Dhu 1-Hijja**	**Eid al Adha Sărbătoarea Sacrificiului**	**Cea mai importată sărbătoare a Islamului. Pentru majoritatea musulmanilor este reamintirea sacrificiului pe care trebuia să-l facă Avraam, pe fiul său Ismael. Familiile aduc jertfă animale, de obicei, o oaie. La încheierea hajj (pelerinajul sacru), celebrarea poate să țină şi patru zile. Este cunoscută ca Kurban Bayram în Turcia, Hari Raya Hajj în Asia de Sud-Est şi Tabaski în anumite părți din Africa.**

în calendarul islamic, luna postului,[172] *Ramadan,* ocupă un loc special. Chiar dacă este cea de-a noua lună, totuşi este mijlocul
anului religios şi este o „lună sfântă" a Islamului, despre care se spune că este perioada în care Mahomed a primit primele sale viziuni. Inclusiv acei musulmani care au abandonat practicarea zilnică a credinței lor trebuie să se întoarcă la sursa identității lor, în Coran, în Ramadan. în comunitate, ei sunt cei care trebuie să îşi aducă aminte şi să amintească şi altora că există doar un singur dumnezeu, Allah. La fel ca şi postul, se obişnuieşte să se recite tot Coranul în decursul acestei luni şi să fie atenți la toate rugăciunile. Faptele şi ritualurile făcute în această lună sunt considerate mult mai valoroase decât în oricare altă lună.

1.7.5 OBICEIURI ŞI LEGI CULINARE

La începutul oricărei acțiuni, chiar şi un drum cu maşina, un musulman pios spune cuvintele „bismillah" (în numele lui Allah), iar la sfârşit spune „Alhamdu lillah" (glorie lui Allah). Se aplică de asemenea acțiunilor făcute la locul de muncă şi la mese.[173]

Când cineva intenționează să facă ceva sau să promită ceva, formula *„Insh'allah"* (cu voia lui Allah) este adăugată în cele mai multe dintre cazuri. Dacă un musulman întâlneşte un frate credincios, îl întâmpină cu salutul *,Assalamu alaikum",* şi i se răspunde cu *„Wa alaikum assalam"* (pacea să se reverse asupra ta; şi cu tine de asemenea, să fie pacea). înainte de a se pune la culcare şi înainte de a se ridica din pat, Allah este glorificat cu expresia *.şubhanallah"* (Allah să fie înălțat). Există multe alte formule care se consideră că protejează împotriva diavolului şi a duhurilor „jinn" (demoni).

Islamul a catalogat aproape toate mâncărurile şi băuturile în două categorii: halal (permise) şi haram (interzise). Supunerea strictă față de legile culinare este indispensabilă pentru un musulman practicant,[174] ca parte importantă a identității sale religioase. Este general valabil faptul că toate lucrurile care sunt bune, iar medical şi moral inofensive, se pot consuma. Mâncarea interzisă poate fi plasată în trei categorii:

1) Substanțe intoxicante care tulbură conştiința (vinul şi alte băuturi alcoolice, dar şi drogurile).

2] Sângele sau carne de animal din care nu s-a scurs complet sângele. Consumul cărnii de porc este strict interzis. Toate animalele omorâte fără formul basmala[175] sunt necurate (haram).

3) Mâncarea nocivă şi alterată.

întrebări

- Care este mesajul Islamului?
- De ce în Islam femeile nu au aceleaşi dreptul ca şi bărbații?
- De ce în Islam femeile trebuie să poarte îmbrăcăminte care le acoperă în totalitate?
- De ce crezi că Maria, mama lui Isus, este sigura femeie menționată pe nume în Coran?
- Ce beneficii spirituale câştigi dacă respecți luna postului, Ramadan?
- Sărbătoreşti ziua de naştere a lui Mahomed? Dacă da, de ce?
- Care dintre sărbătorile islamice le celebrezi?
- „Sărbătoarea Sacrificiului" este comemorarea lui Avram. Ce înseamnă mai exact această sărbătoare pentru tine? Care a fost fiul care a trebuit să fie sacrificat? Poți să îmi dai referința din Coran unde este scris?
- Calendarul islamic începe din anul 622 AD. Perioada de dinainte (Mahomed în Mecca) este ne-islamică?
- Poți să îmi explici termenii de „halal" şi „haram"? Cum îți influențează aceşti termeni viața?

---

[172]Cu privire la post, vezi Sura 2:183-187. Vezi şi secțiunea 1.5.2.

173în general, aceste formule (al-basmala) sunt spuse în arabă. Totuşi, există şi excepții, de exemplu în Germania, unde mai mult de 70% dintre musulmani sunt originari din Turcia. Acolo, sloganurile sunt asemănătoare, doar cu accent şi pronunție turcească.

[174] Termenul halal (prevăzut sau permis) şi haram (interzis sau tabu) sunt folosiți în această asociere. Vezi şi Sura 5:5.

[175] Formula „bismillah", de obicei tradusă prin „în numele lui Allah", este numită „basmala" sau „tasmiya".

2. RĂSPUNSURILE CREŞTINILOR LA OBIECŢIILE MUSULMANILOR

>

I Acest capitol vă oferă informaţi! despre

a) cele mai des întâlnite obiecţii din partea musulmanilor i şi feluri de gânbire

| b) diferenţele doctrinare dintre creştinism şi islamism[176] I c) felul în care creştinii pot oferi răspunsuri pe care mu- [1] sulmanii să le înţeleagă

Provocarea Islamului asupra învăţăturilor biblice a început cu Mahomed. Coranul, în care sunt înregistrate presupusele texte revelate lui Mahomed, conţine numeroase declaraţii polemice care contrazic învăţăturile creştine. Au creştinii răspunsuri rezonabile şi bine-fondate la aceste obiecţii? Desigur! Creştinii pot să ofere răspunsuri pline de adevăr la fiecare obiecţie. Capitolul acesta are sccoul de a schiţa cele mai populare obiecţii ale Islamului.[177]

Cunoaşterea adecvată a Bibliei şi a învăţăturii creştine este o ce idiţie necesară discuţiilor cu musulmanii. Creştinii sunt încurajaţi să studieze şi să discute între ei materialul acestui capitol, pentru a deveni astfel încrezători în împărtăşirea mesajului cu musulmanii. Răspunsurile din Biblie ar trebui să fie oferite cu multă răbdare şi dragoste. în cazul în care un creştin nu ştie răspunsul din cap, este mai bine să recunoască asta, decât să ofere un răspuns nepotrivit. 1 rebuie să vă acordaţi suficient timp pentru a vă pregăti următoare întâlnire, studiind punctele discutate, în spiritul versetului 2 Tim 2:15:

Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, şi care împarte drept Cuvântul adevărului.

Răspunsurile ar trebui să-i provoace pe musulmani să se gândească la relaţia lor cu Dumnezeu, şi în final să accepte Adevărul.[178]

2.1 ZONELE DE CONFLICT TEpLOGIC

Diferenţele dintre creştini şi musulmani, obiecţiile musulmanilor şi răspunsurile date de creştini sunt descrise în secţiunea următoare, începem prin a examina similitudinile dintre cele două religii, ceea ce poate reprezenta un punct de început pentru o conversaţie dintre creştini şi musulmani.[186] Următorul tabel exemplifică subiecte din creştinism şi Islam care într-o anumită măsură sunt similare, dar şi diferite:

Subiecte	Asemănări	Diferenţe
Dumnezeu este unul	**Credinţa că există doar un singur Dumnezeu.**	**Biblia şi Coranul îl portretizează pe Dumnezeu diferit.**
Dumnezeu este conducător	**Dumnezeu este etern şi este conducătorul tuturor.**	**Felul în care Dumnezeu conduce lumea.**
Revelaţia	**Dumnezeu şi-a revelat cuvântul oamenilor**	**Metoda revelării şi care dintre cărţi conţin într- adevăr cuvântul lui Dumnezeu.**
Păcatul	**Oamenii sunt păcătoşi.**	**Definiţia păcatului este diferită.**
Iertarea păcatului	**Dumnezeu poate ierta păcatele oamenilor**	**Felul în care iartă Dumnezeu.**
Personaje menţionate	**Coranul şi Biblia vorbesc despre aceleaşi personaje, de exemplu: Avraam, Moise, Noe, Maria, Isus[187], etc.**	**Coranul şi Biblia vorbesc despre aceleaşi personaje, de exemplu: Avraam, Cine au fost aceşti oameni şi care a fost de fapt misiunea lor.**
Ziua Judecăţii	**Existenţa unei Zile a Judecăţii.**	**Ce se va întâmpla mai precis în această zi.**
Eternitatea	**Existenţa raiului (paradisului) şi a iadului.**	**întregul concept este diferit.**

După cum se poate observa mai sus, numeroase personaje şi subiecte sunt menţionate atât în Biblie, cât şi în Coran. însă misiunea discipolilor şi a învăţăturilor lor diferă considerabil. De exemplu, Coranul povesteşte despre păcatul lui Adam din paradis, însă detaliile poveştii şi importanţa căderii omului sunt

[176] Puţini musulmani au o perspecitvă dară asupra mesajului şi învăţăturilor creştine. Faptul că musulmanii îi acuză pe creştini că se închină la trei zei dovedeşte acest lucru.

[177] Există şi alte obiecţii la adresa creştinismului. De exemplu, vezi şi Gilchrist 1999.

[183] De asemenea, trebuie să reţineţi că musulmanii, conform regulii, nu obişnuiesc să pună întrebări pe teme religioase, ci mai degrabă acceptă şi recită Coranul necondiţionat. Este un păcat să-l pui la îndoială pe Mahomed sau Coranul.

complet neînțelese şi diferite față de ce se regăseşte în Geneza. în Coran, păcatul comis de Adam nu are vreo consecință ulterioară asupra omenirii,

[186] Despre acest subiect, vezi de asemenea şi explicațiile din capitolul 3.4 [187]în Coran, numele lui Isus apare ca „Isa". Totuşi, scrierea corectă în arabă ar trebui să fie Yasu'. Nu s-a găsit un motiv clar pentru această discrepanță.

prin urmare musulmanii resping conceptul de păcat originar. Prin urmare, ar trebui clarificat că noi nu vom fi condamnați pentru păcatul lui Adam, ci pentru că am moştenit natura păcătoasă a lui Adam, având o înclinație puternică spre a comite păcat.

Isus deține un statut important printre profeții Coranului, însă din punctul de vedere al Bibliei, lipseşte cel mai important aspect: în Islam, Isus nu este fiul lui Dumnezeu, cel care a murit pe cruce pentru păcatele omenirii. O analiză mai detaliată arată că există mai multe diferențe decât asemănări. Ele vor fi clarificate în secțiunile ce urmează.

2.2 OBIECȚIILE MUSULMANILOR ASUPRA BIBLIEI

2.2.1 "BIBLIA NU ESTE REVELAȚIA LUI DUMNEZEU"

X

Obiecția musulmanilor

„Biblia nu este adevărata revelație a lui Allah. Numai Coranul este ultima şi cea mai bună revelație a lui Allah."

în primul rând, este foarte important să se înțeleagă diferențele dintre doctrinele revelației:

Creştinism	**Islam**
Dumnezeu se descoperă prin creația Lui, în istorie, şi în special prin poporul ales, Israel. Dumnezeu îşi descoperă natura şi numele (Exod 20). Prin Isus, El vine în lume pentru a aduce împăcarea şi pentru a-i atrage pe oameni la el. Isus este cuvîntul final şi esențial al lui Dumnezeu (Ioan 1:1-14, Evrei 1). Dumnezeu se descoperă prin Isus. Biblia este dovada inspirată a auto-revelării lui Dumnezeu. El a ales anumiți autori, care inspirați de Duhul Sfânt, au scris cuvintele Scripturilor (2 Tim 3:16; 2 Pet 1:16-21). Oamenii aceştia au scris Scripturile în propriul lor fel. Prin urmare, Biblia are o autoritate scriptică dublă: Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt, şi prin oamenii aleşi. Deci, chiar dacă Biblia a fost scrisă de către oameni, Dumnezeu era în control şi s-a asigurat de revelarea adevărului.	**Allah nu se descoperă, ci îşi descoperă doar puterea. El a trimis profeți în diferite națiuni. în diferite perioade de timp. Cu excepția câtorva arabi, importante personaje biblice sunt menționate pe nume în Coran: Noe, Avraam, Moise, David, Solo- mon, Zaharia, Iona, Isus. Musulmanii susțin că Mahomed este ultimul profet şi că el a primit Coranul bucățică cu bucățică, prin arhanghelul Gabriel (Jibril). Despre Coranul original, în arabă, se spune că este păstrat în al şaptelea cer, şi că este „mama tuturor cărților". Conține dispozițiile lui Allah valabile pentru toate acțiunile omenirii. Se spune că Mahomed a transmis mai departe textele revelate fără a le altera. Asta înseamnă că în Coran nu există elemente de natură umană, prin urmare se presupune că reprezintă cuvântul pur al lui Allah. Chiar dacă musulmanii pretind că Allah se adresează omenirii prin vorbire directă, încă din prima sură se evidențiază faptul că porțiuni din Coran sunt scrise la persoana 111-a (Sura 1:5 „Ție voim să-ți servim şi la Tine să ne rugăm")**

Creştinii cred că Biblia este cuvântul inspirat de Dumnezeu, că este singurul mesaj clar pentru omenire cu privire la iertarea păcatelor, răscumpărare şi siguranța mântuirii.

Ceva făcut de mâna omului nu va putea vreodată să fie perfect. Revendicarea islamică potrivit căreia Coranul este o copie fidelă a originalului lui Allah, transmis prin viu grai şi transcrisă pe hârtie de către un scrib la 23 de ani după moartea lui Mahomed, este prin urmare o declarație foarte greu de susținut.[179] Musulmanii susțin forma scrisă a Coraului ca fiind forma absolut perfectă a cuvântului lui Allah.

Spre diferență de aceasta, creştinii cred că, Cuvântul lui Dumnezeu s-a întrupat prin Isus Cristos,[180] Fiul lui Dumnezeu, care este perfect în sens divin. Deci, musulmanii au o carte pe post de revelație fundamentală, în timp ce creştinilor li s-a dat o Persoană pe post de revelați divină. întrebarea este atunci: care este cea mai valoroasă revelație a lui Dumnezeu, o carte sau o Persoană?[181]

X

[179] Musulmanii susțin că nimic nu e perfect sau sfânt în afară de Allah! Prin urmare poate o carte ca şi Coranul să fie perfectă pe pământ?

[180] Vezi loan 1:14. Faptul că lsus este o revelați a lui Dumnezeu, şi că prin întruparea lui Isus, cuvântul a venit la oameni şi printr-o formă umană, nu par să se potrivească ideii islamice de revelare a lui Allah.

[198] Vezi povestirea din secțiunea 3.3.4

2.2.2 "BIBLIA NU ESTE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU" Obiecția musulmanilor

„Biblia nu poate să mai fie cuvântul lui Dumnezeu: evreii I şi creştinii (tahrif) au schimbat-o şi au falsificat-o."

Din punctul de vedere al musulmanilor, Coranul conține tot ceea ce a fost scris din revelațiile anterioare ale lui Dumnezeu.[182] Musulmanii sunt de părere că aceste scrieri timpurii au fost falsificate, iar acum doar Coranul conține adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu. Coranul menționează numeroase subiecte biblice, însă majoritatea sunt prezentate într-o formă scurtă, distorsionată, superficială şi prost înțeleasă.

Din moment ce Coranul contrazice numeroase declarații biblice, musulmanii presupun că Biblia a fost falsificată. Declară acest fapt fără o analiză în detaliu a Coranului. Poziția lor contrazice defapt declarațiile coranice despre Biblie.[183] Asta înseamnă

[182] Cărțile acestea sunt listate în secțiunea 1.5.1.

[183] Cu toate astea, Coranul nu menționează nici măcar o dată cuvântul „Biblie", ci foce referire la secțiuni din Biblie, cum ar fi Cărțile Legii „Taurat" şi Evanghelia „Injil".

cu nu tot ce spun musulmanii este în acord cu Coranul. Următorul tabel ilustrează aceasta:

învățăturile Coranului	**Ce cred musulmanii din ziua azi**	**Ce cred creştinii**
Cu privire Ia originile Bibliei.		
Biblia vine de la Allah (Sura 5:47).	**Scrierile biblice originale au fost revelate de către Allah omenirii prin diferiți profeți.**	**Oamenii aleşi de Dumnezeu au scris Biblia sub îndrumarea Duhului Sfânt (2 Petru 1:21; 2 Timotei 3:16).**
Cu privire la autoritatea Bibliei		
în Biblie se află îndrumarea şi lumina de laAl- lah (Surele 5:46; 10:94:32:23).	**Biblia nu mai reprezintă cuvântul lui Allah, deoarece evreii şi creştinii au falsificato.**	**Biblia este cuvântul scris a lui Dumnezeu, care ne arată Calea spre mântuire. (Ioan 20:31).**

Următorul tabel oferă o explicație asupra a două dintre cele mai provocatoare versete din Coran:[184]

Versetul / arabă	**Română**	**Explicație**
Sura 32:23	**„Şi Noi i-am dat lui Moise scriptura - deci nu te îndoi cu privire la întâlnirea cu El - şi noi am pus-o drept ocârmuire pentru fii lui Israel."**	**Coranul vorbeşte pozitiv despre cărțile VT din Biblie. Nu spune că au fost modificate, după cum susțin musulmanii.**
y» wJs' XjLi)* **T/> *---------- * – Tii * . s&- r"\ Ziri*		
Sura 10:94	**„Iar dacă stai la îndoială cu privire la ceea ce ți-am trimis Noi, întreabă pe cei ce au citit Scriptura, înaintea ta. Doar a venit la tine adevărul de la Domnul tău, deci să nu fi îndoielnic."**	**Acest verset spune defapt că orice musulman are nelămuriri cu privire la revelația lui Allah ar trebui să îi întrebe pe care au primit primii Cartea: evreii şi creştinii!**
J» **v—liCl' Jy/\Ju jjt-j**		

Nicăieri în Coran nu se contestă autoritatea Bibliei, ba chiar ea este evidențiată. în Sura 3:3, de exemplu, Evanghelia (Injil) şi Legea lui Moise (Taurat) sunt descrise ca fiind „un ghid pentru umanitate". Mai departe, Coranul susține de asemenea (Surele 6:34,10:64] că nimeni nu poate modifica cuvântul lui Allah. Prin urmare, întrebarea legitimă este: de ce musulmanii din ziua de azi au o perspectivă contradictorie asupra Coranului lor?

Pentru a demonstra falsitatea Bibliei, musulmanii trebuie provocați să răspundă următoarelor întrebări:

1] Când şi din ce cauză a fost Biblia falsificată?
2] Cine a falsificat Biblia?
3] Cum au reacționat ceilalți credincioşi, cine nu a participat la falsificare?
4] Cum poate şti cineva că a existat o „Biblie originală", fără să aibă vreo dovadă pentru a susține acest fapt?

Autenticitatea Bibliei este confirmată de următoarele patru adevăruri fundamentale:

1) Profeții împlinite: Multe pot fi găsite în Biblie. Deseori, evenimentele au fost prezise cu câteva sute de ani înainte. Nicio critică nu poate nega asta. Asta este unic în toată istoria, şi nu apare în nicio altă religie cu atât claritate. Exemple de profeții şi de împliniri sunt enumerate în tabelul de mai jos:[185]

2) Martori: evenimentele redate în Biblie s-au petrecut în public; tot Israelul a fost martor. în repetate rânduri, apostolii chemau martori pentru a confirma adevărul (Luca 1:2; Faptele Ap. 2:22-24; 5:30-32; 26:25-26; etc.):

---

[184] **Mai multe versete din Coran care confirmă pozitiv autoritatea Bibliei: surele 2:136:3:3; 4:136; 5:68; 10:37.**
[185] **Vezi de asemenea şi Nehls (1985) şi www.answering-islam.org**

... după cum ni le-au încredinţat ceice le-au văzut cu ochii lor de la început, şi au ajuns slujitori ai Cuvântului... (Luca 1:2).

3) Arheologia: numeroase descoperiri arheologice coroborează credibilitatea Bibliei, confirmând adevărul istoric şi acurateţea.[186] Comparată cu alte cărţi religioase. Biblia este unică şi cea mai veche, atestată prin locaţiile, oamenii, titlurile şi evenimente menţionate în ea, de limbaje şi de formate literare folosite

Evenimente despre Isus (şi când au fost prezise)	**Profeţia**	**îndeplinirea**
Locul de naştere şi existenţa lui Mesia (700 AC)	**Mica 5:2**	**Luca 2:4-7**
Naşterea Lui din fecioară (700 AC)	**Isaia 7:14**	**Matei 1:18-23**
Divinitatea Lui (700 AC)	**Isaia 9:6**	**Matei 1:23**
Sosirea Lui în Ierusalim călare pe un măgăruş (480 AC)	**Zaharia 9:9**	**Matei 21:1-9**
El va veni să salveze şi să mântuiască (700 AC)	**Isaia 53:3-6**	**Matei 1:21; Luca 18:40-43; 19:10**
Numele lui Mesia (700 AC)	**Isaia 49:1-8**	**Matei 1:21**
Suferinţele Lui şi crucificarea	**Isaia 53; Psalm 22:1-18**	**Matei 27:33-50; Ioan 18:36-19:37**
îngroparea Lui	**Isaia 53:9**	**Matei 27:60**
învierea Lui	**Psalm 16:8-11**	**Faptele Ap. 2:25-32**
înălţarea Lui	**Psalm 110:1**	**Faptele Ap. 1:6-11; Evrei 1:13**

pentru a o compune. Descoperirile arheologice pot fi utile pentru îndepărtarea îndoielilor asupra autenticităţii Bibliei. Atunci când scepticii contestă adevărul Biblic, arheologia poate fi folosită pentru a demonstra că personajele, locurile şi evenimentele din Biblie sunt reale. Există multe puncte de interes în ceea ce priveşte descoperirile arheologice; unul, de exemplu, este înregistrat abia după 1967:

După capturarea Zidului Plângerii şi a Muntelui Templului în războiul de şase zile, arheologii au făcut excavaţii intensive între hotarele Ierusalimului modern. Un element important a venit din sud-vestul Vechiului Oraş: au fost descoperite două suluri mici de argint, care au conservat texte biblice mai vechi decât Sulurile de la Marea Moartă. Ambele obiecte conţineau Binecuvântări Preoţeşti din cartea Numeri; una dintre ele conţinea şi un citat găsit în versete paralele din Exod (20:6) şi Deuteronom (5:10 şi 7:9). Aceleaşi versete apar din nou mai târziu, în Daniel (9:4) şi Neemia (1:5).

4) Istorie: istoricii acelor vremuri, cum ar fi Tacitus şi Josephus,[187] care de cele mai multe ori erau necreştini, confirmau rapoartele biblice. Prin urmare, nu avem niciun motiv să punem la îndoială Biblia, deoarece evenimentele deschise chiar s-au întâmplat, josephus, de exemplu, scrie în 93 AD:[188]

în vremea aceea a trăit Isus, un om înţelept, dacă poate fi numit aievea om. El a fost autorul unor uluitoare minuni şi învăţătorul oamenilor care erau bucuroşi să afle Adevărul. A atras de partea lui o mulţime de iudei, dar şi o mulţime de păgâni. Acesta a fost Hristos (=Mesia). Chiar dacă Pilat, datorită acuzaţiilor aduse de fruntaşii poporului nostru, l-a ţintuit pe cruce, n-au încetat să-l iubească cei ce l-au îndrăgit de la început. Căci li s-a arătat a treia zi iarăşi viu, aşa cum au prezis profeţii trimişi de Dumnezeu, înfăptuind şi o mie de alte miracole. De atunci şi până azi dăinuie poporul creştinilor, care îşi trage numele de la dânsul [Antichităţi Iudaice, Cartea 18, Cap. 3:3 din Scrierile lui Flavius Josephus, traducere de Ion Acsan, Hasefer, Bucureşti 1999).

2.2.3 "BIBLIA CREŞTINILOR ESTE PLINĂ DE TEXTE CONTRADICTORII"

X

[186] Vezi, de exemplu, Free (1992) sau website-uri ca www.christiananswers.net care prin numeroase excavări, arată dovezi solide ale autenticităţii Bibliei.

[187] Comelius Tacitus (54-117 AD) a fost cel mai mare istoric al Imperiului Roman. Josephus (la scurt timp după 100 AD) care a fost cunosct ca Flavius Josephus în calitatea sa de cetăţean roman, a fost un istoric evreu al primului secol şi un apologet al descendenţei regale de preoţi care a supravieţuit şi a înregistrat distrugerea Ierusalimului în 70 AD. Scrierile lui oferă perspective importante asupra iudaismului primului secol.

[188] Pentru mai multe dovezi ştiinţifice ale adevărurilor Biblice, vezi Stoner (1969).

Obiecţia musulmanilor

„Creştinii au variante al Bibliei care diferă ca şi conţinut în câteva locuri. Cu siguranţă Dumnezeu nu este autorul unor Biblii contradictorii."

Acest argument este bazat pe presupunerea că există diferite texte biblice. Evident că musulmanii nu au cercetat niciodată această presupunere. Defapt se referă la faptul că există diferite traduceri, ceea ce se aplică chiar şi Coranului. Trebuie să afle că traducerile diferite se adresează unor oameni din contexte intelectuale şi perioade diferite. Din moment ce dinamica limbajului se modifică de la generaţie la generaţie, traducerile trebuie să fie şi ele îmbunătăţite. Cu toate acestea, Bibliile sunt traduse din textele originale din ebraică şi greacă! Pentru mulţi musulmani este dificil să înţeleagă că este posibil să se traducă Biblia în diferite limbi fără a i se modifica conţinutul.

în ceea ce priveşte Coranul din contextul învăţăturilor islamice despre revelaţie,[189] musulmanii sunt de părere că cuvântul lui Allah trebuie să fie interpretat literalmente. Teoria aceasta nu este realistă, din moment ce apar cu siguranţă mici discrepanţe în momentul în care textul este transmis oral, scris, iar apoi copiat manual timp de secole. Este o presupunere cu prea puţină putere argumentativă. Musulmanii pretind Coranul ca fiind „perfect" fără a cerceta atent textele şi transmiterea lui. Cu toate acestea, Coranul nu este nici pe departe atât de „perfect" şi de omogen după cum consideră musulmanii.[190] Spre deosebire de asta, nu se poate spune despre altă carte că a fost atât de amănunţit cercetată, atât de critic analizată, cum a fost Biblia - şi a trecut testul!

Creştinii pot sa fie liniştiţi, dintre toate cărţile, Biblia are cele mai bune dovezi de autenticitate. Nicio altă carte antică nu are atâtea manuscrise antice. Printre mai bine de 5000 de manuscrise antice sau pasaje asemănătoare, se regăsesc 3 manuscrise principale care au fost scrise anterior Islamului. Următorul pasaj demonstrează că Biblia pe care o avem azi este aceeaşi cu cea antică folosită de evrei şi creştini:[191]

1) **Codex Alexandrinus** a fost scris în secolul al V-lea AD. Conţine întreaga Biblie, cu excepţia câtorva pagini din Noul Testament, care au fost pierdute.[192] întregul text din manuscris este cuprins în Biblia de azi. Manuscrisul se regăseşte în Biblioteca Britanică din Londra.
2) **Codex Sinaiticus** - a fost scris la sfârşitul secolului al IV- lea AD. Conţine Noul Testament în întregime şi părţi din Vechiul Testament. A fost păstrat în biblioteca din St. Pe- tersburg din Rusia, mai târziu a fost vândut, iar acum se găseşte de asemenea în Biblioteca Britanică din Londra.
3) **Codex Vaticanus** - este probabil cel mai vechi manuscris care conţine întreaga Biblie. A fost scris în secolul IV AD, iar astăzi este păstrat în Biblioteca Vaticanului din Roma. Ultima parte a Noului Testament este scrisă cu un stil diferit faţă de prima.[193]

în ceea ce priveşte modificările din Biblie, trebuie enunţat categoric că toate manuscrisele menţionate mai sus sunt predecesoare lui Mahomed. Nu există posibilitatea ca modificările să fi fost introduse în Biblie după acea perioadă, deoarece Bibliile din ziua de azi nu deviază de la textele de mai sus. Coranul precizează cu certitudine că Biblia din timpul lui Mahomed era considerată revelaţia divină şi că niciun om nu poate schimba asta. Deci, se poate presupune că musulmanii care susţin că Biblia a fost modificată ignoră aceste fapte.

Următorul tabel oferă o comparaţie interesantă asupra revelaţiilor şi cărţilor pe care Dumnezeu le-a oferit omenirii:

Subiect	Creştinism	Islamism
Revelaţia finală, perfectă, de la Dumnezeu	Isus = o persoană vie	Coranul = o carte
îndrumarea scrisă a omenirii	Biblia = cuvântul scris a lui Dumnezeu	Coranul şi hadith = cuvântul lui Allah

Aşadar diferenţa este că în creştinism, „Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi..." (adică Isus, Ioan 1:14), în timp ce în Islam, „Cuvântul lui Allah" a devenit carte, adică Coranul. în creştinism, revelaţia finală şi perfectă este Isus, o persoană vie, în timp ce în Islam este o carte, Coranul. Prin urmare, discutând despre revelaţia finală perfectă între creştinism şi Islam, trebuie comparat Isus cu Coranul.

---

[189] **Această teorie este explicată în capitolul 2.2.1.**

[190] **Vezi Gilchrist 1999:23-40.**

[191] **Există multe alte manuscrise care demonstrează integritatea şi omogenitatea Bibliei, de exemplu Textul Masoretic în ebraică, Manuscrisele de la Marea Moartă, Septuaginta, Latina Vulgata (vezi şi Gilchrist 1999:20-23).**

[192] **Textele pierdute din Codexul Alexandrin sunt Matei 1:1-25; Matei 6; Ioan 6:50 - 8:52; 2 Cor. 4:13 - 12:6.**

[193] **De la Evrei 9:14 până la sfârşitul Apocalipsei.**

întrebări

- Cum a ajuns Coranul în forma în care există astăzi să fie un text scris?
- De ce pretind musulmanii din ziua de azi că Biblia a fost falsificată, în timp ce Coranul confirmă autoritatea ei?
- Ce dovezi au musulmanii pentru presupusa corupere a Bibliei?
- în ce moment istoric presupun musulmanii că a fost modificată Biblia?
- De ce nu urmează musulmanii sfatul Coranului din sura 10:94 - adică, dacă au nelămuriri cu privire la revelații, să îi întrebe pe evrei şi.pe creştini?
- Din moment ce Coranul oferă credibilitatea Scripturilor evreilor şi creştinilor, de ce nu consultă musulmanii Biblia pentru răspunsuri în domeniul spiritual?
- Musulmanii susțin că nimic nu este perfect cu excepția lui Allah! Cum poate o carte, cum ar fi Coranul pe pământ, să fie prefectă?

2.3 OBIECȚIILE MUSULMANILOR ASUPRA LUI ISUS HRISTOS

2.3.1 "ISUS NU ESTE MAI MULT DECÂT UN PROFET OBIŞNUIT"

Obiecția musulmanilor

„Isus este un profet ca oricare altul. Isus a venit doar pentru israeliți. Mahomed este ultimul şi cel mai măreț profet care a venit pentru toată omenirea." (cf Surelor 4:171; 5:75; 33:40; 43:59; 43:63-64).

Musulmanii spun despre Isus că nu este decât un profet. Mahomed, pe de altă parte, este prezentat ca fiind ultimul, ce mai important şi măreț profet. Totuşi, Coranul atribuie o importanță deosebită şi unică lui Isus.[194] Chiar dacă EI este menționat de 15 ori în cele 114 sure ale Coranului,[195] niciuna dintre aceste sure nu se referă exclusiv la persoana sau munca Lui. Prin urmare, o imagine a lui Isus din Coran trebuie alcătuită din cele 93 versete dispersate care îl menționează. Cele mai importante afirmații despre Isus şi numele lui sunt listate mai jos:

Sura	Afirmația
3:45	Este foarte apreciat atât în timpul lui, cât şi în viitor.
4:158	A fost ridicat la cer (literar: la sine, adică la Allah) de către Allah.
4:171	El este Mesia (Hristos)[196], cuvântul lui Allah,[197] spirit de la Allah.
5:113	A dat viață, a vindecat bolnavi, a înviat din morți.
19:19	Era desăvârşit (fără de păcat).[198]
19:20	A fost născut din fecioară.
19:21	Este un semn pentru omenire.
19:34	El este cuvântul adevărului.
21:91	El este un semn pentru toți oamenii de pe pământ.
43:61	El are „cunoştința ceasului" (a judecății).
43:63	A venit cu dovezi clare.

Majoritatea musulmanilor ignoră aceste declarații remarcabile ale Coranului, care îl fac pe Isus unic. Este totuşi semnificativ faptul că în Coran - nici măcar în locurile în care se înverşunează violent împotriva creştinilor - nu se atribuie nici măcar un păcat lui Isus.[199] Drept urmare, este demn de menționat faptul că Coranul foloseşte termenul de Mesia[200], chiar daca unii s-ar opune cu vehemență utilizării acestui titlu. Deci, chiar şi Coranul îl descrie pe Isus ca fiind unic, persoană de neegalat care este mai mai mult decât un profet. Musulmanii susțin că Isus a fost doar un profet trimis poporului lui, israeliții, bazându-se pe versetul din Biblie: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel." (Mat. 15:24, vezi şi Mat. 1:21,10:5-6).

---

[194] Creştinii nu au nevoie de Coran pentru a portretiza unicitatea lui Isus. însă ar trebui explicat musulmanilor că ar trebui să recunoască, după un studiu atent al Coranului, că Isus este mai mult decât un profet: este unic şi fără termen de comparație.

[195] Cu privire la Isus în Coran, vezi de exemplu şi Parrinder 1965.

[196] Pentru explicații asupra subiectului „Mesia ", vezi secțiunea 3.4.3

[197] Al-Bukhari (6:200-201; 60.178.236) confirmă titlul de „Cuvântul lui Al- lah" pentru Isus.

[198] De asemenea, conform surei 19:13, Coranul spune că Ioan Botezătorul a fost sfânt. Toți ceilați profeți cu excepția lui Isus au trebuit să ceară iertarea păcatelor, inclusiv Mahomed (Sura 4:106; 40:55; 47:19). Hadith de Al-Bukhari (6:324; 54.10.506) confirmă că Isus nu a fost atins de Satan şi de păcat

[199] Există relatări asupra faptului că toți ceilalți profeți au păcătuit şi au cerut iertarea păcatelor. Tradiția musulmană confirmă de asemenea natura fără de păcat a lui Isus.

[200] Coranul nu oferă nicio explicație cu referire la acest titlu.

Răspunsul este că misiunea lui Isus trebuie privită în tot contextul ei.[201] în primul rând, Isus a concentrat învățătura asupra
evreilor, extinzând-o mai târziu asupra păgânilor. Asta reiese clar din numeroasele întâlniri ale lui Isus, de exemplu femeia de la fântâna lui Iacob (Ioan 4)[202]. Marea Chemare (Mat. 28:18-20) şi promisiunea Duhului Sfânt, făcută discipolilor (Faptele Ap. 1:8) arată cu certitudine faptul că mesajul lui Isus este valabil pentru toată lumea.

Strategia lui Isus are la bază binecuvântarea dată lui Avraam (Gen. 12:1-3): „...şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine." Binecuvântarea i-a fost transmisă lui Isaac, şi tot aşa, până la Isus. Isus confirmă aceste cuvinte „..salvarea vine de la evrei" (Ioan 4:22). Prin urmare, Isus îşi începe misiunea predicând evreilor, deoarece binecuvântarea lui Dumnezeu pentru omenire vine prin evrei.

Obiecția musulmanilor prin care susțin că Isus a fost trimis doar israeliților contrazice declarația Coranului. Sura 19:21 spune că Isus a fost „un semn pentru toți oamenii".

2.3.2 "ISUS NU ESTE FIUL LUI DUMNEZEU"

X

Obiecția musulmanilor

Nu este posibil ca Allah să aibă un. Fiu, altfel ar putea avea şi fiice, şi soții. Allah este unul! (cf Sura 19:35).

După cum s-a evidențiat anterior, Isus deține o poziție specială în Coran, prin titluri şi fapte importante. Pe de altă parte, există diferențe fundamentale:

Declarație cu privire la	Biblia	Coranul
Statutul luiIsus	Fiul lui Dumnezeu	Profet, emisar (rasul)
Misiunea lui Isus	Răscumpărarea[203] omenirii	Vindecător şi predicator

Mahomed a înțeles greşit doctrina creştină potrivit căreia Isus este Fiul lui Dumnezeu, crezând că se referă strict la sensul biologic, ca şi cum Dumnezeu ar fi avut o soție, şi a făcut un copil cu aceasta. Concepția greşită se evidențiază în mai multe versete din Coran.[204] Statutul şi misiunea lui Isus în Islam sunt definite doar după conceptele coranice de profet şi emisar. învățătura creştină despre Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu şi Salvator al lumii contrazice convingerea musulmană despre Dumnezeu, de exemplu contrazice conceptul de unitate şi unicitate a lui Allah (Tawhid). Deci, pentru musulmani este foarte greu să accepte că între Allah şi Isus există o relație tată-fiu. Din moment ce Allah nu are fii, el nu poate fi perceput ca tată nici pentru Isus, nici pentru credincioşii musulmani. Termenul „tată" este prin urmare străin şi inacceptabil pentru musulmani. Totuşi, afirmația că Dumnezeu este tatăl tuturor creştinilor este una dintre declarațiile principale ale Bibliei (2 Tesaloniceni 1:2; 1 Petru 1:17).

în Noul Testament, „Fiul lui Dumnezeu", sau mai simplu „Fiul", este numele mesianic predominant atribuit lui Isus. însuşi Dumnezeu îl numeşte pe Isus Fiul Său şi îl recunoaşte în fața oamenilor.[205] Isus mărturiseşte despre sine că este „Fiul lui Dumnezeu", făcând astfel cunoscută originea sa dumnezeiască şi relația unică pe care o are cu Dumnezeu, Tatăl.[206] Atunci când Isus spune despre sine că este Fiul lui Dumnezeu, include revendicarea întietății absolute înaintea creației.[207] El este înainte de orice creație. Prin el, toate au luat ființă. Prin urmare, termenul de „Fiul lui Dumnezeu" este echivalent cu termenul „Domnul". A-l accepta pe Isus ca Fiul al lui Dumnezeu înseamnă acceptarea şi credința în revelația care a venit prin El (Matei 16:16). Chiar şi demonii mărturisesc despre Isus că este Fiul lui Dumnezeu, demonstrând dimensiunea cosmică a revelației Sale.[208]

! Cum să explicăm conceptul de „Fiu al lui Dumnezeu"

Atunci când te întâlneşti cu un musulman pentru prima dată, poți să îl întrebi de unde este, iar apoi să îl saluți spunând (după caz), „Ah, fiul lui Pakistan", sau „Ah, fiul Nilului", sau „Ah, fiul Irakului."
Mai apoi poți spune, „însă Pakistan (sau după caz) n-a avut niciodată soție, iar TU eşti FIU lui!" Unora le-a fost de folos pentru aş-i aduce aminte că „fiu " mai înseamnă şi altceva mai mult decât fiu fizic născut în urma activității sexuale.

---

[201] Deseori, musulmanii scot versetele biblice din context ceea ce îi duce la concluzii false. Prin urmare, creştinii are trebuie să insiste în explicarea întregului context

[202] Aici, Isus vorbeşte cu o samariteancă din satul Sycar. Apoi, el vorbeşte cu mai mulți oameni din acelaşi sat. Drept consecință, mulți au crezut în Isus.

[203] Răscumpărarea este discutată în capitolele 2.4.3

[204] Vezi Surele 6:100-101; 10:68; 19:88-92.

[205] Vezi Matei 3:16-17; 17:5; Luca 9:35.

[206] Cf Matei 11:27; loan 14:20.

[207] Cf Col 1:15-16; loan 1:3.

[208] Matei 8:29; Marcu 3:11; Luca 4:41.

2.3.3 "ISUS NU POATE FI DUMNEZEU

Obiecția musulmanilor

„Isus nu a fost Dumnezeu. A fost om, ca oricare altul. Dumnezeu este unul singur; nu are vreun partener!" (cf Sura **I 5:19-20).**

în Islamul ortodox, se înțelegă că Allah nu vrea şi nu poate să se descopere într-ă formă umană. Revelația lui Allah este doar un mesaj care, potrivit Islamului, a fost transmis prin prin viu grai, de la îngerul Gabriel la Mahomed, după care a fost transcris cuvânt cu cuvânt. Faptul că Isus Cristos este descoperirea lui Dumnezeu, prin urmare este cuvântul etern al lui Dumnezeu într-o formă umană, nu poate nicicum să se încadreze în concepția islamică de revelație. Este considerată idolatrie (*shirk*), care în Islam este cea mai rea manifestare a necredinței.

Declarațiile biblice, în orice caz, sunt clare: Vechiul Testament prezice că va veni unul care să fie Dumnezeu, iar Noul Testament arată cum s-a îndeplinit asta.[209] Biblia spune clar că Isus este „Dumnezeu cu noi" (Emanuel; Matei 1:23).

Filipeni 2:6-11 confirmă următoarele aspecte:

1) Isus pe pământ a fost atât Dumnezeu, cât şi om.
2) Isus a fost singura persoană de pe pământ care a trăit o viață perfectă, în unitatea naturii sale divine şi umane (cf Romani 1:3-4).
3) Isus, fiind singurul om fără de păcat, a fost capabil să se ofere ca sacrificiu, murind pe cruce pentru toți aceia care L-au crezut şi L-au acceptat.
4) Asta a fost misiunea lui Isus, la care El s-a supus pe deplin.
5) Isus a primit cea mai mare autoritate în numele Său; toți oamenii I se vor închina şi îi vor accepta autoritatea.

[209] **Vezi următoarele versete din Biblie: Da 7:13-14; Is 7:14; 9:6; loan 1:10- 12; 5:21-27; 10:25-33; 14:6; Fapte 20:26-29.**

Conversaţia cu un musulman
Musulmanul: Isus nu poate fi Dumnezeu; nicio fiinţă umană nu poate fi Dumnezeu!
Creştinul: Este oare ceva cu neputinţă pentru Dumnezeu?
Musulmanul: Nu; Dumnezeu poate să facă orice!
Creştinul: Dacă Dumnezeu ar decide azi să umble prin faţa casei tale într-o formă umană (şi în acelaşi timp să conducă şi Universul), ai avea tu posibilitatea să îl împiedici să facă asta?
Musulmanul: Nu; nimeni nu poate să-L împiedice pe Dumnezeu să facă ce doreşte!
Creştinul: Ei bine, în istorie, Dumnezeu a hotărât să apară în formă umană pe pământ - acea persoană se numeşte Isus! Cum poţi spune că Dumnezeu nu poate să facă asta?

2.3.4 "ISUS NU A FOST CRUCIFICAT"

Hj Obiecţia musulmanilor
„Isus nu a fost crucificat; nu este posibil ca Allah să lase un profet să moară în condiţii atât de groaznice." (cf Sura 4:157).

Coranul neagă cele trei adevăruri fundamentale despre Isus Cristos: divinitatea Lui, statutul lui de Mântuitor şi crucificarea Lui. Prin asta, Islamul se diferenţiază cel mai profund de creştinism. „Armonizarea" celor două religii, după cum solicită şi teologii liberali, este imposibilă fără renunţarea la fundamentele credinţei creştine. Moartea lui Isus pe cruce ocupă un loc nesemnificativ în Coran. Declaraţiile nu sunt clare şi nu oferă o imagine evidentă. Coranul menţionează crucificarea propriu-zi- să doar într-un singur loc, acolo unde este negată. Sura 4:157- 158 spune despre evrei:

(Ei au zis exclamând): „Noi L-am omo-
| ---------- i rât pe Mesia Isus, fiul Măriei, trimisul lui
Dumnezeu". Ei însă nu l-au omorât şi nu
| ____ ... ,. ... l-au răstignit, ci pe altul, care părea ase-
menea. însă părerile felurite în privinţa I • • • ,- - • acestuia sunt numai îndoieli, pentru că
| ! " '7*7' '"Ţ* [1] ei n-au despre aceasta cunoştinţă, ci ur-
J £ Vî'JJî'î *U* • « mează numai unor presupuneri. Ei însă
e **, cu bună seamă nu l-au omorât, ci Dumne-**
3 > yi ■ zeu l-a ridicat la sine, căci Dumnezeu este
i ---------- ---------- ---------- puternic, înţelept.

Din moment ce Coranul neagă crucificarea, nu suprinde faptul că nu percep crucificarea ca şi unmijloc pentru mântuire. Explicaţia poate fi că Mahomed s-a întâlnit cel mai mult cu creştini sectanţi eretici, prin urmare n-a primit o explicaţie clară în ceea ce priveşte atribuţia de răscumpărare a lui Isus. Textul coranic conţine multe ambiguităţi, iar cuvântul „ci pe altul, care părea asemenea" ridică numeroase teorii diferite cu privire la ce s-ar fi putut întâmpla de- fapt. Teologii musulmani au câteva speculaţii, de exemplu:[210]

- Nu a fost nimeni crucificat - „li s-a părut" evreilor, însă nu s-a petrecut crucificarea.
- Isus a fost crucificat, însă nu a murit - evreii şi romanii au crezut că este mort. Totuşi, în mormânt, Isus şi-a revenit şi a reuşit să scape (aceasta este interpretarea Ahmadiyyană).
- Altă persoană a fost crucificată în locul lui Isus. Allah i-a indus în eroare pe oameni.[211] Isus a fost înălţat la cer cât încă era în viaţă. Nu se ştie cine l-a înlocuit pe Isus, şi există numeroase idei cu privire la identitatea celui care l-a înlocuit (de exemplu, Iuda). Astăzi, această teorie este larg răspândită.

ţdepţii mişcării Ahmadiyya[212] sunt de părere că Isus a supravieţuit crucificării şi a emigrat în India, unde a murit din cauze naturale.[213] în Islam, unde în general toţi profeţii sunt încununaţi cu succes, nu se poate accepta ideea unei morţi cumplite pentru unul dintre profeţi. AlLh nu ar permite vreodată dezonorarea prin crucificare. Totuşi, această perspectivă este foarte diferită de soarta profeţilor din Vechiul Testament.

Pentru a confuza şi mai departe, Coranul spune, potrivit traducerii lui Yusuf Aii: „Iată! Allah spune: 0 Isus! Te voi lua şi te voi ridica la Mine." Originalul chiar diferă. Cuvîntul "mutawaffi- ka" înseamnă „îţi voi cauza moartea". în cea de-a Il-a ediţie, totuşi, el o modifică în „Te voi lua", care amăgeşte prin asemănare. M.M.Pickthall traduce: „Te adun pe tine". De ce această fraudă evidentă? „Tawaffi" înseamnă „a muri" (conform următoarelor dicţionare: J.Catafago, EW Lane şi ibn Mukarram). Ibn Abbas, unul dintre cei mai preţuiţi însoţitori ai lui Mahomed, a spus: "mutawaffi-ka is mumitu-ka", adică „Te voi face să mori" (Al-Bukhari).

Alt pasaj care întăreşte această convingere, spune despre Isus:

---

[210]Vezi şi Gilchrist (1999:119-125).
[211] Faptul că Allah face planuri mai bune, de exemplu, poate să îi inducă în eroare pe oameni, lucru indicat şi în Coran, Surele 3:54;7:99 şi 10:21.
[212] Mişcarea este descrisă în secţiunea 1.6.5
[213] Această teorie mai este numită şi „teoria leşinului", deoarece se presupune că Isus a leşinat doar, nu a murit, atunci când a fost crucificat. Toţi cei prezenţi au fost amăgiţi. în mormânt, Isus şi-a revenit, a dat piatra la o parte, şi a plecat. Teoria a fost deja dezvoltată în secolul XVIII şi XIX de către teologi europeni raţionalişti. Ahmadiyyenii chiar cred că au descoperit mormântul lui Isus din Kashmir (India).

Şi pace asupra zilei naşterii mele şi asupra zilei morţii mele şi
asupra zilei scularii mele spre viaţă (din nou)! (Sura 19:34).

Numeroşi musulmani sunt de părere că moartea lui Isus seva petrece după ce acesta se va reîntoace pe pământ şi-l va înfrânge pe *al-Dajjal,* Anticristul. După aceea, Isus va fi îngropat alături de Mahomed în Medina. Cu greu poate asta să fie o interpretare corectă, pentru că aproape aceleaşi cuvinte sunt folosite într-un verset care se află cu puţin înaintea celui citat mai sus, de data asta referindu-se la loan Botezătorul:
Şi pacea peste el în ziua naşterii sale şi a morţii şi în ziua
scularii spre viaţă (din nou)! (Sura 19:15).

Din ce cauză ar fi murit loan Botezătorul şi nu Isus, despre care se vorbeşte cu aproape aceleaşi cuvinte? Contrazice versetul citat care se repetă în Sura 4:157.

Din punctul de vedere al creştinilor, crucificarea lui Isus este centrul şi apogeul întregului mesaj biblic. Crucificarea este parte a misiunii lui Isus.[214]Dumnezeu a demonstrat măreţia puterii Sale atunci când L-a înviat din mormânt pe Isus ca om. Crucificarea este acceptată în Biblie. în plus, există mărturii istorice cu privire la acest subiect. Dovezile cuprind:

- Moartea lui Mesia a fost prezisă de către profeţii Vechiului Testament (Isaia 53; Psalm 22:1-8).
- Moartea ca sacrificiu a lui Isus este consecinţa împlinirii logice a învăţăturilor Vechiului Testament (Luca 24:26; 24:44). Sacrificiul unic al lui Isus din Noul Testament înlocuieşte jestfele Vechiului Testament care trebuiau făcute în repetate rânduri (Evrei 10:1-18).
- Aproape o treime din Evanghelie se referă la ultima săptămână a lui Isus pe pământ, la moartea şi la învierea lui.
- Isus şi-a prezis propria moarte (Luca 9:22; 22:37).
- Există câţiva martori oculari care sprijină aceste declaraţii (2Petru 1:16-18; lloan 1:1-3; ICorinteni 15:3-8).
- Istoricii vorbesc despre moartea lui Isus (de exemplu, Jose- phus şi Cornelius Tacitus, istorici din primul secol).
- Mărturii ale oamenii ale căror vieţi au fost schimbate de Isus (Faptele Ap. 4:8-13; 7:56; 24:24).

Următorul tabel prezintă diferenţele uimitoare dintre statutul crucificării între creştini, evrei şi musulmani:

Creştini	**Evrei**	**Musulmani (după Coran)**
Isus este Mesia şi a murit pe cruce.	**Isus nu este Mesia, dar a murit pe cruce.**	**Isus este Mesia, dar nu a murit pe cruce.**

2.3.5 "VIAŢA LUI MAHOMED A FOST MAI NOBILĂ DECÂT A LUI ISUS"

Obiecţia musulmanilor

„Mahomed este ultimul profet al lui Allah, iar viaţa lui a fost mai nobilă decât a lui Isus."

Musulmanii ştiu că Isus este foarte important pentru creştini, care chiar I se închină. Li se pare ciudat şi sunt de părere că creştinii sunt idolatri. în Islam, Mahomed este ultimul şi cel mai măreţ profet, cu un caracter mult mai nobil decât toţi ceilalţi profeţi, inclusiv Isus.

De multe ori, Musulmanii îl idealizează pe Mahomed, atribuin- du-i lucruri pe care nu le-a spus sau nu le-a făcut, din dorinţa de a-l ridica la un rang la care nu este defapt. Cu toate acestea, atitudinea este mai apropiată de „gândirea deşartă" decât de realitate. Aşadar, este foarte important ca creştinii să asculte cu atenţie ce au musulmanii de spus, şi să le ceară politicos dovezi pentru a-şi susţine afirmaţiile. După cum s-a spus în secţiunea 2.3.1, Isus este înfăţişat ca fiind superior tuturor celorlalţi, chiar şi din Coran, inclusiv lui Mahomed. Următorul tabel prezintă o comparaţie impresionantă între viaţa lui Isus şi viaţa lui Mahomed:

Subiect	**Viaţa lui Isus**	**Viaţa lui Mahomed**

[214] **Misiunea lui isus a fost să moară pe cruce, ca sacrificiu „final, perfect", pentru ca toţi cei ce cred în El, să fie iertaţi de păcate şi să primească viaţă veşnică. (loan 3:16; 5:24; 14:6; 20:31).**

Căsătorie	**Conceptul lui Dumnezeu despre căsătorie este descris în narațiunea Creației (Geneza 1:27; 2:21-25]. Isus confirmă legea, căsătoria există între un bărbat şi o femeie (Marcu 10:2-12).**	**Mahomed, ca şi model al musulmanilor, a avut multe neveste. Coranul (Sura 4:3) permite fiecărui bărbat musulman să aibă până la patru soții, fapt ca a cauzat multă suferință femeilor.**
Autoritatea de a ierta păcatele	**isus are autoritatea şi puterea de a ierta păcatele oamenilor! (Matei 9:1-8; Marcu 2:1-12; Romani 10:9).**	**Nicăieri în Coran nu se menționează că Mahomed a iertat vreodată păcatele oamenilor în numele lui Allah.**
împărăția viitoare şi pacea	**Isus a proclamat o împărăție spirituală bazată pe adevăr, dragoste, pace cu Dumnezeu, fericire, lepădare de sine, devoțiune şi viață devotată lui Dumnezeu (Matei 26:26-29; lPe 2:9-10, Rev 1:5-6).**	**Tratatul pe care l-a încheiat Mahomed cu liderii din Me- dina (622 AD) a fost baza vieții politice ulterioare şi baza expansiunii militare a imperiului său. Astăzi, scopul musulmanilor radicali este să stăpânească peste întreg pământul şi să introducă legea islamică pentru a stabili pacea.**
Interese personale şi putere	**Isus ştia care este misiunea Lui şi era în ascultare față de Tatăl său ceresc. Chiar dacă Isus ştia că va muri pe cruce în Ierusalim, el nu a fugit pentru a-şi apăra propriul interes, ci a mers în Ierusalim de bună voie să moară ca şi sacrificiu pentru toți cei ce credeau în El (Matei 20:17-19).**	**Mahomed a emigrat din Mec- ca în Medina în anul 622 AD. A fost persecutat de propriul său popor în Mecca, şi a ales să meargă într-un loc în care îi era asigurată securitatea personală! în Medina el a pus bazele unei armate, iar puterea şi bogăția i-au crescut rapid.**
Iertare	**Isus le-a poruncit urmaşilor săi să îi ierte pe ceilalți de bunăvoie (Matei 6:14-15).**	**Mahomed practica legea „răzbunării sângelui", cum ar fi dinte pentru dinte. Musulmanii nu cunosc iertarea necondiționată.**
Succesori	**Isus a spus că după moartea Lui, Duhul Sfânt se va cobora şi îi va îndruma pe discipoli (loan 14-16).**	**Din moment ce Mahomed nu a numit un succesor, după ce a murit, urmaşii lui s-a certat cu privire la cine trebuie să fie următorul conducător.**

2.4 OBIECȚIILE MUSULMANILOR ASUPRA ÎNVĂȚĂTURII CREŞTINE

2.4.1 "ÎN BIBLIE, DUMNEZEU ESTE PREZENTAT GREŞIT"

Obiecția musulmanilor

„Allah este singurul Dumnezeu adevărat, creatorul universului. Biblia creştină prezintă multe caracteristici ale lui Dumnezeu cu care musulmanii nu sunt de acord. Doar în Coran poate găsi cineva descrierea adevărată a lui Dumnezeu."

Când musulmanii îl cheamă pe Dumnezeu pe numele în arabă, „Allah", ei folosesc o rădăcină semitică care poate fi regăsită şi în *Elah, El* şi *Elohim* în ebraică. Creştinii vorbitori de arabă folosesc termenul „Allah" la fel cum o făceau şi înainte de apariția Islamului.[215]

[215] **Versiunea în arabă a Bibliei, „Dumnezeu" este tradus „Allah". Chiar dacă atât creştinii arabi, cât şi musulmanii folosesc termenul de „Allah" atunci când vorbesc despre Dumnezeu, înțelegerea termenului este diferită.**

Oare Dumnezeu care s-a revelat în istoria biblică a mântuirii, s-a revelat şi în Coran? Mărturiile biblice şi cele coranice sunt de acord în ceea ce îl priveşte pe Dumnezeu? Evident că nu! 0 scurtă explicație este oferită în paragrafele ce urmează.

Anumiți creştini înclină să creadă că toți musulmanii se roagă unui demon sau unui dumnezeu fals. Declarația aceasta este simplistă şi periculoasă. Oamenii ar trebui să evite să se judece între ei şi să lase judecata lui Dumnezeu. Cineva doar ar trebui să întrebe, de exemplu, cărui Dumnezeu se ruga Corneliu (Faptele Ap. 10:2): unui demon sau unui dumnezeu fals? Cornelius, la fel ca mulți alți musulmani, se ruga sincer lui Dumnezeu, chiar dacă abia îl cunoştea. însă a trebui să audă mesajul lui Isus, ca şi restul musulmanilor, pentru a avea capacitatea de a se împăca cu Dumnezeu. Doar atunci a putut Corneliu să-L cunoască cu adevărat pe Dumnezeu.

Poveste adevărată

Un musulman relata următoara poveste: „în trecut, i-am adresat câteva rugăciuni personale lui Allah. Totuşi, din moment ce Allah este departe, îngerul meu personal de rugăciune a purtat cererile mele într-o călătorie lungă spre Allah. Până în prezent, Allah nu a răspuns la niciu- na dintre cererile mele. Bănuiesc că îngerul meu nu îşi face treaba cum se cuvine. Este foarte posibil ca el să nu fi ajuns niciodată la Allah, ci a obosit şi a adormit pe drum, sau s-a întâlnit cu un alt înger şi au început să pălăvrăgească, uitând astfel să ducă cererea mea lui Allah! Sunt atât de frustrat, nu mai ştiu ce să fac!"

Numeroşi musulmani nu au nicio certitudine că rugăminților lor ajung măcar la Allah. Astfel, creştinii au ocazia minunată de a le explica conceptul de Dumnezeu, care este mereu alături de noi şi ne aude prin Duhul Său.

Cum este atunci descris Allah în Coran? Unele caracteristici sunt asemănătoare cu cele din Biblie, de exemplu Dumnezeu este creatorul, este plin de milă, atotputernic, omniscient şi etern - însă unele dintre cele mai importante caracteristici sunt fundamental diferite. Atunci când descrierea completă a lui Dumnezeu din Biblie este comparată cu Coranul, se vede clar că unicul Dumnezeu nu s-a revelat pe sine şi în Biblie, cât şi în Coran. Diferențele importante sunt enumerate mai jos:[216]

[216] **Pentru mai multe explicații, vezi Gilchrist (2003:137-140). 138**

Caracteristici	Dumnezeu în Biblie	Allah în Coran
Relație	Tatăl unui copil (relație plină de dragoste).	Stăpân de sclavi (relație de angajator-angajat).
Revelație	îi descoperă puterea şi pe sine.	îşi face cunoscută doar voia.
Mântuire	Doar prin Isus, cu certitudinea mântuirii.	Adunând vrednicie în fața lui Allah prin fapte bune. Nu există certitudinea mântuirii.
Legământ	Legământ cu garanția că îl va ține; numeroase promisiuni.	Niciun legământ, puține promisiuni. Allah este descris ca fiind capricios.
Pace	Doar prin acceptarea darului vieții veşnice prin Cris- tos (pacea interioară).	Atunci când Islamul se va stabili pe tot pământul (pace politică).
Natură	Trinitate	Allah este unul singur, fără fiu sau partener.

Din asta puntem concluziona că Dumnezeu din Biblie nu poate fi acelaşi cu Allah din Coran. în acelaşi fel în care Petru i-a adus la cunoştință lui Corneliu pe Dumnezeu cel Adevărat (Faptele Ap 10) , creştinii primesc azi misiunea de a-L face cunoscut musulmanilor pe Dumnezeu ca mesajul său biblic în Isus Hristos.

2.4.2 "NU EXISTĂ TRINITATE"

X

Obiecția musulmanilor

„Există doar un singur Dumnezeu! Cum pot creştinii să creadă în trimitate? Aceştia sunt trei Dumnezei - însă Al- I lah este doar unul!" (cf Surelor 4:171; 5:75-76).

Cine poate oferi o descriere a lui Dumnezeu cel etern? Mintea umană este incapabilă să pătrundă în profunzime ce se află dincolo de priceperea noastră. Din această cauză, Dumnezeu s-a revelat în cea mai mare parte prin metafore, până când s-a descoperit în nivelul uman, prin Isus Hristos. Musulmanii consideră că doctrina Trinității,[217] cât şi faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu, este o încălcare a doctrinei unității lui Dumnezeu (Tawhid). Mahomed, din câte se poate deduce din Coran, nu a cunoscut vreodată învățăturile prin care Dumnezeu se descoperă pe Sine ca fiind triunic, compus din Tată, Fiu şi Duh Sfânt. Surprinzător, Biblia nu oferă nicio explicație cu privire la Trinitatea lui Dumnezeu, ci doar afirmă faptul (Matei 28:19). Totuşi, Isaia a primit o viziune care face Trinitatea să fie fezabilă (Is 63:7-10): Yahve (v 7) a devenit Mântuitorul (v 8, ebraică Yeshua, numele concret al lui Isus în vremea în care umbla pe pământ). Apoi se spune că oamenii s-au revoltat împotriva lui Yeshua şi au întristat Duhul Sfânt (v 10).

Se pare că Mahomed a cunoscut despre Trinitate doar din auzite, ceea ce face legătură cu afirmația din Coran potrivit căreia Maria era parte din ea (Trinitate, cf Sura 5:119), lucru pe care ni- ciun creştin nu îl crede. Natura acestui subiect impune tratarea lui cu respect în cunoştința limitărilor noastre mentale. A crede în natura trinitară a lui Dumnezeu este întotdeauna un act de credință, aşa cum este şi înțelegerea unicității Lui.

Cele trei „personalități" ale lui Dumnezeu sunt descris în Biblie după cum urmează:

- Ca Dumnezeu Tată.[218] Cel mai des întâlnit nume pentru Dumnezeu în Noul Testament (Matei 18:10; Luca 12:32; Ioan 11:41; 14:12). Biblia îl portretizează pe Dumnezeu ca persoană care relaționează cu omul într-un fel personal. Stăpânul Universului este Dumnezeul relațiilor. în Dumnezeire, Tată, Fiul şi Duhul Sfânt relaționează între ei în dragoste deplină. Datorită naturii Lui, Dumnezeu îl invită pe om să intre într-o relație cu El, şi să ajungă să-l perceapă ca Tată.
- Ca Dumnezeu Fiu. Isus a vorbit despre relația sa cu Tatăl ceresc în cuvinte care pun accentul pe particularitaea lui de Fiu al lui Dumnezeu (Matei 11:27; Ioan 17:1-5). Din Tatăl a venit Isus în această lume, şi a părăsit această lume întorcându-se la Tatăl (Ioan 16:28). Isus nu a fost creat, ci El a existat înainte de întruparea Lui (Mica 5:2; Ioan 1:1-2). Este foarte important să se pună accentul pe astfel de texte în momentul unei discuții cu musulmani, deoarece ele arată cu precizie relația divină intimă dintre Tată şi Fiul.
- Ca Dumnezeu Duh Sfânt. Duhul Sfânt vestit de Isus (Ioan 14-16) vine de la Tatăl şi mărturiseşte

[217] Doctrina Trinității (vezi şi Gilchrist 1999:70-89) este rezultatul explorării continue a bisericii asupra datelor biblice, clarificat prin dezbateri şi tratate, iar în final formulat în Primul Conciliu de la Niceea în 325 AD, într- un fel în care credeau că este compatibil cu mărturia biblică. A fost cizelat în consiliile şi scrierile care au urmat. Cele mai consacrate fundații Biblice pentru această doctrină sunt formulate în Evanghelia după loan.

[218] Titlul acesta nu apare în Islam, prin urmare, este respins.

despre Isus (Ioan 15:26), condamnă lumea cu privire la păcat, neprihănire şi judecată (ioan 16:8), va fi cu credincioşii pentru totdeauna şi este Duhul Adevărului care locuieşte în ei (Ioan 14:16-17). Duhul Sfânt îi conduce pe discipoli în adevăr, şi le aminteşte despre ce le-a spus Isus (Ioan 14:26).

în unele locuri, Biblia menționează în aceeaşi propoziție toate cele trei persoane ale Dumnezeirii - Tată, Fiu şi Duh Sfânt (Matei 28:19; 2Corinteni 13:14; Efeseni 2:18). Versetele acestea pot fi citate în discuții cu musulmani, însă Isaia 63:7-10 este cel mai explicativ. Exemple din natură pot de asemenea să arate că „trei în unul" este posibil:

- Soarele se manifestă ca materie, lumină şi căldură.
- Apa poate avea trei stări: lichidă, solidă sau gazoasă.
- O monedă poate fi văzută din trei unghiuri (față, spate sau margini).
- Timpul este format din trecut, prezent şi viitor.
- O persoană este formată din trup, suflet şi spirit.

Astfel de ilustrații pot pe de-o parte să ajute la o mai bună înțelegere a Trinității. Totuşi, este important să li se explice musulmanilor că creştinii cred într-un singur Dumnezeu (Deutero- nom 6:4), care se descoperă în trei personalități.

2.4.3 "ACCESUL ÎN PARADIS NU POATE FI OBȚINUT PRIN MOARTEA LUI ISUS"

X

; Obiecția musulmanilor

„Pentru a fi acceptat în paradis, trebuie să faci fapte bune, care sunt mai apoi răsplătite de către Allah. Cum poate Isus să moară pentru omenire, astfel ca păcatele lor să fie iertate? Asta este imposibil!" (cf Sura 6:164). Musulmanii resping moartea suplinitoare, jertfitoare, a lui Isus pe cruce. Au propria lor concepție despre cum pot fi păcatele iertate. Următorul tabel explică diferențele dintre creştinism şi Islam în ceea ce priveşte mântuirea şi drumul spre paradis:

învățătura creştină	**învățătura islamică şi islamul popular**

Reconcilierea înseamnă restaurarea comuniunii cu Dumnezeu. Acest fapt a fost introduse de către Dumnezeu în Vechiul Testament şi completat în Noul Testament. Ambele Testamente sunt bazate pe premisă ca păcatul îl separă pe om de Dumnezeu. Prin acest simbol, păcătosul este exclus din prezența lui Dumnezeu în timp şi pentru eternitate. Dumnezeu oferă un remediu la această problemă. **Altcineva va fi executat în locul păcătosului - sacrificiul devine substitutul păcătosului. în Levitic 4 şi 16, păcătosul trebuie să sacrifice un anumit animal ca înlocuitor pentru sine însuşi. Din cauza „plata păcatului este moartea" (Romani 6:23), şi datorită faptului că toată viața cărnii se află în sânge, un păcătos se poate reconcilia cu Domnul doar prin vărsarea sângelui (cf Levitic 17:11). Ritualul de jertfă din Vechiul Testament este terminat de Isus Cristos care este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" (Ioan 1:29). Moartea jertfitoa- re a lui Isus stabileşte o cale spre iertare şi reconciliere cu Dumnezeu pentru toți aceia care prin credință îl acceptă ca Domn.[219] Toate sacrificiile animale oferite în vremea Vechiului Testament duc la Isus, singurul sacrificiu valid (cf Evrei 10:10-14). Prin urmare, moartea lui Isus pe cruce este singura cale prin care oamenii pot să fiesalvați (Ioan 14:6; Evrei 10:1-18; lPetru 3:18). Dumnezeu, în dragostea Lui, ne-a descoperit o cale de salvare; în schimb, tot ce trebuie să**	**Pe lângă faptul că se agață de o concepție greşită legată de Dumnezeu, musulmanii au o concepție greşită şi despre păcat şi consecințele lui. Păcatul nu este văzut ca un afront la adresa lui Dumnezeu, ci este privit ca o barieră în calea păcătosului de a ajunge în paradis. Puritatea inimii este rareori luată în considerare. Musulmanii cred că la Judecata de Apoi, faptele bune pe care le-a făcut o persoană vor puse în balanță cu faptele rele. Dacă balanța înclină în favoarea faptelor bune, atunci păcătosul poate să meargă în paradis. Pentru autoevaluare, teologia islamică pune la dispoziți o listă cu gravitatea păcatelor: Kkati'a este termenul folosit pentru greşeală, o poticnire.** *Dhanb* **este vinovăția, o crimă.** *Ithm* **este un păcat mai grav.** *Shirk* **şi** *kufr* **sunt cele mai grave păcate: a-i adăuga un partener lui Allah (credința în Cristos este prin urmare** *shirkf* **„Păcatele mai mici" pot fi compensate cu fapte bune. Pentru păcatele mai grave, păcătosul trebuie să implore iertare (*istighfar*). *Shirk* şi *kufr* necesită *taubah,* adică penitență. Bazânduse pe această înțelegere, musulmanii nu au nevoie de un mântuitor.** **Coranul nu oferă indicații clare despre cum pot păcatele să fie iertate, şi nu există certitudinea iertării.[220] Din moment ce Coranul nu conține o doctrină a salvării, s-au dezvoltat câteva teorii pe parcursul timpului despre cum poate cineva să intre în paradis. Mai jos sunt enumerate câteva dintre cele mai des întâlnite perspective cu privire la accesul în**

[219] **Se pune accent asupra faptului că doar Isus a putut să obțină acest lucru, deoarece a fost singurul fără de păcat şi perfect (Evr. 4:15).**

[220] **Nici măcar Mahomed nu părea să fie sigur de destinația lui după moarte (Sura 46:9; Mushkatu'l Masabih III, pll8).**

facem este să îl acceptăm pe Isus ca Mântuitor (Ioan 3:16). Drept consecință, Dumnezeu le promite viață eternă tuturor acelora care L-au acceptat şi au primit mântuirea (lloan 5:11-13; Ioan 5:24). Dumnezeu ne oferă mântuirea în dar, şi nu poate fi obținută prin fapte bune (Efeseni 2:8-9; Romani 6:23). Conceptul divin de împăcare este greu de înțeles pentru mulți, în special pentru musulmani. Poate fi înțeles doar atunci când Duhul Sfânt îl descoperă (Faptele Ap. '10:44).
paradis (unele derivă mai mult din credința tradițională, decât din teologia islamică):
1. Mântuirea prin fapte bune (cf Sura 7:7-9). Musulmanii încearcă să îl mulțumească pe Allah, prin efortul lor de a ține legea islamică.
2. Mântuirea prin mila lui Allah (cf. Sura 3:31). Mulți musulmani pur şi simplu speră că oarecumva de bunăvoie, Allah le va ierta păcatele.
3. Mântuirea prin predestinare (cf Surelor 5:23; 14:4; 30:29). Allah stabileşte de la început cuiva va permite, şi cui nu va permite să intre în paradis.
4. Alți musulmani cred că Maho- med, profetul Islamului, îi va căuta în Ziua Judecății.
5. Fiecare persoană va fi pedepsită în iad pentru păcatele sale, pentru o scurtă perioadă de timp. în final, toți musulmanii speră să ajungă în paradis.
6. Martirii care au luptat şi au murit pentru Islam în „război sfânt" (*jihad*) au promisiunea că vor intra în paradis imediat (cf Sura 9:20-22; 9:111).
7. Alți musulmani cred că dacă mor în pelerinaj spre Mecca, vor intra instantaneu în paradis.

în concluzie:

Creştinism
Islam

Dumnezeu ne pune la dispoziție:

1) Dumnezeu îl pune la dispoziție pe Isus, să fie Mântuitorul tuturor celor care caută iertare şi grațierea prin el, ca sacrificiu pentru păcatele lor. Este oferită doar o singură cale spre mântuire.
2) Dumnezeu oferă viața veşnică (raiul) în dar. Tuturor celor care vor accepta acest dar, li se vor ierta păcatele.
3) Dumnezeu garantează că toți cei care vor accepta Mântuirea prin credință, vor avea viață veşnică şi vor intra în rai.

Allah oferă:

1) Mântuirea poate fi obținută prin străduința de a face fapte bune şi prin supunere față de Shari'a. Oamenii pot să aleagă dintr-o multitudine ce căi pentru a ajunge în paradis.
2) Oamenii pot încerca aceste căi prin propriile lor eforturi. Nimeni nu poate şti cu siguranță dacă păcatele le-au fost iertate sau nu.
3) Allah nu oferă nicio garanție nimănui (cu toate că martirii cred că vor ajunge în paradis).

2.4.4 "NU EXISTĂ PĂCAT ORIGINAR'

Obiecția musulmanilor

„Nu moştenim păcătui. Toți oamenii se nasc fără de păcat şi numai apoi copiază natura păcătoasă a adulților, în timp ce cresc. 0 persoană este păcătoasă atunci când încalcă Shari'a" (cf Sura 6:164).

Altă diferență între aceste două religii este concepția asupra păcatului uman:

învățătura creştină
învățătura islamică şi islamul popular

Existența păcatului in lume datează încă de la Adam şi Eva, în grădină. Adam a fost prima persoană care a păcătuit, iar prin el, păcatul a intrat în lume (Geneza 3). Din moment ce Adam este strămoşul întregii omeniri, toți sunt afectați de consecințele păcatului lui şi au moştenit înclinația spre păcat (cf Romani 3:23; 5). Asta se numşte „păcat originar". Copii nou-născuți sunt fără de păcat (nu au comis încă niciun păcat), însă în moştenirea naturii lor stă înclinația spre păcat.
Adam s-a revoltat împotriva lui Dumnezeu şi nu a luat în considerare instrucțiunile Lui. Rezultatul a fost distrugerea comuniunii cu Dumnezeu. Drept urmare, toți descendenții lui Adam, cu alte cuvinte, întreaga omenire, sunt „morți spirituali" din fire, deci separați de Dumnezeu. Dumnezeu ne iubeşte cu o dragoste veşnică; aşadar El a şi pregătit o cale pentru iertarea păcatelor, pentru ca astfel omenirea să se poată reconcilia cu El (Ioan 3:16; 14:6). Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii de pretutindeni să se pocăiască (să se întoarcă la El), să accepte oferta iertării Lui şi să intre într-o nouă relație cu El, relație care cuprinde purificarea de orice păcat (Evrei 8).
Coranul nu învață despre „păcatul originar". Fiecare om se naşte neîmpovărat, pur şi liber (cf Sura 30:30). Prin urmare, între om şi Al- lah nu există separare. Unii musulmani sunt de părere că toți oamenii se nasc musulmani, şi sunt separați de Allah doar atunci când ei resping Islamul.
Cu toate acestea, Coranul cuprinde narațiuni despre cădere. Totuşi, contrar Bibliei, Adam şi soția lui nu au încercat să-şi ascundă păcatul, ci imediat au implorat iertarea lui Allah: „Ei ziseseră: Doamne, am păcătuit împotriva noastră înşine..." (Sura 7:23).
Astfel, Adam şi soția lui nu au păcătuit în primul rând împotriva lui Allah, ci împotriva lor înşişi. încălcarea poruncii nu a schimbat statutul relației lor cu Allah, care le-a iertat păcatul, prin urmare, păcatul lor n-a avut vreo consecință ulterioară asupra omenirii.
Islamul învață că oamenii sunt ființe neutre din punct de vedere moral, care au libertatea să aleagă între bine şi rău. Chiar dacă Coranul regretă înclinația spre rău (cf Sura 100:6-8), greşeala umană nu este considerată un delict atât de grav.

Musulmanii consideră că nu au nevoie de mântuire şi reconciliere cu Dumnezeu prin moartea lui Isus pe cruce. Cred că sunt capabili să-şi şteargă păcatele prin propriile lor forţe, făcând fapte bune. Biblia susţine că ne este imposibil să facem binele fără ca puterea lui Dumnezeu să ne ajute să facem asta. Mai mult, toate faptele bune nu sunt suficiente pentru a plăti păcatul (Isaia 64:6). Prin urmare, oamenii nu se pot mântui singuri (cf Efeseni 2:8-9).

Musulmanii sunt de acord cu creştinii asupra faptului că Adam şi soţia lui au fost alungaţi din paradis. De ce i-a alungat Allah, dacă aparent le-a iertat păcatele? Atunci de ce ei, împreună cu toţi descendenţii lor, au fost condamnaţi să trăiască şi să moară pe pământ? Islamul nu are răspunsuri la aceste întrebări cruciale.

Musulmanii cred de asemenea că Isus a fost singurul care a fost înălţat la cer fără să moară. De ce a avut Isus această posibilitate, faţă de oricare altă fiinţă umană, inclusiv faţă de Adam şi Mahomed? Cineva ar trebui să le atragă atenţia musulmanilor asupra faptului că Isus a spus că se va reîntoarce de unde a plecat (Ioan 3:13; 16:28). Isus este singura Cale spre viaţa veşnică (Ioan 14:6; 5:24). Fără răscumpărarea Lui, nu există posibilitatea de a intra în rai.

2.4.5 "RUGĂCIUNILE CREŞTINILOR NU SUNT VALIDE"

X

Obiecţia musulmanilor

„Ritualul de rugăciune corect este cel islamic! Rugăciunea trebuie să fie îndreptată spre Mecca. Allah acceptă doar astfel de rugăciuni!" (Sura 2:142-144).

Următorul tabel explică diferenţele între rugăciunea creştină şi cea islamică. Pentru creştini, este foarte important să înţeleagă ambele concepte de rugăciune ale celor două religii, şi să fie capabili să le explice asta musulmanilor. Cu toate acestea, cunoştinţele dobândite ar trebui să ajute în formularea întrebărilor stimulante:

Rugăciunea în creştinism	**Rugăciunea în islam**
Felul creştin de rugăciune este descris în Biblie, unde Isus oferă un exemplu (Luca 11:1-4). Se pot observa diferite exemple de cuvinte, formulări sau posturi. Isus ne-a lăsat un model de rugăciune, aşa-nu-	**Rugăciunea islamică (*salat*) este defapt un ritual rigid prescris. Este datoria fiecăruia să se roage, iar prin aceasta musulmanii speră să adune binecuvântări din partea lui Allah.[232] Atât în Coran, cât şi *hadith*,**

[232] Vezi şi secţiunea 1.5.2. Coranul vorbeşte despre rugăciune, însă nu se specifică clar faptul că musulmanii trebuie să se roage de cinci ori pe zi: Surele 2:43; 11:114; 17:78f; 30:17f; 20:130.

mita „Rugăciune Domnească", care reflectă componenetele de bază. Rugăciunea este privită ca fiind cea mai grozavă armă spirituală, şi este făcută prin credinţă, cu puterea Duhului Sfânt (Efeseni 6:18). Creştinii practică atât rugăciuni personale, cât şi în comun. Diferitele denominaţii pun accentul diferit pe partea practică.

Se disting următoarele tipuri de rugăciune. în mod esenţial, rugăciunile cuprind cel puţin câteva dintre aspectele următoare:

1) închinare, adorare
2) Motive de mulţumire
3) Mărturisire[230]
4) Supunere
5) Mijlocire
6) Cereri
7) Pocăinţă

în funcţie de situaţie, creştinii sunt liberi să îşi aleagă postura în care se roagă. Rugăciunea Domnească este cea mai cunoscută rugăciune:

„Tatăl nostru care eşti în Ceruri, sfinţească-se Numele Tău; vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în Cer şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri; şi nu ne duce în ispită, ci iz- băveşte-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci. Amin!"[231]

se oferă instrucţiuni cu privire la rugăciune. Există puţine diferenţe în ritualul sectelor islamice. Următoarele puncte pot fi accentuate:

1) Chemarea la rugăciune (*adhan*) o spune *nut'adhdhin-ul*, întotdeauna în acelaşi format.
2) Musulmanii trebuie să se spele ritualic, pentru a fi vrednici să stea în faţa lui Allah.
3) Cele cinci rugăciuni zilnice includ următoarele aspecte prescrise:

- **Musulmanii pot să se roage singuri, însă se recomandă să facă asta împreună cu comunitatea.**
- ***Imam-ul* se află în faţă şi conduce rugăciunile făcute în comun.**
- **întreaga comunitate (bărbaţii şi femeile se roagă separat) urmează pur şi simplu indicaţiile imom-ului. Rugăciunile sunt recitate audibil.**
- **Cuvintele rugăciunii sunt prescrise şi sunt exprimate în arabă.**
- **Este prescrisă şi postura relevantă.**
- **Rugăciunile trebuie să fie direc- ţionate spre Mecca; altfel, ele sunt invalide.**
- **Orele de rugăciune sunt stabilite în fiecare zi, şi sunt ajutate în funcţie de răsărit şi de apus.**

în timpul celor cinci rugăciuni, musulmanii spun următoarele cuvinte în arabă:

Allah este cel mai măreţ („A*llahu Akbar*"); recitând primul capitol al Coranului; Laudă lui Dumnezeu, Domnul veacurilor, celui milostiv, îndurat, ce domneşte în ziua judecăţii. Ţie voim să-ţi servim şi la Tine să ne rugăm. Ocîrmuieşte-ne pe drumul cel drept, pe drumul celora de care te-ai îndurat...".

[230] **Rugăciunea de mijlocire: se înaintează rugăciuni personale în legătură cu binele celorlalte persoane.**
[231] **în română, traducerea ecumenică după Cornilescu.**

Rugăciunea personală *(du'a/)* nu este prea des întâlnită, din moment ce pentru musulmani, contează doar cele cinci ritualuri zilnice de rugăciune. Diferența dintre cele două practici de rugăciune ale celor două religii este izbitoare. în creştinism, este o conversație personală între om şi Dumnezeu, aşa cum un copil vorbeşte cu tatăl său. Musulmanii se văd ca slujitori ai lui Allah. în Islam, musulmanii nu au certitudinea că Allah aude rugăciunile lor. Prin urmare, creştinii ar putea să împărtăşească cu musulmanii experiența propriei lor vieți de rugăciune cu Dumnezeu.

2.4.6 "CREŞTINII NU POSTESC"

X

Obiecția musulmanilor

„Postul islamic este cel corect! Allah acceptă doar postul făcut în luna Ramadan!" [Sura 2:185).

Următorul tabel exemplifică diferența dintre postul creştin şi cel islamic. Pentru creştini, este foarte important să înțeleagă ambele concepte despre post ale celor două religii şi să fie capabili să le explice asta musulmanilor. Cu toate acestea, cunoştințele dobândite ar trebui să ajute în formularea întrebărilor stimulante:

învățătura creştină	**învățătura islamică şi islamul popular**
în general, postul înseamnă privarea totală de mâncare şi băutură pe o anumită durată de timp (Estera 4:16), nu doar abținerea de la anumite mâncăruri. Cu toate acestea, practicile pot să prezinte următoarele diferențe: **1) A nu mânca şi a nu bea (Estera 4:16; Faptele Ap. 9:9), perioade de până la trei zile şi trei nopți, cu excepția Exod 34:28.** **2) De obicei, doar a nu mânca; hidratarea este esențială pentru supraviețuire. (2Samuel 12:16-17; Matei 4:2).** **3) A mânca şi a bea mai puțin (Daniel 10:3). Câteodată, atitudinea interioară a fost manifestată prin semne exterioare (Neemia 9:1).** **1. în Vechiul Testament a) Existau anumite posturi anuale. Evreii posteau de Sărbătoarea Ispăşirii (Levitic 16:29). După exod, au fost**	**Există mai multe posturi musulmane. Cel mai important se desfăşoară în luna Ramadan, cea de-a noua lună a a calendarului musulman. Este obligatoriu pentru fiecare musulman (Sura 2:183-185). Versetul 185 spune că revelarea Coranului a avut loc în luna Ramadan. Musulmanii cred că (bazat pe relatările spuselor lui Mahomed) în timpul Ramadan, porțile paradisului sunt deschise, iar porțile iadului sunt închise, şi că tuturor acelora care vor ține postul, păcatele scuzabile le vor fi iertate.** **1. Reglementări pentru Ramadan** **1) Nu începe până în momentul în care musulmanul poate să spună că a văzut luna nouă.**

obervate alte patru posturi anuale Za- haria (8:19) - toate, după Talmud, au produs nenorociri în istoria evreiască, b) Posturi ocazionale: uneori individuale (de exemplu 2Samuel 12:22), sau în comun (de exemplu luda 20:26).

Scopul postului

- **Exprimarea durerii (lSamuel 31:13; Estera 4:3; Psalm 35:13-14).**
- **Penitență (lSamuel 7:6; Daniel 9:3-4; Iona 3:5-8).**
- **Un fel prin care oamenii se putea smeri (Ezra 8:21).**
- **Pedeapsă auto-impusă.**
- **Deseori se urmărea reasigurarea îndrumării lui Dumnezeu.**
- **Pentru ceilalți (Ezra 10:6).**

Unii credeau că postul le asigură oamenilor o audiere automată la Dumnezeu (Isaia 58:3-4) însă profetul afirmă că, fără comportamentul corect, postul este în zadar (Isaia 58:5-12; Ieremia 14:11-12; Zaharia 7).

2. în Noul Testament

a) Practica evreiască obişnuită: Sărbătoarea Ispăşirii este singurul post anual menționat în NT (Faptele Ap. 27:9). Fariseii foarte stricți posteau în fiecare luni şi miercuri (Luca 18:12). Alți evrei devotați, ca şi Ana, au posit mai des (Luca 2:37). '

b) Isus: vremea ispitei (Matei 4:2), pentru a se pregăti pentru mijlocirea care a urmat. Postul trebuie să fie îndreptat spre Dumnezeu (Matei 6:16-18), şi trebuie să fie corespunzător (Matei 9:14- 17; Marcu 2:18-22).

c) în Fapte: liderii bisericii postesc atunci când trebuie să aleagă misionari (Fapte 13:2-3) si presbiteri (Fapte 14:23).

3. Astăzi

în NT, postul se naşte din propria inițiativă a creştinilor. Cu toate acestea, Biserica Romano-Catolică a făcut din asta o regulă şi o lege pentru a obține răsplată în rai.

Biserica Reformată a schimat această situație, însă nu a reuşit să mute accen-

2) Postul se ține de pe la vârsta de zece sau doisprezece ani (cu anumite excepții: boală, călătorie, etc.).

3) începe de la răsărit şi ține până la apus. în această perioadă, nici măcar saliva nu au voie să şi-o înghită.

4) Alte 20 de *rak'a* sunt spuse după rugăciunea de seară.

5) Postul durează 30 de zile, durata unei luni musulmane.

6) în timpul nopții, musulmanii au voie să mănânce cât doresc şi să-şi satisfacă toate poftele.

7) Dacă un musulman nu are posibilitatea să țină postul, poate să se revanşeze pentru asta mai târziu.

2. Beneficii (potrivit concepției generale musulmane)

1) Postul îl smereşte pe om şi îl face să se teamă de pedeapsa lui Allah.

2) Se presupune că distruge poftele şi dorinţele.

3) Asigură simpatie, compasiune şi milă, şi stârneşte bucurie celui care oferă milostenie săracului.

4) Oferă posibilitatea atât bogatului cât şi săracului, atât regelui cât şi slujitorului, atât puternicilor cât şi celor umili să experimenteze foamea şi să fie toţi pe o treaptă egală.

5) Topeşte depunerile nesănătoase din corp, în special pentru cei care mănâncă foarte mult şi fac mişcare destul de rar.

3. Rezumat

- Toţi musulmanii trebuie să ţină postul să se supună reglementărilor sale.
- Se face în public, unde se supraveghează unii pe alţii.
- Musulmanii speră anumite lucruri cu privire la post, de exemplu speră să devină mai conştienţi de Allah, îşi doresc fericire în

tui pe postirea biblică. Drept urmare, în ziua de azi, postul este undeva într- un plan îndrepărtat, sau chiar complet neglij...

această lume, cât şi prosperitate în viaţa de apoi, iertarea păcatelor, binecuvântări şi răsplătiri de la Allah, etc. Cu toate acestea, musulmanii nu au nicio certitudine cu privire la aceste lucruri.

• Câteva îndrumări cu privire la post se regăsesc în ***hadith,*** tradiţia islamică, însă prea puţine reglementări se regăsesc în Coran.

4. Beneficii (vezi referinţa de mai sus)

- **Pentru a ne apropia mai mult şi pentru a-L cunoaşte mai bine pe Dumnezeu, Tatăl nostru.**
- **înainte de o decizie importantă.**
- **în semn de pocăinţă.**
- **în legătură cu mijlocirea (Marcu 9:29).**

5. Rezumat

în general, postul se face în ascuns, este o chestiune înte om şi Dumnezeu.
Nu există reguli stricte sau restricţii.
'ndrumări cu privire la post, în special îi văţăturile lui Isus, se găsesc doar în Bidie.

în general, postul la creştini nu este practicat atât de strict pe cât este practicat în Islam. Musulmanii nu au nicio certitudine da ă Allah va oferi sau nu răsplătiri sau binecuvântări celor ce postesc. Prin urmare, creştinii ar putea să împărtăşească cu musulmanii propria lor experienţă a postului.

întrebări

- Ce crezi despre Allah?
- Crezi că Allah este mulţumit de tine?
- Cum îşi arată Allah dragostea faţă de tine?
- Crezi că Allah poate să facă absolut orice?
- Crezi că poate Allah să apară pe pământ în formă umană, şi în acelaşi timp să conducă şi universul?
- Cum crezi că a pătruns „păcatul" în lume?
- Ce înseamnă „păcat" pentru tine?
- Ce trebuie să faci ca să intri în paradis?
- Crezi că ai îndeplinit aceste condiţii necesare pentru a intra în paradis?
- De ce te rogi de cinci ori pe zi? Unde mai exact este scris?
- Ce beneficii ai dacă ţii postul în Ramadan?
- Dacă te rog, îmi dai referinţele unde se porunceşte ca postul să se ţină în Ramadan?

2.5. MAI MULTE OBIECȚII DIN PARTEA MUSULMANILOR

X

2.5.1 "EVANGHELIA DUPĂ BARNABAS ESTE ADEVARATĂ" Obiecția musulmanilor

„Biblia este formată din patru evanghelii, Matei, Marcu, Luca şi Ioan. Isus a primit doar o singură evanghelie, de ce atunci sunt patru? De ce au eliminat creştinii evanghelia după Barnabas?" Musulmanii nu consideră că cele patru evanghelii sunt autentice. Poate că au auzit despre „Evanghelia după Barnaba"[221] şi li s-a spus că aceasta este evanghelia adevărată. Musulmanii pretind că aceasta a fost scrisă de către apostolul Barnabas în primul secol AD. Evanghelia a apărut pentru prima dată în Olanda în 1709. Musulmanilor le place să ridice acest subiect, însă cu încredere, creştinii ar trebui să le solicite musulmanilor dovezi.[222]

Ce reprezintă această evanghelie? Conținutul ei o trădează chiar şi în fața amatorilor ca fiind un fals al Islamului. Cu acuratețe poate fi datat din secolul XIV AD. Conținutul este o construcție distorsionată a vieții lui Cristos, şi este făcută astfel încât să coincidă asupra multor aspecte cu învățătura islamică. Este evidentă încercarea ei de a-i face pe creştinii acelor vremuri să se întoarcă la Islam. Unele dintre afirmațiile sale nu doar contrazic Biblia, ci şi Coranul.

Toată narațiunea este plină de discrepanțe:

- Câteva elemente din fundalul cultural nu reflectă primul secol, vremea Noului Testament, ci mai degrabă Evul Mediu, de exemplu dueluri între rivali în dragoste.
- Textul conține citate din Dante (poet şi politician politic, 1265-1321).
- Textul conține grave greşeli geografice şi culturale în legătură cu Țara Sfântă, cât şi anacronime. Este evident faptul că autorul n-a fost niciodată acolo. Se spune (cap20), de exemplu, că Isus a mers cu barca până la Nazaret, care se presupune că se află pe țărmul Mării Galileii. Cu toate astea, Nazaret se află la o distanță de aproximativ 20 km de lac, sus în crestele munților. Se sune că Isus a *urcat* până la Capernaum (cap 21), care se află pe țărmul Mării Galileii, aproximativ la 200m sub nivelul mării. Nimeni nu poate urca până acolo! Mai mult, Isus ține „Postul Mare" (cap 91-92), obicei introdus în Biserică după secolul IV AD, menționează butoaie, care au fost inventate mult mai târziu în Galia, menționează *trei* magi (cap 6; Biblia nu menționează un număr), tradiție introdusă de asemenea mult mai târziu, o lasă pe Eva să mănânce un măr (cap 40), care este din nou o tradiție mai veche, menționează monezi (*minutti,* cap 54) care eu fost folosite pentru prima data în Spania, în secolul al VII-lea AD, şi asa mai departe.
- Se spune că Mahomed este Mesia, nu Isus (cap 42; 82; 97); se insinuează că Isus este pregătitorul (cum a fost loan Botezătorul pentru Isus) venirii lui Mahomed (cap 82; 191). Asta contrazice atât Biblia, cât şi Coranul.

Mult mai multe pasaje arată clar că Evanghelia după Barnaba este un fals fără credibilitate istorică.[223] Ar trebui ca musulmanii să fie determinați să lase deoparte acest document şi să studieze cele patru evanghelii adevărate din Biblie, pentru a afla mai multe despre Isus.

2.5.2 "MAHOMED ESTE PREZIS ÎN BIBLIE"

X

Obiecția musulmanilor

„De ce îl resping creştinii pe Mahomed, profetul Islamului? Până la urmă, el a fost prezis în Biblie." (cf Sura 7:157).

Bazându-se pe afirmațiile din Surele 7:157 şi 61:6,[224] musulmanii pretind că Mahomed a fost prezis în Biblie, şi au crezut că aceste versete vor fi uşor de găsit. Au fost dezamăgiți când au aflat că numeroasele predicții din Biblie duc mai degrabă la Isus, decât la Mahomed. Erudiții islamici au încercat cu disperare să caute versete care să facă trimitere la Mahomed. în Islam există diferite puncte de vedere cu privire la care dintre texte se referă la el. Numeroşi musulmani consideră că Deuteronom 18:18 în Vechiul Testament şi loan cap 14-16 în Noul Testament ar fi o astfel de dovadă. Totuşi, o examinare mai atentă asupra acestor texte arată cu certitudine că aceste scripturi se referă la Isus şi la Duhul Sfânt, nu la Mahomed.

1) Textul din Vechiul Testament: Deuteronom 18:18

Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, şi El le va spune tot ce-i voi porunci eu.

---

[221] Traducere în engleză a acestei cărți: The Gospel of Barnabas, Islamic Publications Ltd., Lahore, Pakistan. Traducerea parțială în română: http:// www.voxdeibaptist.org/epistola_barnabas.htm

[222] De asemenea, musulmanii pot fi provocați să răspundă la următoarea întebare: este Evanghelia după Barnaba cuvântul lui Dumnezeu, având aceeaşi autoritate ca şi Coranul, şi dacă cred în ea.

[223] Pentru mai multe detalii, vezi Gilchrist (1999:148-162).

[224] Sura 7:157: „cei ce urmează trimisului, profetului neînvățat, despre care află ei scris chiar la ei în Tora şi în Evanghelie..."[1]. Sura 61:6: „O, fiii lui Israel, eu sunt trimisul lui Dumnezeu pentru voi, adeverind Tora, care a fost înaintea mea, şi vestind de un trimis care va veni după mine cu numele Ahmed". Ahmed este un nume similar lui Mahomed.

Musulmanii pretind că prevestirea lui Moise se referă la Mahomed. Afirmaţia islamică se bazează pe aceste trei motive:

1. Mahomed a avut trăsături asemănătoare cu Moise.[225]

2. Promisiunea „cuvintele Mele în gura lui" a fost îndeplinită când *Jibril* (Gabriel) i-a transmis Coranul lui Mahomed.

3. Mahomed a venit „din mijlocul fraţilor", israeliţii.

La prima vedere, aceste argumente par rezonabile. Cu toate acestea, dacă privim contextul, ajungem la o cu totul altă concluzie. în primul rând, textul dat trebuie interpretat într-un mod corect. Termenul „din mijlocul fraţilor" este explicat în contextul versetului 15, în care ad literam în ebraică se spune: „Profet din mijlocul vostru, din fraţi ca voi şi ca mine se va ridica pentru voi, Jahveh, Dumnezeul tău. De el trebuie să ascultaţi." Acest argument clarifică discuţia.

Prin urmare, Fapte 3:17-23 şi 7:37 stabileşte că acest profet este Isus. Chiar Isus a făcut asta implicit, când a spus (loan 5:46-47):

Căci dacă aţi crede pe Moise, M-aţi crede şi pe Mine, pentru
că el a scris despre mine. Dar dacă nu credeţi cele scrise de
Moise, cum veţi crede cuvintele mele?

Isus seamnănă cu Moise în multe feluri în care Mahomed nu o face. Doar Isus şi Moise dau dovadă de următoarele caracteristici unice, de exemplu:[226]

- Amândoi au fost mediatori al legământului dintre Dumnezeu şi om.
- Amândoi au văzut faţa lui Dumnezeu.
- Amândoi au făcut mari semne şi minuni.

Mahomed nu a fost mediator al legământului. Nici nu a văzut faţa lui Dumnezeu, nici n-a făcut mari semne şi minuni (cf Sura 28:48). Musulmanii vor ca creştinii să îl accepte pe Mahomed ca profet.[227] Cum ar trebui să reacţioneze creştinii la asta? Ar trebui să evidenţieze faptul că adevăratul profet al lui Dumnezeu după liniile profeţilor biblici ar trebui să îndeplinească următoarele criterii:[228]

- Trebuie să fie în stare să profeţească, iar profeţiile lui să se adevereasc㠖
- Profeţiile şi învăţăturile lui trebuie să fie în acord cu declaraţiile celorlalţi profeţi ai lui Dumnezeu.
- Dacă este provocat, trebuie să fie capabil să facă minuni, să dovedească că vine de la Dumnezeu.
- învăţăturile lui să conţină elemente noi ale mesajului lui Dumnezeu.

Musulmanii vor fi provocaţi atunci să caute pasajele din Coran unde aceste criterii biblice ale profetului[229] sunt îndeplinite de către Mahomed.

2) Textul din Noul Testament: loan 14-16

Declaraţia din Noul Testament despre care musulmanii consideră că se referă la Mahomed, se regăseşte în referinţa lui Isus la „Mângâietor"[230]. Musulmanii spun că acel „Mângâietor" este Mahomed, nu Duhul Sfânt, după cum cred creştinii. Motivele lor sunt următoarele:

1. Declaraţia lui Isus, „ Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare." (loan 16:13), se aplică lui Mahomed.
2. Din moment ce Isus, când vorbeşte despre „Mângâietor", foloseşte termenul de „el", adică pronumele masculin la persoana a Ill-a singular, musulmanii susţin că Mângâietorul nu poate fi decât om, iar nu un spirit.
3. Bazat pe declaraţia lui Isus, „Totuşi vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite." (Ioan 16:7), musulmanii sunt convinşi că acesta nu poate fi altul decât Mahomed, „deoarece" spun ei, „Duhul Sfânt a fost dintotdea- una acolo."

Creştinii au o ocazie minunată să explice acest text în contextul său, şi să îl introducă pe adevăratul „Mângâietor", Duhul Sfânt, şi lucrările sale. Textele acestea din Noul Testament arată cum Duhul Sfânt a venit la 50 de zile după învierea lui Isus (Fapte 2:1-21). Creştinii pot atunci să răspundă:

1. Citind tot textul despre acest „Mângâietor", putem afla că este „Duhul Adevărului" (Ioan 14:17), nu un profet sau alt om, că va fi cu noi pentru totdeauna (Ioan 14:16), că „el va fi în voi" (Ioan 14:17), adică va trăi în credincioşi, că el îl va glorifica pe Isus (Ioan 16:14), că le va aduce aminte discipolilor de

---

[225] Această afirmaţie îşi are originea în cuvintele „ca tine" din Deut 18:18. De asemenea, musulmanii spun că Mahomed a dus o viaţă simplă, la fel ca Moise, că amândoi au fost conducătorii poporului lor, ambii au fost căsătoriţi, şi că descendenţii lor au cucerit Palestina.

[226] Pentru mai multe detalii, vezi Gilchrist (2003:71-80).

[227] Ca motivaţie, musulmanii spun că ei defapt au acceptat profeţi Biblici ca Moise, Isus, etc. în schimb creştinii (spun ei) ar trebui să-l accepte pe Mahomed.

[228] Vezi de exemplu Ex 7:8-10; Dt 18:21-22.

[229] Biblia conţine câteva pasaje cu privire la acest subiect, de exemplu Dt 13:5 şi 18:19-22; Jer 14:14-16 şi 23:16-22, etc.

[230] Numeroase traduceri folosesc termenul „Consolator", „Ajutor".

învăţăturile lui Isus (Ioan 14:26 etc.) şi că „va spune despre lucrurile viitoare” (Ioan 16:13). Acesta nu poate să fie decât Duhul Sfânt, nu Mahomed.

2. Isus spune clar că acest „Mângâietor" este Duhul Sfânt (Ioan 14:26).
3. Isus spune că va trimite acest „Mângâietor" discipolilor (Ioan 16:7), nu musulmanilor peste 600 de ani!

Musulmanii pretind că creştinii au schimbat cuvântul grecesc *periklytos* (cel preamărit) în *paracletos* („Mângâietor”, cf Ioan 14:16). Erudiţii musulmani scot în evidenţă faptul că „Mahomed", tradus literar, înseamnă „cel preamărit”. Pentru musulmani, acesta este un alt indiciu că persoana despre care vorbeşte Isus în Ioan 14-16 se presupune a fi Mahomed. Totuşi, musulmanii nu au nicio dovadă pentru a susţine această afirmaţie.

Puteţi să le cereţi musulmanilor să citească chiar ei înşişi textele (Ioan 14:15-17; 14:26), şi să înlocuiască „Mângâietor” cu numele „Mahomed”. Se poate observa cu uşurinţă că această înlocuire nu se potriveşte în text. Următorul tabel rezumă acest argument:

Referința	Argumentul musulmanilor că asta îl prezice pe Mahomed în Biblie	Creştinii răspund că cu aceste referințe, se vorbeşte despre Isus sau despre Duhul Sfânt.
Deuteronom 18:18	• Mahomed avea unele trăsături asemătoa- re cu Moise. • Mahomed era descendent din „frații lor", adică din ismaeliții.	• Isus avea mai multe trăsături asemănătoare cu Moise. • în alte scripturi se demonstrează clar că Isus este obiectul profeției sale (Ioan 5:46-47; Fapte 3:17-23 şi 7:37). • „Frații" lui Moise erau israeliții (Dt 18:15)
Ioan 14-16	„Mângâietorul" din acest capitol este Mahomed, pe care Isus îl prevesteşte. Mahomed este următorul profet după Isus.	• Pasajul se referă cu certitudine la un „Duh" care va fi cu discipolii (Ioan 14:17:14:26; 16:7). • Contextul arată că Isus îl prevesteşte pe „Duh Sfânt" (Ioan 14:17; 16:7; Fapte 2:1-21).

Nimic nu poate fi găsit în aceste texte care să îl anunțe pe profetul Islamului, Mahomed. Este adevărat şi pentru restul textelor biblice: Biblia nu îl prevesteşte pe Mahomed!

întrebări

- Crezi că „Evanghelia după Barnaba" este adevărată?
- „Evanghelia după Barnaba" susține că Mahomed este Mesia (cap 42). Cu toate acestea, Coranul spune că Isus este Mesia! Prin urmare, crezi ce spune Coranul, sau ce spune „Evanghelia după Barnaba"?
- Dacă eşti de părere că Mahomed este prevestit în Biblie, poți să îmi arăți unde?
- Te-aş ruga să îmi explici şi să citeşti cu mine unde anume crezi tu că Mahomed este prezis în Biblie?
- Care consideri tu că sunt semnele unui profet adevărat al lui Dumnezeu?
- Din punctul tău de vedere, cine este profet?
- Care sunt numele profeților lui Dumnezeu?

3. ÎNTÂLNIREA CU MUSULMANII

>

Acest capitol vă oferă

a) 0 atitudine creştină față de musulmani
b) Cunoştințele de bază pentru o întâlnire propriu-zisă
c) Sfaturi practice pentru a-i ajuta şi ghida pe convertiți în noua lor credință
d) Motivarea Bisericii de a duce musulmanilor Vestea Bună
e) Informații despre noțiuni politice şi sociale

După creştinism, Islamul este astăzi cea mai mare comunitate religioasă din lume. Oameni din Africa, Asia şi Vest nu mai trebuie să călătorească în țările islamice pentru a întâlni musulmani - se află aproape în toate țările de pe pământ. Creştinii şi musulmanii se pot întâlni oriunde, la muncă sau în timpul liber. Mulți dintre ei sunt de aceeaşi naționalitate.

Numeroşi musulmani din țări neislamice sunt profund secularizați şi nu mai întrunesc cerințele religiei lor. în plus, numeroşi musulmani din țări ca Iran sunt dezamăgiți de religia lor, şi caută ceva diferit. Per ansamblu, creştinii au dat greş în abordarea maselor de musulmani din toată lumea. Unul dintre motivele pentru puținele contacte dintre creştini şi musulmani este ignoranța, care a dat naştere la frică, ce a dus la evitarea contactului cu musulmanii. Cartea aceasta are scopul de a-i ajuta pe creştini să cunoască Islamul şi pe musulmani, prin urmare să scape de frică şi să înceapă să pună întrebări stimulante.

în țările lor native islamice, musulmanii au prea puține posibilități să afle ceva despre Evanghelie. Cu toate acestea, în Africa, Asia şi în Vest ar trebui să fie mai uşor, din moment ce creştinii şi musulmanii se întâlnesc într-un context mai degajat. Se poate ca musulmanii să se afle în căutare de răspunsuri, deoarece Islamul nu îndeplineşte cele mai profunde nevoi ale unei persoane. Toți oamenii caută acceptarea lui Dumnezeu, certitudine asupra iertării păcatelor şi comuniunea personală cu Dumnezeu. în Cristos, se găsesc toate acestea, ba chiar şi mai mult. Prin urmare, creştinii ar trebui să fie un model prin stilul lor de viață, din moment ce musulmanii acordă atenție foarte mare comportamentului lor. Aşadar, ca rezultat al mărturisirii creştinilor prin cuvintele, faptele şi comportamentul lor, musulmanii vor afla că creştinii au un anumit fel de relație cu Dumnezeu. Nu toate îndrumările din acest capitol pot fi aplicate în fiecare întâlnire dintre musulmani şi creştini. Cititorul are nevoie de înțelepciune în implementarea paşilor recomandați.

3.1 REACŢIA CREŞTINILOR LA PROVOCAREA MUSULMANILOR

3.1.1 CE SPUNE BIBLIA?

Islamul este o provocare pentru creştini. în Marea Trimitere (Matei 28:18-20), creştinii sunt chemaţi să răspundă la această provocare. Trebuie făcute pregătiri din două puncte de vedere, în primul rând, creştinii se pot pregăti cel mai bine pentru această sarcină prin rugăciune şi timp de părtăşie cu Isus. în al doilea rând, creştinii trebuie să practice o dragoste şi o grijă creştinească, pentru ca astfel să transmită Evanghelia cu înţelepciune la oameni din culturi şi gândiri diferite. Este foarte important să ne înţelegem semenul musulman, religia lui, motivaţia lui, speranţele şi dorinţele, pentru ca astfel să îi putem prezenta mesajul Evangheliei într-un fel care să aibă sens pentru el.

1) **Rugăciunea:** Importanţa rugăciunii este accentuată de multe ori în Biblie.[231] Prin urmare, creştinii ar trebui să se pregătească prin post pentru motive specifice (Fapte 13:3; 14:23). Prin rugăciune se noate discerne voia lui Dumnezeu. Un exemplu potrivit es^e lui Petru cu Cornelius în Fapte 10. în timpul lui de rugăciune, Petru se pregătea pentru întâlnirea cu Corneliu, iar Duhul Domnului lucra pentru a aduce subiectul în discuţie (Fapte 10:9-16; 10:44). Creştinii trebuie să se roage ca musulmanii să audă, să înţeleagă şi să accepte Evanghelia. Mesajul creştin poate să fie răspândit prin mărturie personală, literatură şi alte mijloace media. Prin urmare, creştinii trebuie să se roage ca Duhul Sfânt să le vorbească musulmanilor prin vise şi vedenii.[232] De asemenea, este importantă rugăciunea pentru alţi creştini, ca ei să devină conştienţi de nevoia mărturisirii faţă de musulmani, să se unească şi să îi sprijine prin rugăciune.
2) **Războiul spiritual:** Creştinii sunt chemaţi să se pregătească pentru război spiritual (Efeseni 6:10-18). Islamul este o religie

[231] Vezi, de exemplu Marcu 14:38; Luca 21:36; Efes 6:18.

[232] „Vise şi vedenii'' joacă un rol foarte important în procesul convertirii musulmanilor. Numeroşi convertiţi au confirmat acest fapt Vezi şi secţiunea 3.6.1.

anti-creştină, iar creştinilor lo se recomandă să acţioneze doar sub îndrumarea şi protecţia Duhului Sfânt. Creştinii trebuie să poarte război spiritual ca mijloc prin care Dumnezeu frânge întunericul jinn (demonilor) cu care se confruntă musulmanii. Scopul este ca musulmanii să găsească pacea spirituală în Cristos prin război spiritual. Trebuie pus accepul pe faptul că fiecare creştin poate să fie mărturie, însă pentru musulmani, o pregătire mai intensă înseamnă o mai mare eficienţă. Aşadar, o cunoaştere mai bună a Bibliei este indispensabilă. Cunoaşterea Islamului şi apologeticii lor este foarte avantajoasă de asemenea. Creştinii trebuie să fie pregătiţi să se angajeze în studiu continuu şi să cucerească noi teritorii.[233]

3) **Părtăşie în dragoste:** Dumnezeu este creatorul tuturor fiinţelor şi le iubeşte pe fiecare în egală măsură, inclusiv pe musulmani. lloan 4:8 spune că Dumnezeu este dragoste. Creştinii sunt chemaţi să transmită această dragoste, dragoste fără de care totul este în zadar (ICorinteni 13). Creştinii trebuie să cultive această dragoste, pentru ca ea să devină din ce în ce mai evidentă în viaţa lor de zi cu zi (Filipeni 1:9; ICorinteni 16:14). După fiecare întâlnire, un creştin ar trebui să se întrebe: „Am transmis oare dragostea lui Dumnezeu?"

3.1.2 CARE ESTE ATITUDINEA POTRIVITĂ?

în primul rând, este foarte important să se facă distincţie între Islam ca religie, şi musulmani ca oameni. Creştinii sunt chemaţi să îi iubească pe musulmani ca şi creaţie a lui Dumnezeu, în timp ce trebuie să respingă tot ceea ce se află împotriva lui Cristos - la fel şi în cazul multor doctrine islamice. Există câteva atitudini care pot fi expuse în relaţiile cu musulmanii. în această carte, cea de-a patra este considerată cea mai potrivită atitudine:

1) Atitudinea liberală: Islamul şi creştinismul sunt două religii aproape la fel de importante. Islamul este o cale spre Dumnezeu la fel de valabilă ca şi creştinismul. Prin urmare, misiunea printre musulmani afişează infatuare. întâlnirea cu musulmanii este posibilă în principal doar la evenimente culturale, sau în participarea colectivă la acţiuni umanitare. De asemenea, se pot organiza şi servicii de închinare inter- religioasă.

[233] **în cea mai mare parte, asta presupune noi metode de misiune şi comunicare.**

2) **Atitudinea de adaptare:** Creştinii încearcă să transmită Evanghelia la musulmani, iar prin asta li se adaptează cât de mult posibil. Poată îmbrăcăminte musulmană, urmează ritualurile lor de rugăciune şi țin post în Ramadan. Prin asta ei speră să câştige mai mult acces la musulmani. Cu toate acestea, gestul lor este interpretat greşit de multe ori. Musulmanii pot să creadă că un astfel de creştin vrea să devină musulman, sau prin înşelăciune vor să convertească musulmani la creştinism, sau că sunt spioni.[234]
3) **Atitudinea militantă:** musulmanii sunt consideraţi duşmani. Cei care au această atitudine au o mentalitate de cruciaţi, îi privesc pe musulmani ca pe nişte străini care s-au strecurat în religia indigenă şi care trebuie îndepărtaţi. Evanghelizarea printre musulmani nu este o opţiune.
4) **Atitudinea misionară:** Porunca „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile" (Matei **28:19)** nu îi exclude musulmanii. Chiar şi lor trebuie să ajungă mesajul lui Isus Cristos, care a murit şi pentru ei, şi ei trebuie să primească de asemenea mântuirea şi viaţa veşnică prin El (Ioan **3:16; 14:6).** Creştinii trebuie să îi primească pe musulmani în dragostea lui Dumnezeu şi să le respecte cultura fără să compromită mesajul creştin.

Asta le cere creştinilor să „construiască legături de prietenie şi încredere, mai degrabă decât ziduri". Dacă un musulman nu cunoaşte şi nu are încredere în niciun creştin, atunci este prea puţin probabil că el va auzi vreodată mesajul. Fiecare trebuie să- şi câştige dreptul de a vorbi. însă a construi relaţii de încredere presupune multă răbdare şi dragoste!

3.1.3 CUM AR TREBUI SĂ SE DESFĂŞOARE INTERACŢIUNEA?

Interacţiunile pot să aibă loc pe trei nivele. Toate ar trebui să creeze posibilitatea de a stabili legături de prietenie, adică relaţii:

1) **Nivelul conversaţional:** Creştinii vorbesc cu musulmanii, pentru ca astfel fiecare să ajungă să cunoască punctul celuilalt de vedere cu privire la aspecte sociale sau de altă natură, în timp ce fiecare respectă perspectiva celuilalt. Coversaţiile ar trebui să fie cât de obiective posibil, iar creştinii să fie pregătiţi să asculte.
2) **Nivelul ocupaţional:** Creştinii şi musulmanii participă împreună la acţiuni sociale şi umanitare. Ambii sunt preocupaţi de dreptatea socială, pace, conservarea mediului înconjurător, şi pot să lucreze împreună pentru astfel de proiecte.
3) **Nivelul misionar:** Creştinii trebuie să fie pentru musulmani mărturie vie despre adevărul cuvântului lui Isus Cristos. Trebuie să se desfăşoare într-un mod atent, pentru ca astfel musulmanii să poată să înţeleagă mesajul. Asta presupune ascultarea atentă a musulmanilor, străduinţă în a se înţelege unul cu altul, şi încercarea continuă de a înţelege Islamul, cultura şi istoria lui, şi, în numele lui Isus Hristos, să îl cucerească „spiritual".

Scopul interacţionării este pentru familiarizarea cu bărbaţi şi femei musulmane, să găsească în ce domenii se poate sau nu să coopereze cu creştinii. Interacţionăm ca să descoperim atât lucruri în comun, cât şi diferenţe, nu ca să fabricăm o religie uniformă. Creştinii datorează musulmanilor un comportament adecvat de martori ai Domnului lor, Isus Hristos.

Prin urmare, misiunea creştină trebuie să dorească să pătrundă dincolo de aparenţe, pentru a descoperi perspectivele musulmanilor în lumea lor complexă, imprevizibilă şi de multe ori ostilă, cât şi partea mai puţin vizibilă, paralelă, a Islamului popular.[235] Lumea lor poate fi găsită prin lecturarea *hadith,* în obiceiurile comunităţilor locale şi în mituri. Este foarte vizibilă în rituri şi ritualuri, în situaţiile critice ale vieţii, cum ar fi naştere, căsătoria sau moartea. Revistele şi ziarele islamice ne oferă o percepţie asupra vieţii de zi cu zi a musulmanilor.

3.1.4 TEHNICĂ NEAMENINŢĂTOARE - ÎNTREBĂRILE

Din copilăria lor, majoritatea musulmanilor sunt învăţaţi să nu pună la îndoială sau să nu îşi pună întrebări cu privire la religia lor. De ce nu li se permite musulmanilor să pună la îndoială propria lor religie? Este pentru că musulmanii sunt convinşi că este adevărul de netăgăduit? Sau este din cauză că întrebările ar putea scoate la suprafaţă mai multe greutăţi pe care Islamul se străduie atât de mult să le controleze? Puteţi să puneţi multe întebări, însă adevărul este doar unul.

Din întâlnirile cu musulmanii, am făcut următoarele observaţii:

1) Deseori musulmanii faci afirmaţii cu privire la religia lor.
2) Atunci când sunt întrebaţi unde este scris, de cele mai multe ori ei pretind că este scris în Coran.
3) Cu toate astea, de cele mai multe ori nu este scris în Coran, ci în alte părţi, astfel dând dovadă de informare greşită şi idealism.
4) Atunci când le punem musulmanilor întrebări potrivite îi stimulează pe aceştia să caute singuri adevărul!

---

[234] Aceasta nu are menirea să vorbească împotriva contextualizării, care are şi ea locul ei (vezi secţiunea 3.8.3). însă creştinii ar trebui să se întrebe: ce fel de mesaje transmit ei musulmanilor prin comportament şi fapte? Cum ar putea să interpreteze musulmanii gesturile lor? însă cu siguranţă nu este uşor să se creeze un echilibru în contextualizare şi un cadru de limitări.

[235] Vezi şi secţiunea 1.6.11, şi Musk (1989).

Mărturie: importanța punerii de întrebări
Am întâlnit odată un bărbat din Alexandria (Egipt) care mi-a povestit următoarea întâmplare:
„Am crescut în Alexandria într-o familie de musulmani credincioşi. Aşa cum este obiceiul, am fost învățat să nu pun la îndoială Islamul. Cu toate astea, între 16 şi 20 de ani am întâlnit în fiecare an diverşi turişti cu care am purtat scurte conversații. De fiecare dată ei îmi puneau întrebări intrigante despre Islam. Ca un bun musulman, am încercat să ignor aceste întrebări. Totuşi, când am avut 20 de ani nu mai puteam să dorm bine; aceste întrebări îmi umblau prin minte. M-am decis să caut răspunsul.
Pentru prima dată în viața mea, nu doar am recitat Cora-

nul, ci am încercat să îl înțeleg. Am fost foarte dezamăgit - Coranul este foarte greu de înțeles, şi în cele mai multe situații, nu răspundea întrebărilor mele. Asta a cauzat o mare criză în viața mea; am refuzat să mai fiu musulman! Prin afacerea mea am călătorit în Marea Britanie, am cunoscut creştini şi am studiat Biblia. Am înțeles că Biblia are răspunsurile şi am devenit creştin. îmi doresc să îi găsesc pe acei turişti şi să ie spun .mulțumesc' pentru că mi-au adresat acele întrebări simple care m-au făcut să descopăr adevărul în Isus Cristos! Cel mai probail este că aceşti turişti, dintre care câțiva au fost creştini, nici măcar nu sunt conştienți de faptul că asta mi-a schimbat viața!"

îmi face plăcere să le pun musulmanilor următoare întrebare: „Spune-mi, tu cum ai devenit musulman?" Majoritatea va spune „M-am născut musulman". Apoi îi întreb „Atunci, dacă te- ai fi născut în Japonia, atunci ai fi fost budist sau altceva decât musulman?" Asta duce la mai multe discuții. De cele mai multe ori, în final întreb: „Tu cum ai devenit creştin?"

A pune întrebări este un avantaj mai ales într-o țară în care nu poți evangheliza într-un mod deschis. Dacă doar puneți întrebări musulmanilor, iar ei vă întreabă pe voi, nimeni nu poate fi acuzat de prozelitism.

Să aveți în vedere următoarele sugestii:

1) învățați cât de multe puteți despre musulmani şi Islam.
2) Dați dovadă de interes în a-i cunoaşte.
3) Ascultați cu atenție ce au ei de spus de ei înşişi şi despre Islam.
4) Fiți prietenoşi atunc când puneți întrebări provocatoare.

Abordarea prin întrebări, mai degrabă decât a oferi pe loc răspunsuri a fost des folosită de către Isus. Un exemplu se află în Marcu 11:29, după ce preoții îl întreabă ceva pe Isus:[236]

Isus le-a răspuns: „Am să vă pun şi eu o întrebare; răspun- deți-Mi la ea, şi apoi vă voi spune şi Eu cu ce putere fac aceste lucruri."

[236]Vezi şi Marcu 10:3 şi Luca 20:3.

Concluzie

• 0 persoană nu va căuta niciodată să creadă în ceva din afara sferelor sale culturale şi religioase, decât dacă nu va începe să pună la îndoială integritatea şi siguranța propriei sale credințe. Prin urmare, este important să conduceți un musulman spre punctul în care descoperă nesiguranța religiei sale. în aceşt moment în special punerea întrebărilor pertinente se dovedeşte a fi foarte eficientă. Cu toate acestea, întrebările potrivite sunt cheia, altfel conversațiile devin ofensive sau irelevante.

• Fiecare creştin poate să mărturisească musulmanilor. Cu cât ştii mai multe despre religia, felul în care gândesc şi felul în care pun în practică, cu atât eşti mai capabil să pui întrebări eficiente şi provocatoare.

• A pune întrebări potrivite este o abordare inofensivă care poate fi folosită în toată lumea.

• Creştinii trebuie să ştie că punerea de întrebări nu înlocuieşte împărtăşirea Evangheliei.

3.2 GHID PRACTIC

John a povestit acasă de mai multe ori despre prietenul său de la şcoală, Omar. Toți din familia lui Omar sunt musulmani, într-o zi, părinții lor se întâlnesc la şedința cu părinții şi încep să converseze. în timpul conversației, tatăl lui Omar spune că ei locuiesc în Anglia de 8 ani, însă nu au niciun prieten în zonă. Sunt refugiați politic din Africa. A căutat mult timp un loc de muncă în care să nu aibă de a face cu alcoolul, lucru care este destul de dificil în sectorul hotelier. Acum, este hamal într-un hotel şi este foarte mulțumit de munca pe care o face. La fel şi soția lui, explică despre cât de greu i-a fost să se integreze în societatea vestică. Părinții lui John promit că îi vor invita la masă în viitorul apropiat. (Numele au fost schimbate).

Viața de zi cu zi oferă creştinilor nenumărate ocazii în care să socializeze cu musulmanii şi să devină prieteni[237] cu ei. Creştinii sunt provocați astfel să se folosească de aceste minunate ocazii şi să mărturisească despre Isus.

1) Priveşte-i pe musulmani ca pe nişte ființe umane normale

• Puțini dintre ei sunt radicali sau fundamentalişti violenți.

• Majoritatea preferă o viață calmă şi liniştită.

• Majoritatea sunt oameni simpli care doresc să-l urmeze pe Dumnezeu.

• Au dorințe, vise, bucurii şi suferințe la fel ca toată lumea.

2) Priveşte-i pe musulmani în mod personal

• Fiecare musulman este o persoană diferită de celelalte. Evită să îi priveşti într-o manieră stereotipă

• Cunoaşte-i personal şi manifestă interes față de ei.

• Fiecare musulman urmează propria sa formă de tradiție islamică, pe care o practică diferit de ceilalți.

3) înțelege-le neliniştea interioară

• Numeroşi musulmani sunt nesiguri şi se întreabă: „Care este adevăratul Islam şi cum ar trebui să-l practic?"

• Mulți tineri musulmani care trăiesc într-o societate liberală şi decadentă în vest sunt de cele mai multe ori confuzi. Aparțin la două societăți care se exclud reciproc: au datoria culturală de a urma Islamul, dar sunt tentați să trăiască în lumea „liberală". Sistemul de valori ale democrației liberale moderne se află într- un contrast izbitor față de teocrația conservatoare islamică.[238]

4) Recunoaşte diferențele culturale

• Numeroşi musulmani sunt prinşi între cultura vestică şi cultura originară a părinților lor.

• Extrem de importantă este diferența între felul în care sunt tratate femeile în țările islamice, față de cum sunt tratate în țările neislamice.

• Creştinii ar trebui să înțeleagă asta şi să se comporte atent în orice situație.

5) Nu te teme de oamenii musulmani

• Deseori musulmanii par încrezători în exterior, însă în inimile lor sunt de multe ori nesiguri.

• Pentru creştinism, Islamul nu este o amenințare, ci o provocare! Gândeşte-te la: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ." spune Isus în ultimele sale cuvinte, şi „...Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului." (Matei 28:18-20).

• Creştinii cunosc adevărul prin Isus Hristos! Ce motive de teamă luai au?

6) Ia inițiativa şi cunoaşte musulmani

• De multe ori, creştinii sunt prea timizi! Prinde curaj şi fă un efort pentru a cunoaşte musulmani.

• De multe ori, musulmanii sunt izolați şi singuri: ia inițiativa şi pune bazele unei prietenii.

• Gândeşte-te şi roagă-te pentru metode noi de a intra în contact cu musulmani.

---

[237] Chiar dacă Coranul are păreri împărțite în ceea ce priveşte sfătuirea musulmanilor să devină prieteni cu creştinii (Sura 5:54 este negativă; Sura 5:85 este pozitivă), majoritatea musulmanilor pe care i-am întâlnit sunt foarte prietenoşi.

[238] Democrație este acolo unde oamenii au votul final în ceea ce priveşte legile statului, în timp ce în teocrație, legile sunt făcute în cea mai mare parte de către conducătorii religioşi. Majoritatea țărilor islamice funcționează ca dictaturi sau regate. Altele au introdus alegerile democratice până la un anumit nivel.

7) Transmite-le dragostea lui Dumnezeu

- Dumnezeu iubeşte toţi oamenii, inclusiv pe musulmani.
- Musulmanii nu cunosc dragostea lui Dumnezeu prin Isus Cristos.
- Creştinii au datoria să împărtăşească dragostea lui Dumnezeu cu musulmanii: în primul rând, prin grijă practică, apoi împărtăşind cu ei Vestea Bună.

t, în primul rând, ascultă; apoi vorbeşte inimii lor

- Discută despre chestiuni zilnice care îi preocupă pe musulmani.
- Recunoaşte şi ascultă-le grijile, temerile şi îndoielile.
- întreabă dacă te poţi ruga pentru ei, în prezenţa lor sau în privat.

9) Discută natural şi deschis

- Discută despre ce ere :i tu şi cum experimentezi îndrumarea lui Dumnezeu în viaţa de zi cu zi.
- Comunică în feluri pe care ei să le înţeleagă. întreabă-i dacă te-au înţeles.
- La momentul potrivit, împărtăşeşte cu ei povestea convertirii tale.
- Este foarte posibil ca musulmanii să te provoace la discuţii cu privire la credinţa creştină. Ei percep stilul de viaţă pe care îl văd la TV, vestic-liberal, ca fiind creştin. Li se spune că Biblia a fost modificată şi că Isus nu este Fiul lui Dumnezeu, că El nu a murit pe cruce pentru ispăşire. Ca martori în adevăr, creştinii trebuie să răspundă acestei provocări şi să respingă toate aceste afirmaţii false, într-o manieră delicată şi informată.

10) Explică unicitatea lui Isus

- Nu denigra Islamul, ci concentrează-te pe mesajul Bibliei.
- în primul rând ar trebui explicată unicitatea lui Isus: El este mai mult decât un profet.
- Explică numele şi titlurile lui Isus.

3.2.2 CHESTIUNI CULTURALE ŞI RELIGIOASE

Regulile comportamentale culturale şi religioase trebuie respectate. Aceste reguli diferă la musulmani în funcție de diferitele țări, sau dacă sunt ortodocşi sau liberali. Sunt oferite câteva reguli generale practice:[239]

- Prima impresie este foarte importantă. Sunt timid, agresiv, defensiv sau neinteresat? Sau sunt prietenos, interesat, un bun ascultător, deschis şi sincer?
- A fi cunvingător: creştinii ar trebui să fie încrezători deoarece au un mesaj convingător!
- A asculta cu interes, a fi mulțumitor şi a face remarci pozitive se dovedeşte a fi foarte construciv.
- Manifestă respect față de Biblie şi de Coran. Nu le pune niciodată pe sol, nici nu pune altceva deasupra lor. Foloseşte o Biblie „curată", adică Biblia ar trebui să fie într-o condiție bună, fără note sau pasaje marcate.
- Ospitalitatea este foarte importantă, însă ar trebui oferite doar cu mâncăruri şi băuturi acceptabile pentru musulmani (adica *halal).* Este mai bine să întrebi musafirii în avans şi să fi pregătit.[240]
- Invitațiile musulmanilor ar trebui acceptate cu mulțumire.
- în general vorbind, conversațiile trebuie să aibă loc doar între persoane de acelaşi sex, în special când nu este prezentă de față şi o a treia persoană.
- Femeile trebuie să se îmbrace conservator şi să fie atente la obiceiurile locale în ceea ce priveşte îmbrăcămintea şi machiajul.
- Majoritatea musulmanilor sunt „consevatori" față de stilul vestic modern, de exemplu, sunt deranjați de păr lung şi cercei la bărbați.
- Creştinii trebuie să observe limbajul corporal al musulmanilor.[241] Dacă există nelămuriri, se recomandă să se întrebe care este comportamentul adecvat şi să se accepte corectări.

Fi atent la cursul discuției. Creştinii trebuie să rămână calmi şi prietenoşi, chiar şi atunci când se aprinde discuția iar musulmanii fac afirmații blasfemitoare. Pot fi de folos următoarele reguli de bază:

1. Ascultă cu atenție când vorbeşte musulmanul. Oamenii care demonstrează un interes real față de experiențele şi părerile prietenilor lor, se vor bucura de ascultători atenți mai târziu.
2. Anumite cuvinte, în special din spectrul religios, prezintă un mesaj obscur sau ambiguu, de exemplu Dumnezeu, rugăciune, mântuire, rai şi iad, profet, păcat şi multe altele. Atunci când un musulman pune o întrebare, este mai bine să se clarifice termenii cu o contra-întrebare, cum ar fi **„La ce te referi cu asta?"[242]**

De multe ori, oameni din culturi şi religii diferite se referă la lucruri diferite prin acelaşi cuvânt, în special din terminologia religioasă. Lasă-ți prietenul musulman să îți explice ce înțelege el printr-un terrrjen anumit, pentru ca astfel să înțelegi şi să eviți concepțiile greşite.

---

[239] Lista aceasta nu este completă. Creştinii ar trebui să încerce să se poarte cuviincios în orice situație.

[240] Nu servi alcool sau carne de porc. în plus, musulmanii foarte ortodocşi nu mănâncă mâncare din aceleaşi oale în care s-a pregătit deja mâncare pentru creştini.

[241] De exemplu, se recomandă să nu stați cu picioarele încrucişate. Musulmanii ortodocşi pot să fie deranjați de acest gest deoarele îi duce cu gândul la cruce. Puteți să vă încrucişați picioarele doar atunci când vedeți că şi musulmanii fac asta.

[242] Atunci când un musulman întreabă, de exemplu, „Eşti creştin?", poți folosi o contra întrebare pentru a afla la ce se referă defapt prin termenul „creştin", iar pe urmă să răspunzi corespunzător. Această metodă prin care se răspunde la o întrebare cu o contra-întrebare a fost deseori folosită de Isus în NT (Marcu 10:3; 11:27-33; Luca 20:3).

Punctele următoare pot să fie de ajutor pe viitor

I • Tehnica punerii de întebări provocatoare se poate învăța. Desigur, nu te poți aștepta de la musulmani să răspundă la toate întrebările. Musulmanii trebuie încurajați să se gândească la propria lor relație cu Dumnezeu. Câteva întrebări ar fi: De ce se roagă musulmanii de cinci ori pe zi? Cum pot să fie iertate păcatele noastre? Ce experiențe ai avut în pelerinajul la Mecca? Cum pot să intre musulmanii în paradis?[255] Orice ar răspunde, ar trebui să ducă la discuții prin care puteți insista până ajungeți la rezultatul dorit.

; • Când musulmanii fac afirmații religioase, cereți referințe şi dovezi. Atunci vei avea nevoie de timp pentru a studia aceste chestiuni.

• Nu critica Islamul sau pe Mahomed! Este de preferat să să se schimbe afirmațiile în întrebări. în plus, nu îi ridiculizați pe musulmani dacă fac afirmații sau pun întrebări care par ciudate.

| • Trebuie să te exprimi clar. Orice afirmație creştină trebuie explicată cu grijă pentru ca musulmanii să poată să le înțeleagă.

1 » Atunci când este cazul, se poate oferi literatură specifică care dezvoltă discuția. Este esențial, totuşi, să citeşti tu însuți această literatură pentru a determina dacă este ■ potrivită, înainte de a o oferi musulmanilor. Oferă într- un fel care să le permită să o refuze, dacă doresc.

| • Dacă nu ştii să răspunzi la una din întrebările musulmanilor, este mai bine să recunoşti asta, decât să rişti să faci o afirmație neclară. Poți atunci să cauți informații despre subiect şi să planifici o nouă întâlnire pentru a răspunde. Din moment ce este prea puțin probabil ca un amator să aibă acces la resurse şi cunoştințe pentru a găsi astfel de răspuns, se recomandă să se ia legătura cu o persoană specializată.

• în unele cazuri, obiecțiile şi argumentele pot să ducă la discuții aprinse, însă trebuie să încerci să rămâi calm şi practic. Nu este o chestiune de a-i „învinge" pe musulmani prin cuvinte!

vlai multe întrebări pentru creştini sunt furnizate la sfârşitul fiecărui itol din această carte. Poți de asemenea consulta şi website-ul nostru: w.aymf.net.

I * Creştinii sunt chemați să stea în lumina Adevărului. Trebuie să aduci mărturie, la momentul potrivit, despre credința şi speranța ta. De asemenea, poți să spun povestea propriei tale convertiri, să vorbeşti despre relația ta personală cu Isus şi experiența ta zilnică cu Dumnezeu.

3.2.4 VIZITAREA UNEI MOSCHEI

Vizitându-i pe oamenii din moschei este un fel de a întâlni musulmani. Totuşi, doar acei creştini care se simt confortabil ar trebui să o facă. Regulile comportamentale trebuie respectate şi clarificate dinainte. Musulmanii cer ca persoanele care intră să îşi dea jos pantofii, din simplă curtoazie, însă trebuie stabilite limite. A lua parte la rugăciunea islamică poate transmite musulmanilor un mesaj greşit.

îndrumări pas cu pas:

1. Creştinul sau liderul grupului trebuie să stabilească o întâlnire cu liderul moscheii şi să discute despre forma vizitei.
2. Trebuie să oferiți motive pentru care voi, ca şi creştini, doriți să vizitați moscheea, cum ar fi:

- Sunteți interesat de religia şi cultura lor
- Pentru a stabili relații mai bune între musulmani şi creştini
- Aflați ce fel de întâlniri au musulmanii în timpul săptămânii în moschee şi la care dintre ele puteți participa voi ca şi creştini
- Spuneți că sunteți pregătiți să ascultați, dar şi dispuşi să discutați despre care considerați că este adevărul
- Poate veți dori să studiați în biblioteca lor.

3. Vizitați moscheea în grup: întrebați în avans despre cum ar trebui să se comporte grupul dumneavoastră în moschee şi respectați regulile (fără pantofi, îmbrăcăminte pentru femei şi bărbați, reguli speciale pentru femei). Musulmanii se aşteaptă să respectați regulile lor religioase şi culturale când vă aflați în moschee, însă voi ca şi creştini să nu participați la ritualurile lor de rugăciune, nici la ritualul de spălare. Puteți să stați în spate, să priviți în linişte şi să vă rugați pentru ei.
4. Este recomandat să mergeți în numele unei organizații sau în numele bisericii locale din care faceți parte. Musulmanii pot să fie circumspecți cu privire la misiunile creştine, să asocieze acțiunile lor cu cruciații sau să creadă că încercați să atrageți adepți prin oferirea ajutorului material.
5. Fiți grijulii şi cereți permisiunea înainte să faceți ceva. întotdeauna fiți prietenoşi şi politicoşi.
6. întrebați cât timp puteți vizita moscheea şi plecați la momentul stabilit.
7. Trebuie să puneți întrebări doar referitoare la subiectele pe care le-au vorbit musulmanii. Nu le „predicați" în moschee (țineți minte, de obicei, într-un grup, musulmanii nu îşi arată adevărata lor față!). Puteți fi mai direcți cu ei în cadrul unei întâlniri personale acasă.
8. Ascultați cu atenție şi manifestați interes față de ce au ei de spus. „Câştigă dreptul de a spune ceva."
9. Puteți oferi perspectiva biblică la momentul potrivit, însă păstrați răspunsurile scurte şi la obiect.
10. Din când în când, puteți cere referințe asupra afirmațiilor pe care le fac (spuneți că aveți şi voi un Coran acasă şi vreți să căutați singuri). - Dacă nu pot să vă ofere un răspuns, nu insistați asupra subiectului.
11. Nu adresați întrebări agresive sau insultătoare.
12. Grupul de creştini ar trebui întotdeauna să urmeze instrucțiunile liderului lor.
13. O femeie creştină poate vizita moscheea doar în compania unui bărbat sau dacă a stabilit deja o relație de prietenie cu o femeie musulmană.
14. Creştinii pot să cheme musulmanii în vizită la biserica lor, de exemplu, să explice avantajele şi să vorbească despre mesajul Bibliei.
15. De îndată ce ați stabilii prietenii, puteți vizita moscheea în mod regulat, neînsoțiți.
16. Cu toate acestea, dacă sunteți nou într-o moschee, întotdeauna este bine să rugați un ghid musulman să vă arate moscheea. Pot să se simtă insultați dacă intrați pur şi simplu. Informați-vă cu privire la reguli pentru vizitele următoare.
17. Niciodată să nu mergeți prin fața unui musulman care se roagă.
18. Țineți minte: „Dacă nu întrebi, nu vei afla!" Fiecare moschee este organizată diferit şi au programe diferite.

1) Atunci când invitați musulmani sau îi vizitați, asigu- rați-vă că de față este prezentă şi o a treia persoană, atunci când două persoane de sex opus se întâlnesc în privat:

- Femeile ar trebui să se viziteze doar între ele. Invitați femei musulmane la voi acasă, iar în schimb, deseori vă vor invita şi ele.
- Este un obicei să se ducă mici daruri (dulciuri, Scripturi, o carte, un DVD), şi împachetați-le ca un cadou.
- Dacă vin ei în vizită, asigurați-vă că atmosfera din casa voastră este prietenoasă şi confortabilă. Oferiți-le locul de onoare.
- Niciun câine nu trebuie să se apropie de vreun vărbat, cu excepția membrilor familiei voastre.
- Gândiți-vă la poze şi obiecte din cameră care i-ar putea deranja pe musulmani, şi îndepărtați-le de dinainte.
- Aşezați Biblia într-un loc cuviincios - nu pe podea.
- Gândiți-vă la felul în care o să serviți şi fiți generoşi.
- Ascultați ce au ei de împărtăşit. Arătați un interes deosebit față de viața lor de zi cu zi, față de cultura şi religia lor. Adresați întrebări potrivite, şi nu îi presați dacă se întâmplă să nu aibă un răspuns.

2) Chestiuni care le preocupă pe femei: (acestea sunt nevoi şi domenii unde puteți să vă alăturați lor şi să le iubiți. împărtăşiți despre cum îndeplineşte Biblia aceste nevoi).

- Copii: Este foarte important pentru ele să aibă un copil! Femeile care nu au copii şi-i doresc cu ardoare. Femeile care nu au fii nu sunt acceptate aşa cum sunt cele care au. Copii sunt responsabilitatea femeii, pentru cea mai mare parte din grija şi educația lor. în caz de divorț, femeia poate să îşi piardă copii.
- Căsătoria: Fiecare fată îşi doreşte cel mai bun soț, însă se teme de faptul că părinții ei ar putea alege pe altcineva sau o vor forța să se căsătorească. Fetele din ziua de azi îşi doresc să termine şcoala, chiar şi universitatea, înainte să se mărite.

Speră că mariajul lor va funcționa, că nu vor divorța sau că nu vor avea de trăit cu altă soție.

- îmbrăcăminte: Purtați îmbrăcăminte modestă, potrivită culturii şi oamenilor lângă care trăiți.
- Relații: Unele femei nu au cu cine să dezvolte o relație apro-

piață. Familiile nu socializează întotdeauna, iar femeia ar putea să prefere să discute cu un prieten străin, din afara cercului familial. Tu, ca şi femeie creştină, pe măsură ce trece timpul, ai putea să o ajuți să îl cunoască pe Dumnezeu ca prieten apropiat, pentru ca ea să poată avea o relație personală cu El.

- Necesități sanitare: Acesta poate fi un domeniu de necesitate, din moment ce nu povestesc oricărui cadru medical ce nevoi au, ci preferă să povestească sau să găsească o femeie care să ajute.

3) Cum îşi văd femeile soarta şi viața spirituală

Casa şi familia este locul din care Islamul este practicat la naştere, căsătorie, moarte şi la festivalurile anuale. Casa este teritoriul femeii; ea păstrează credința în căminul ei. De cele mai multe ori, ea este cea care îi învață pe copii să se roage şi îi învață poveştile din hadith. Ea găteşte mesele pentru Ramadan şi face pregătirile pentru sărbătorile 'Id.

4) Mărturisirea creştină femeilor musulmane.

- Vorbiți natural şi deschis despre chestiunile spirituale.
- împărtăşiți cu ele experiența personală cu Dumnezeu în viața de zi cu zi.
- împărtăşiți povestea convertirii voastre, în cuvinte pe care să poată să le înțeleagă. Faceți clară diferența dintre perioada de dinainte de convertire, procesul convertirii şi cum este astăzi.
- Atunci când îşi exprimă o nevoie, cereți permisiunea să vă rugați pentru ea. Căutați-o din nou şi întrebați dacă puteți să vă rugați din nou. Dacă nevoia îi este împlinită, atunci mulțumiți Domnului împreună cu ea!
- învățați prin exemple: a) Dumnezeu le iubeşte şi îi pasă de nevoile lor; b) Dumnezeu le aude rugăciunile; c) Dumnezeu răspunde; d) Dumnezeu este de încredere şi se ține de cuvânt; e) încercați să treceți de la nevoie materiale la chestiunile spirituale.

5) învățați să spuneți poveşti

Femeilor le place să învețe pe cale orală. Majoritate pot să citească, însă unele nu pot. De obicei, femeile nu citesc cărți pentru a se amuza sau pentru a se delecta, însă ascultă poveşti şi îşi spun unele altora poveşti.

- Poveştile le oferă cunoştințe, le stimulează emoțiile şi le transmit adevăruri universale într-o formă cale le face plăcere, povestindu-le în repetate rânduri.
- Povestiți şi învățați poveşti care să se potrivească nevoilor lor. Gândiți-vă la credința lor, la poveşti pe care le cunosc şi pe care le acceptă, poveşti care lipsesc din credința lor, poveşti despre oameni care l-au iubit şi l-au ascultat pe Dumnezeu, despre oameni care nu au ascultat şi nu i s-au supus lui Dumnezeu, despre frică sau moarte.
- împărtăşiți poveşti despre doctrina creştină de bază. Gândiți-vă la ce are nevoie o persoană să audă pentru a vrea să aibă o relație cu Dumnezeu şi să fie mântuită.
- Ajutați-vă de teatru, filme, muzică sau alte mijloace media moderne pentru a comunica.

3.2.6 ÎNTÂLNIREA CU COPII MUSULMANI

întâlnirile cu copii musulmani sunt provocatoare şi cer multă devoțiune, răbdare, dragoste şi empatie din partea creştinilor. Copii vin din culturi şi origini familiare foarte diferite. Unii au dificultăți cu diferitele limbi şi culturi. Mulți copii duc o viață du- ală: cultura liberală şi modernă din public, comparată cu cultura islamică strictă de acasă. Pentru mulții copii, această viață dublă duce la conflicte. Apar dificultăți şi mai mari pentru studenții sistemului de educație modern cărora li se cere muncă independentă şi gândire analitică. în general, musulmanilor nu li se permite sau nu sunt învățați să pună întrebări analitice.

De multe ori copii merg la un centru islamic unde sunt susținute cursuri coranice. învață să citească scriptura arabă, dar deseori nici măcar nu înțeleg ce citesc.[243] Li se oferă o introducere în comportamentul şi gândirea islamică, ceea ce montează de multe ori copii împotriva învățăturilor creştine.

Prin urmare, copii cunosc puține despre creştinism, Biblie şi Isus, iar puținele lucruri pe care le ştiu sunt ce cele mai multe ori distorsionate şi greşite. Ca regulă, nu au nicio idee de ansamblu despre ce este defapt creştinismul. Copii din diferite țări de origine sunt crescuți diferit, urmând obiceiurile comunității musulmane a părinților. Creştinii care lucrează cu copii şi tinerii musulmani sunt sfătuiți să adune informații suficiente şi pregătire prin intermediul literaturii şi seminariilor.

Sugestii practice pentru liderii de grupuri care organizează cluburi pentru copii:

- Congregația creştină ar trebui să îl sprijine pe liderul grupului de copii în orice fel posibil, cum ar fi rugăciune şi ajutor practic.
- într-un grup de copii, copii congregației trebuie să îi accepte pe copii musulmani într-un fel cât mai prietenos, să îi iubească şi să îi invite la ei acasă, dacă există posibilitatea.
- Contactul dintre lider şi părinți este foarte important. Liderul va explica ce învață şi ce face copilul. Vizitele regulate acasă la părinți sunt esențiale pentru a câştiga încrederea atât a copiilor, cât şi a părinților.

---

[243] Musulmanii a căror limbă nativă nu este araba învață să citească Coranul în arabă, dar în general ei nu înțeleg ce citesc. Pentru musulmani este cel mai important să recite Coranul în arabă, nu neapărat să-l înțeleagă.

Spune povestiri biblice:

- Povestirile biblice ar trebui spuse într-un fel simplu şi inteligibil. Expresiile creştine trebuie să fie explicate îndeajuns.
- Ai grijă cu poveştile misionare populare. Copii pot să simtă cu uşurinţă că ei sunt obiect al misiunii.
- Se recomandă foarte tare jocul prin schimbări de roluri şi utilizarea materialelor ilustrate.
- Cântaţi mult cu grupurile de copii - cuvintele cântate rămân mai mult timp în mintea copiilor decât cuvintele vorbite.
- Este mai bine să vă rugaţi lui „Dumnezeu", decât lui „Isus". Rugăciunile pot fi făcute stând în picioare. Ochii nu trebuie să fie închişi; mâinile nu trebuie să fie încrucişate.
- Textele biblice ar trebui să fie învăţate pe de rost. Musulmanii sunt foarte bine instruiţi la acest capitol.
- Copii trebuie să recunoască din comportamentul şi mărturisirea liderului că Biblia este autoritatea. Biblia nu trebuie pusă cu neatenţie pe jos.
- Nimeni nu trebuie să forţeze copii într-o conversaţie. Creştinii pot să împărtăşească ceea ce cred ei că este adevărat, însă doar puterea lui Dumnezeu schimbă inima oamenilor.

Convertirea şi atenţia ulterioară:

- Când un copil vrea să se încredinţeze lui Isus, asigură-te că el sau ea a înţeles ce înseamnă asta. Şi-au înţeles păcatul şi viaţa eternă ca dar din partea lui Dumnezeu, nu drept răsplată pentru fapte bune? Ce înseamnă practic a-l urma pe

Isus (a citi Biblia, rugăciunea, părtăşia, consecinţe, poate chiar şi persecutare)?

- Copii trebuie să ştie că există posibilitatea să întâmpine multe dificultăţi (nu îi speriaţi!), însă Isus va fi în mod special aproape de ei şi îi va ajuta.
- Dacă copilul este de acord, atunci se poate face rugăciunea de confirmare.
- Copilul ar trebui să primească o Biblie bună, cu traducerea uşor de înţeles, cât şi un ghid de studiu al Bibliei.
- Aceşti copii au o nevoie foarte mare de învăţare continuă şi de companie în viaţa lor de tineri creştini. Au nevoie de ajutor plin de dragoste, în special în vremuri dificile.

3.3 EXPLICÂND EVANGHELIA MUSULMANILOR

3.3.1 ÎNDRUMĂRI GENERALE

Biblia susţine clar că păcatul nu poate fi iertat decât prin sacrificiul substituţional. Isus s-a oferit ca jertfă pe cruce şi a spus că toate lumea poate să fie salvată şi să obţină viaţă veşnică, prin credinţă în El, Totuşi, Isus nu obligă pe nimeni să accepte cadoul Lui. Prin urmare, creştinii nu trebuie să îi forţeze pe musulmani să se convertească.[244] Biblia este transmisă pentru poprul lui Dumnezeu, însă doar Duhul Sfânt poate să producă convertirea la credinţa în Isus Hristos.

Din dragoste pentru semenii noştrii şi din ascultare faţă de porunca de a face misiune, ar fi egoist din partea noastră să ţinem această comoară doar pentru noi. Adevărul Evangheliei trebuie să fie transmis musulmanilor. Când transmiteţi evanghelia musulmanilor, respectaţi următoarele reguli:

• Nu există nicio metodă de evanghelizarea care întotdeauna să garanteze succesul; fiecare situaţie şi fiecare persoană este diferită. Creştinii sunt deschişi şi sinceri şi nu ar folosi niciodată metode ruşinoase în mărturisirea lor (cf. 2Corinteni 4:1-2).

• Este foarte important ca între vorbele creştinilor şi ceea ce sunt ei să nu existe contradicţii. Convertiţii au confirmat că musulmanii respectă îndeaproape comportamentul moral al creştinilor (cf. Romani 12:1-2; ITesaloniceni 2:8). _

• Suntem cu toţii limitaţi în capacitatea de a asimila idei. Musulmanii nu fac excepţie. Nu îl îneca cu prea multe aspecte ale Evangheliei. Este mult mai important să ajungeţi la fiecare punct pe rând.

• Pentru a hrăni mintea musulmanilor, subiectele relevante pot fi expuse într-un mod indirect. Creştinii trebuie să înveţe să împărtăşească Biblia prin parabole, la fel cum a făcut şi Isus (Matei 13:3,34).[245]

• La momentul potrivit, musulmanii trebuie încurajaţi să citească Biblia.[246]

3.3.2 METODE DE PREZENTARE A EVANGHELIEI

Cineva a spus odată: „în lucrurile fireşti să fii spiritual, iar în lucrurile spirituale să fii firesc." Credinţa creştină este partea spirituală a vieţii, cu toate acestea devine o parte firească a ei, fără să fie necesară o afişare grandioasă. Nu vorbiţi despre credinţă într-un fel nenatural. Fiecare creştin va explica Evanghelia puţin diferit de altul, folosind cuvintele sale proprii, relatând incidente care trimit mintea înspre un răspuns spiritual. Musulmanii, care sunt un popor religios, răspund la o conversaţie spirituală mult mai

---

[244] Convertirea în acest context înseamnă ca o persoană să se încredinţeze şi să creadă în Isus Hristos.

[245] Vezi şi secţiunea 3.3.4.

[246] Evanghelia după Luca sau loan sunt foarte recomandate, deoarece ele descriu viaţa lui Isus într-un fel pe care musulmanii îl pot înţelege. Filmul lsus, bazat pe evanghelia după Luca, este de asemenea o prezentare potrivită. Pentru mai multe informaţii, vezi www.jesus.ch or www.cfc.ch.

repede decât, de exemplu, un european de rând. Există multe feluri de a prezenta Evanghelia, iar una dintre ele foloseşte versetele Biblie care ţintesc spre esenţa Evangheliei.[247] Este un avantaj să învăţaţi pe de rost cât mai multe versete posibil, cum ar fi Romani 6:23:

Creştinii ar trebui să adopte o abordare naturală, potrivit împrejurărilor. 0 selecţie de astfel de metode rezmate:

- Folosind versete individuale sau pasaje mai lungi din Biblie (ca exemplul din Romani 6:23).
- Folosind povestiri şi parabole pentru a explica adevărurile biblice.[248]

Romani 6:23	**Explicaţia**
Fiindcă plata păcatului este moartea	**Trebuie explicată seriozitatea păcatului în ochii lui Dumnezeu. Fiecare păcat (gânduri, vorbe, fapte) înseamnă moarte, care duce la separare faţă de Dumnezeu.**
dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică	**Dumnezeu oferă viaţă veşnică în dar, nu poate fi câştigată. Un dar este oferit fără plată! Viaţa veşnică înseamnă viaţă în prezenţa lui Dumnezeu în cer/paradis (cf loan 5:24).**
în Isus Cristos, Domnul nostru.	**Isus Cristos este Mesia, a cărui misiune a fost să moară pe cruce în locul nostru, pentru păcatele noastre, pentru ca toţi cei ce cred în El să aibă viaţă. Isus este sacrificiul perfect conceput de Dumnezeu (cf loan 3:16; 14:6).**

- împărtăşirea povestirilor Vechiului Testament în contextul Noului Testament.[249]
- Explicaţi cum profeţiile din Vechiul Testament au fost împlinite în Noul Testament - dovadă a originii divine a Bibliei. Poate că nu există altă cale mai bună de a convinge o persoană de faptul că Biblia nu a putut să fie elaborată de un om, deoarece nimeni nu putea prezice că Isus va veni în lume prin naştere din fecioară, în Betleem (Mica 5:2; Luca 2:4-7).[250]
- Discutaţi despre subiecte menţionate în Coran şi care sunt în acord cu Biblia, dar explicaţi-le conform Bibliei.[251]

3.3.3 STUDII BIBLICE SPECIALE

Evanghelizarea înseamnă în primul rând a comunica informaţii despre Dumnezeu, Isus, om, păcat şi cum putem avea pace cu Dumnezeu din nou. Datorită trecutului său, în care de multe ori a asimilat idei anti-creştine, un musulman are nevoie de obicei de mult timp pentru a înţelege Evanghelia. De îndată ce este observat un interes real, este recomandat să susţineţi cu ei studii biblice private. Următoarele subiecte sunt fundamentale, prin urmare ar trebui explicate în ordinea următoare:[252]

1) **Biblia.** Majoritatea musulmanilor au fost învăţaţi încă din copilărie că Biblia a fost contrafăcută. Musulmanii trebui să ştie cum a ajuns Biblia la noi, din ce cauză este demnă de încredere. De îndată ce încep să aibă încredere în Biblie, le este mult mai uşor să accepte mesajul mântuirii. Trebuie să petreacă timp personal citind Biblia, luptându-se cu adevărul.
2) **Dumnezeu.** Câteva dintre caracteristicile coranice ale lui Allah par să fie în acord cu portretul biblic al lui Dumnezeu. Alte afirmaţii fundamentale, pe de altă parte, contrazic făţiş adevărurile biblice. Musulmanii trebuie să afle cu adevărat despre dragostea lui Dumnezeu pentru omenire şi trebuie să vadă că există o cale pentru toţi oamenii, o cale prin care pot să îl accepte şi să primească darul vieţii veşnice.
3) **Omenirea şi păcatul.** Trebuie explicată doctrina căderii omului. Musulmanii trebuie să înţeleagă gravitatea păcatului în faţa lui Dumnezeu şi consecinţele acestuia. Ei nu vor realiza necesitatea unui Mântuitor, până când nu vor înţelege că nu se pot elibera singuri de păcat.
4) **Isus.** Musulmanii trebuie să înţeleagă cine este Isus cu adevărat precum şi motivul venirii Sale. Asta presupune o înţelegere a scopului sacrificiului după cum era făcut în vremurile Vechiului Testament. Oamenii pot să înţeleagă mai uşor, să accepte moartea lui Isus pe cruce şi învierea Lui. Musulmanii trebuie să ajungă să-l cunoască pe Isus cel adevărat, care este mai mult decât un profet; el este Mesia cel adevărat, Fiul lui Dumnezeu.
5) **împărăţia lui Dumnezeu.** Creştinii tebuie să explice necesitatea de a fi născut din nou în împărăţia lui

---

26° vezi, de exemplu loan 3:16; ITi 2:5-6; Ro 3:23-24; 5:12,21; Efe 2:8-9; lloan 4:9; 5:11; etc.

[248] Vezi secţiunea 3.4.1.

[249]De exemplu, subiectul „Avraam" explicat în secţiunea 3.4.1. (fără a utiliza Coranul ca mijloc pentru a ajunge la scop],

[250] Pentru mai multe referinţe, vezi secţiunea 2.2.2.

[251] Vezi secţiunea 3.4.

[252] Exemple de cursuri potrivite pot fi găsite la mai multe organizaţii (vezi de exemplu Nehls 1985). Cele şapte puncte enumerate aici sunt subiecte generale care trebuie să fie transformate într-un curs.

Dumnezeu. Trebuie explicată diferența dintre împărăția lui Dumnezeu şi una islamică, cât şi învățăturile biblice despre moralitatea vieții unui creştin, existența în armonie cu Creatorul şi Domnul nostru, căruia îi aducem glorie.

6) **Duhul Sfânt.** Musulmanii trebuie să înțeleagă cine este Duhul Sfânt, ce face şi cum poate fi înțeleasă doctrina Trinității.
7) **Misiunea şi viitorul omenirii.** Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii să mărturisească despre El lumii şi promite că întotdeauna va fi alături de discipolii Lui. Musulmanii trebuie să ştie că Dumnezeu face promisiuni şi se ține de ele, cum ar fi faptul că viitorul creştinilor este asigurat;

Dumnezeu oferă certitudinea mântuirii pentru aceia care îl urmează pe Isus în credință.

3.3.4 ILUSTRAȚIILE, PARABOLELE ŞI POVEŞTILE

Povestirile sunt ajutoare de nădejde în transpunerea adevărurilor biblice la musulmani. Isus a folosit parabolele pentru a provoca audiența să se gândească (Luca 6:39). în cultura arabă, poveştile sunt o parte importantă a vieții de zi cu zi. Istorisirea poveştilor este o artă foarte importantă, iar în acest sens, ar trebui adunate poveşti utile, în timp ce se admit limitările acestei abordări. Se prezintă o selecție de poveşti scurte:

Omul care se îneca

Musulmanii sunt convinşi că Coranul este revelația lui Dumnezeu, finală şi desăvârşită. Creştinii consideră că Isus este revelația perfectă a lui Dumnezeu. Ce este mai benefic pentru — omenire, un om sau o persoană, ca revela- —ție a lui Dumnezeu? Următorul exemplu poate fi folosit pentru a aprofunda înțelegerea:

Imaginează-ți că stai pe țărmul unui lac şi vezi pe cineva în apă, strigând după ajutor. Ce ai face? Ai merge la cel mai apropiat magazin, ai cumpăra o carte care se numeşte Cum să devii un înotător bun, şi i-ai arunca-o celui din apă? Sau tu, ca un înotător bun, ai sări în lac şi ai salva persoana de la înec?

Oul stricat

Musulmanii cred că pot compensa faptele rele cu fapte bune, iar atunci Allah îi va lăsa să intre în paradis - fără darul de sacrificiu a lui Isus. Musulmanii trebuie să înțeleagă că Dumnezeu ia păcatul în serios şi că păcatul poate fi iertat doar conform planului lui Dumnezeu. De exemplu:

0 soție face un aluat folosind mai multe ouă.

Din greşeală, pun şi un ou stricat. Ce trebuie să facă? Pune ea mai multe ouă bune şi speră că nu se va simți oul rău? Nu - toată lumea ştie că un singur ou rău strică tot aluatul, indiferent de numărul de ouă bune care a fost adăugate. în acelaşi fel, un singur păcat ne strică întreaga viață, iar Dumnezeu nu poate să ne primească în starea

păcătoasă în care ne aflăm, decât dacă nu acceptăm felul său de iertare.

Sărind peste un defileu

Musulmanii încearcă să intre în paradis prin fapte bune. Totuşi, asta este imposibil după propriile puteri; nimeni nu este perfect. Luaţi în considerare următorul exemplu:

Pentru a merge pe o cale, un grup de excursionişti trebuie să treacă peste un defileu cu o lăţime de 30m. Cei care cred că pot să reauşească, sar. Unii reuşesc să sară 5m, alţii sar mai departe, însă nimeni nu ajunge pe cealaltă parte - toţi se prăbuşesc în defileu. La fel se întâmplă şi cu oamenii care încearcă să-şi câştige intrarea în rai. Există doar o singură cale prin care se poate intra în paradis: podul lui Dumnezeu, numit „Isus".

Plăteşti pentru cadou?

Biblia spune clar că Dumnezeu oferă viaţa veşnică doar ca şi cadou. Cei care vor să cumpere paradisul - după cum fac musulmanii prin fapte bune - încercă defapt să cumpere ceva ce este disponibil doar ca şi cadou. Şi creştinii fac fapte bune, desigur - însă nu pentru a cumpăra viaţa eternă, ci pentru a mulţumi lui Dumnezeu pentru cadoul pe care l-au primit.

Imaginează-ţi un om sărac care a fost invitat la petrecerea unui om bogat. La sfârşitul petrecerii, omul bogat îi oferă săracului un cadou grozav: o maşină nouă! Cu toate astea, omul sărac nu vrea să accepte maşina în dar; vrea să plătească cel puţin o parte din ea. Nu s-ar supăra gazda? El doar a vrut să ofere maşina în dar, la fel cum Dumnezeu vrea să ne ofere viaţa veşnică în dar.

Patru declaraţii

Musulmanii au o singură carte drept autoritate supremă, Coranul, care conţine afirmaţii despre Mahomed. Creştinii au patru Evanghelii care descriu viaţa lui Isus din perspective diferite. Musulmanilor le este greu să accepte cele patru Evanghelii pentru că ele, literar, nu spun exact aceleaşi lucruri. Următoarea comparaţie evidenţiază importanţa celor patru declaraţii:

îartorii e. Când ghează ividual, Să pre-)r scrie ul său

Patru prieteni sunt n unui accident de circulaţi soseşte poliţia, îi intere pe cei patru martori, ind să dea o declaraţie scrisă, supunem că fiecare marţi raportul folosind propr: stil de exprimare. Declaraţiile au mărimi diferite. Dar să presupunem că ei dau poliţiei patru texte identice, cuvânt cu cuvânt. Care este cea mai credibilă variantă? Cu siguranţă poliţia va presupune că nu este ceva în regulă cu cele patru rapoarte identice; vor crede că martorii s-au înţeles asupra versiunii accidentului.

Doi angajaţi

Imaginează-ţi că îţi cauţi de lucru şi că ai de ales între două oferte de muncă. Prima firmă, şeful vă oferă un contract semnat chiar de el care vă garantează că un loc de muncă şi un salar fix, pe care îl vei primi la sfârşitul fiecărei luni.

La cea de-a doua întreprindere, şeful nu vă oferă niciun contract care să vă garanteze că veţi primi salar. Directorul vă spune că puteţi lucra pe propriul dvs. risc, iar dacă e ca şef, se va afla în toane bune, poate că o să vă plătească.

Care loc de muncă l-aţi alege? Desigur că primul! în creştinism, Dumnezeu oferă o cale spre mântuire, şi garantează paradisul tuturor celor care acceptă oferta Sa. în islam, Allah ofertă multe căi spre mântuire, însă nu oferă nicio garanţie.[253]

3.4 ABORDAREA PE TEREN COMUN

Când creştinii se întâlnesc cu musulmani, ei ştiu cât de des fac aceştia referire la el, şi ar trebui să se pregătească să studieze cu musulmanii şi să fie constructivi în conversaţii. Asemănările dintre creştinism şi Islam pot fi folosite pentru a transmite adevăruri biblice.[254] Cu toate astea, creştinii trebuie să evite să lase impresia că acceptă Coranul ca autoritate. Decât dacă un musulman menţionează Coranul ca referinţă, creştinul nu are de ce să facă asta, alegând Biblia pentru a face referire la punctele importante.

Atunci când un musulman menţionează şi citează din Coran de multe ori, atunci creştinii ar trebui să studieze Coranul şi altă literatură de specialitate. Unele afirmaţii coranice sunt în acord cu Biblia, însă în general, doar până la un anumit punct. Este foarte importat să cunoaştem asemănările şi diferenţele.[255] „Abordarea pe teren comun" înseamnă că creştinul ia o afirmaţie din Coran care este în acord cu Biblia, şi o explică musulmanilor potrivit Bibliei. Câteva exemple sunt sugerate în secţiunile ce urmează.

3.4.1 AVRAAM, PRIETENUL LUI DUMNEZEU

Avraam este singurul profet atât din Biblie, cât şi din Coran, care primeşte titlul de „prietenul lui Dumnezeu".[256] Creştinii pot să îi întrebe pe musulmani din ce cauză doar Avraam primeşte acest titlu unic. Doar Biblia conţinea această explicaţie:

Avraam este ghidat într-un mod minunat de încrederea lui în Dumnezeu - scarificiul care îi este cerut - prefigurează ce va face Dumnezeu într-o zi prin fiul său, Isus. Prin urmare, Avraam anunţă Evanghelia

---

[253] **Vezi şi subiectul 2.4.3 „Accesul în paradis..."**

[254] **Asta a fost, de exemplu, metoda folosită de apostolul Pavel în Atena (vezi Fapte 17:22-23).**

[255] **în secţiunea 2.1 au fost prezentate deja câteva asemănări şi câteva diferenţe.**

[256] **Biblia 2Cro 20:7; Is 41:8; Iacov 2:23. Coran: sura 4:125. şi subiectul 2.4.3 „Accesul în paradis..."**

prin această întâmplare. Avraam a fost în stare să perceapă mesajul lui Dumnezeu, planul Său de mântuire, prin această experiență (Isaac a fost imaginea lui Isus, cf loan 8:56, Geneza 22:8):

- S-a întâmplat prin fiul pe care îl iubea.
- Fiul a fost adus pe lume printr-o naştere neobişnuită.
- Sacrificiul a fost o ofrandă pentru păcat.
- Promisiunea binecuvântării a venit prin acel fiu.

Isus a purtat curucea de lemn, Isac a purtat lemnul până sus pe munte. Isus a fost legat, la fel şi Isaac. în final, Isaac nu a fost sacrificat (Dumnezeu a trimis un berbec, Geneza 22:11-13), ci a fost menit să-l învețe pe Avraam o lecție din partea lui Dumnezeu, arătându-i ce se va întâmpla în viitor prin Fiul său. Dumnezeu i-a adus aminte lui Avram despre binecuvântare (Geneza 22:16-18). Avram şi-a dat seama că adevărații adepți nu vin în trup, ci prin credință.

Toți cei care acceptă aceste fapte, prin urmare viața lui Avraam, devin copii lui Avraam şi mai departe copii lui Dumnezeu, prin realitatea credinței lui. Chiar şi profeții confirmă acest fapt (Isaia 53:7,10), şi loan Botezătorul (loan 1:29). Acesta este motivul pentru care Avraam a fost numit prietenul lui Dumnezeu. Comparație între Biblie şi Coran:[270]

Afirmația	**Biblie**	**Coran**
Avraam ca tatăl şi arhetipul tuturor credincioşilor.	**Evrei: Luca 3:8; loan 8:33,39. Creştini: Romani 4:16; Galateni 3:7,9.**	**Arhetip: Sura 2:124. Hanif: Surele 3:67;16:120.**
Dumnezeu îi cere lui Avraam să se supună prin credință.	**Galateni 3:6-9.**	**Surele; 2:130; 2:135; 3:95; 6:161; 22:78.**
Promisiunea unui Fiu.	**Geneza 17:15-16; Ro 4:18.**	**Surele 11:71; 37:112.**
Porunca să-si sacrifice Fiul.[271]	**Geneza 22:1-13.**	**Sura 37:102.**

[270]Sunt enumerate doar cele mai importante referințe.

[271] Musulmanii susțin că lsmael trebuia sacrificat, nu Isaac. Totuşi, nicăieri în Coran nu se specifică acest fapt. Din potrivă, textele îndreaptă mai degrabă spre Isaac. Vezi surele 15:53; 29:27; 37:100-113; 51:24-31. De asemenea, musulmanii cred că sacrificiul s-a petrecut în Mina, lângă Mecca.

Adresați musulmanilor următoarele întrebări, iar dacă este potrivit, citiți împreună referințele:

- De ce a fost numit Avraam „prietenul lui Dumnezeu"?
- De ce a fost Avraam tatăl tuturor credincioşilor?
- Care a fost credința lui Avraam?
- De ce i s-a poruncit lui Avraam să-şi sacrifice fiul?
- Dacă crezi că Ismael a fost cel care trebuia să fie sacrificat, poți să îmi arăți unde se specifică asta?

3.4.2 UNICITATEA LUI ISUS CRISTOS

Coranul respinge divinitatea şi crucificarea lui Isus.[257] Cu toate astea, există multe alte texte în Coran care fac referiri pozitive la Isus, iar într-o anumită măsură, sunt de acord cu Biblia. Afirmațiile coranice sunt mai degrabă indicații vagi, prea puțin explicate, iar ele pot fi explicate conform Bibliei. în Coran sunt menționate următoarele subiecte cu privire la Isus, însă ele sunt explicate şi desfăşurate doar în Biblie:

Afirmația	**Biblie**	**Coran**
Isus a fost născut din fecioara Maria.	**Luca 1:26-35**	**Surele 3:45-47; 19:17-21**
înălțarea la Cer.	**Faptele Ap. 1:9-11**	**Sura 4:157-158**
Titlul: „Cuvânt".	**Ioan 1:1-14**	**Sura 4:171**

[257] Vezi Surele 4:157; 5:19, şi secțiunea 2.3.

Isus se va reîntoarce în Ziua Judecății.[258]	**Matei 25:31-32**	**Sura 43:61**
Moartea lui Isus.	**Ioan 19:28-37**	**Sura 19:33**

Atunci când sunt explicați aceşti termeni şi titluri conform Bibliei, se poate demonstra că Isus este revelația perfectă a lui Dumnezeu pentru omenire. Putem primi mântuirea lui Dumnezeu doar prin Isus.

Adresați musulmanilor următoarele întrebări

- De ce a fost născut Isus dintr-o fecioară?
- Cine este tatăl lui Isus?
- De ce îi permite Dumnezeu lui Isus, iar nu lui Mahomed, să se înalțe la cer? Care a fost motivația lui Dumnezeu?
- De ce în Coran, titlul de „Cuvântul lui Dumnezeu" este dat doar lui Isus?

3.4.3 MESIA

Alt subiect menționat în Coran este ideea de Mesia. Câteva texte din Coran atribuie lui Isus titlul de *al-Masih 'lsa* (sura 3:45, 4:157,171). Se presupune că Mahomed a adoptat acest titlu de la evrei şi creştini din perioada din Medina. Titlul este întotdeauna folosit cu articol hotărât, „Mesia". Coranul consideră acest titlu ca fiind unic, aplicabil doar lui Isus, fără să ofere şi alte explicații. Musulmanii ar trebui să se întrebe: „Ce înseamnă titlul de Mesia?" Din nou, creştinii au posibilitatea de a explica un subiect la care doar Biblia oferă răspunsul.

„Cristos" este traducere grecească a cuvântului „Mesia" şi înseamnă „cel uns" (cf Ioan 1:41; 4:25). Ungere presupune chemarea şi echiparea pentru o sarcină specială în slujba lui Dumnezeu. Unsul Domnului este înainte de toate regele Israelului. David a fost Unsul lui Dumnezeu într-un fel special. Casei lui i s-a promis că va aduce marele „Conducător".[259] Profețiile se refereau la un Mesia apocaliptic, care va fi apogeul revelării lui Dumnezeu.[260] Aşteptarea acestui Mesia, Răscumpărătorul, poate fi găsită în vechile scrieri ebraice de după terminarea Vechiului Testament până la înfățişarea lui Isus. în vremea lui Isus această speranță era menținută şi de situația politică jalnică a poporului evreu. Aceste promisiuni ale lui mesia sunt împlinite în Isus. Afirmația lui că El este Mesia, Cristosul lui Dumnezeu, îi este adusă la cunoştința Măriei atunci când îngerul prevesteşte naşterea Lui, iar aceasta este confirmată în fața lui Caiafa şi a consiliului şi prin intuiția discipolilor.[261] Revendicarea misiunii mesianice şi a autorității lui Isus rămâne centrul învățăturii bisericii; iar aceasta va fi până împlinirea completă, finală, a confirmării suveranității Sale.[262]

întrebarea lui Isus către farisei în Matei 22:42, „Ce credeți voi despre Cristos? Al cui fiu este?", poate fi adresată şi musulmanilor, de asemenea. Contextul biblic exprimă clar că Mesia este Fiul lui Dumnezeu.[263] Pentru evrei, este la fel de greu acum, cum le era atunci, să-şi vadă speranțele mesianice împlinite în Isus. La fel de greu este şi pentru musulmani să accepte explicațiile biblice pentru titlul lui Isus de „Mesia". Prin urmare, este foarte important să explicăm înțelesul acestui titlul.

întrebări pentru musulmani

- De ce îl numeşte Coranul pe Isus „Mesia"?
- Ce înseamnă pentru tine titlul de „Mesia"?

3.4.4 MIELUL LUI DUMNEZEU

Sărbătoarea Sacrificiului (arabă: 'Id al-adha, turcă: kurban bayrami) este cea mai mare sărbătoare în Islam, iar atunci musulmanii comemorează sacrificarea fiului lui Avraam.[264] Familiile înjunghie un animal de jertfă, de obicei o oaie. După o scurtă rugăciune, se taie vena jugulara, iar sângele curge într-un şănțuleț pregătit. Animalul mort este jupuit, apoi este împărțit în trei părți. De obicei, una este oferită rudelor, a

---

[258] Coranul nu învață despre ce-a de-a doua venire a lui Isus la fel de clar cum învață Biblia. însă musulmanii, de obicei, susțin că Sura 43:61 se referă la revenirea lui Isus pe pământ.

[259] Vezi Da 9:25; Is 9:6-7; 11:1-5; 11:10; 42:1; 53.

[260] Vezi profețiile: Zec 6:12; Mic 5:1; Da 7:13-14.

[261] Vezi Luca 1:31-33; Mt 16:16; 26:63,64; Ioan 1:41.

[262] Vezi Fapte 9:20,22; 10:36-38; Filipeni 2:9-11.

[263] Vezi Luca 4:41; Mt 16:16; 26:63-64; Ioan 11:27; 20:31.

[264] Contrar poveştii biblice, majoritatea musulmanilor consideră că fiul care trebuia sacrificat a fost Ismael, iar nu Isaac. Vezi notele din secțiunea 3.4.1.

doua este oferită familiilor sărace, iar familia păstrează ce-a de-a treia parte.

Sacrificiul este făcut doar cu scopul de a comemora sacrificiul iui Avraam. Coranul neagă orice alte înţelesuri spirituale (Sura 22:32-37). Totuşi, în Islamul popular, au fost adăugate alte câteva înţelesuri. Unii cred că animanul este sacrificat în locul primului născut sau în semn de mulţumire lui Allah sau ca protecţie împotriva duhurilor rele. Din moment ce Coranul nu oferă un răspuns clar cu privire la aceste întrebări, creştinii au o ocazie ideală să explice înţelesul spiritual din Biblie.[265] Jertfele din Vechiul Testament sunt poruncite de către Dumnezeu. Animalul este un substitut şi este omorât pentru ca persoana să trăiască.

Simbolic, păcatele sunt transferate de la persoană la animalul adus ca jertfă. Potrivit Bibliei, nu există iertarea păcatelor fără vărsare de sânge (Evrei 9:22). Dacă cineva păcătuia în mod repetat, sacrificiul din Vechiul Testament trebuia repetat. în Noul Testament, Dumnezeu a instituit un nou legământ prin Isus; Isus a murit ca unic sacrificiu pentru toate păcatele (Evrei 10:14). Asta pune capăt jertfirii animalelor, deoarece Isus este „...Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!" (Ioan 1:29). Oricine acceptă acest sacrificiu prin credinţă, va fi mântuit.[266]

întrebări de discutat cu musulmanii

- De ce mai trebuie să ţină musulmanii 'Id al-adha (Sărbătoarea Sacrificiului) în ziua de azi?
- Cum este celebrată sărbătoarea?
- Ce înseamnă „vărsarea de sânge şi consumarea cărnii", a sacrificiului (oii)?

3.4.5 ALTE SUBIECTE

Există multe alte subiecte care pot fi luate din Coran şi explicate conform Bibliei. Un studiu asupra subiectelor care ţin de „terenul comun" sunt descrise în cartea *Sharing the Gospel with Muslims* de Gilchrist (2003):

Personalităţi ale Vechiului Testament	**Noul Testament**
Adam: Omul din ţărână, omul din rai Eva: Cele trei ispitiri ale lui Satan Noe: Primul vestitor al dreptăţii Avraam: Evanghelia care i-a fost predicată Isaac: Reflectarea dragostei tatălui Iosif: Simbol al venirii Moise: Legea şi harul în contrast David: Profeţiile despre moarte şi înviere Solomon: Imaginea adevăratului fiu a lui David **Isaia: Iată servul pe care El l-a ales**	**Isus: Unic în Coran şi în Biblie Fiul lui Dumnezeu: Mesia, Hunul şi Cuvântul Al-Masihu Isa: Mesia cel uns de Dumnezeu Dragostea lui Dumnezeu: Tată, Fiu şi Duh Sfânt Nuzul-l-Isa: Ce-a de-a doua venire a lui Isus.**

3.5 IMPLEMENTÂND VIZIUNEA ÎN BISERICA LOCALĂ

Este foarte important ca întreaga comunitate creştină să sprijine misionarea spre musulmani. Următoarele îndrumări generale, nu reguli stricte, trebuie să fie adaptate la contextul situaţiei relevante şi a culturii. Trebuie să se ţină cont de felul în care acţionează biserica: o biserică din Anglia are mai multă libertate religioasă, prin urmare mai multe varietăţi evanghelis- tice disponibile, decât o biserică din Egipt. îndrumarea Duhului Sfânt este necesară pentru a formula mijloacele necesare pentru a merge mai departe în fiecare comunitate.

Devenind activă în evanghelizarea musulmanilor, biserica are următoarele câştiguri:

a. Va avea o perspectivă nouă asupra felului în care trebuie să câştige musulmani pentru Cristos.
b. Oamenii din biserică vor fi motivaţi să se roage pentru noi activităţi şi pentru convertirea musulmanilor.
c. Creştinii vor cunoaşte, iar frica va dispărea din raportarea lor faţă de musulmani.
d. Creştinii vor fi mult mai eficienţi în mărturisire faţă de musulmani şi se vor dezvolta noi prietenii.

---

[265] Vezi şi secţiunile 2.3.4; 2.4.3 şi 3.4.1.

[266] Versetele biblice importante cu privire la mielul sacrificial sunt: Ge 4:4-7; 22:6-8; Ex 12:3-7,22,23; Lev 16; Îs 53:4-8; loan 1:29,36; Fapte 8:26- 39; lPe 1:18-21; Rev 5:6-8; 21:22.

e. Cunştinţele bibice vor fi mult mai bine înţelese, iar creştinii vor putea să-şi împărtăşească credinţa cu musulmanii, într-un fel pe care aceştia să-l înţeleagă.

f. Cunoaşterea de bază a Islamului îi va ajuta pe creştini să se relaţioneze mai bine cu musulmanii.

g. Cei care se convertesc de la islam vor fi îngrijiţi de către creştini formaţi.

3.5.1 MOTIVAŢIE ŞI EDUCAŢIE

Marea Trimitere spune:

Isus s-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, şi le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Duceţi-vă şi faceţi uncenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin." (Matei 28:18-20)

După aceste versete, putem învăţa următoarele lucruri de la Isus:

- El are toată autoritatea. Dacă îl urmezi, te afli sub puterea Lui. Nimic nu te poate răni.
- El le porunceşte tuturor creştinilor să meargă la toţi oamenii (inclusiv musulmanilor) cu Vestea Bună.
- De asemenea, porunceşte să facem discipoli, botezându-i şi învăţându-i.
- Isus nu doar porunceşte şi comandă, ci face şi o promisiune minunată: El va fi întotdeauna cu tine şi te va ajuta.

Este foarte importat ca întreaga biserică să îmbrăţişeze Marea Trimitere care îi include pe toţi oamenii - inclusiv pe musulmani! De multe ori, creştinii sunt prea temători sau timizi în a-i aborda pe musulmani, cu toate acestea, ei ştiu Adevărul, iar

acesta trebuie împărtăşit. Uneori, teama este provocată de ignoranță; antidotul este să fi bine informat - instruindu-i pe membrii bisericii cu privire la următoarele subiecte:

1. **Instrucțiuni despre Islam.** Istorie, viața lui Mahomed, Coranul, Shar'ia, etc. Pe măsură ce creştinii vor cunoaşte credința prietenilor lor musulmani, se vor îmbunătăți relațiile şi comunicarea.
2. **Apologetică.** Să fie în măsură să răspundă cu înțelepciune la atacurile musulmanilor împotriva credinței creştine.
3. **Ghid practic.** Cum să te relaționezi cu musulmanii în moduri practice în viața de zi cu zi.

3.5.2 FORMAREA UNUI GRUP SPECIALIZAT

Cât de mulți membri din biserică ar trebui să acumuleze cunoştințe de bază despre Islam, apologetică, şi îndrumări generale pentru interacțiune. Totuşi, un grup special din biserică ar trebui să primească instruire specială şi să coordoneze rugăciunea pentru a ajunge la musulmani.

Utmătorii paşi sunt recomandați:

1. Conducerea bisericii trebuie să fie de acord cu faptul că un anume fel de misionare creştină spre musulmani va face parte din activitățile lor viitoare.
2. Toată comunitatea creştină ar trebui să fie informată adecvat cu privire la strategii şi paşi specifici pentru înaintare.
3. Biserica numeşte 5-10 creştini devotați care să formeze un grup special, în frunte cu un lider.
4. Acest grup se întâlneşte în mod regulat pentru rugăciune, planificare şi activități viitoare de instruire.

3.5.3 RESPONSABILITĂȚILE GRUPULUI

Grupul de sarcini planifică şi ia decizii asupra dezvoltării contactelor cu comunitatea musulmană şi împărtăşirea Veştii Bune. Grupul de sarcini are următoarele responsabilități:

- Să ia inițiativa şi să facă noi activități care să-i includă pe semenii musulmani.
- Să administreze şi să coordoneze activități.
- Să informeze membrii bisericii şi să le ceară sprijin prin rugăciune.
- Să planifice şi să coordoneze pregătiri pentru grupul şi pentru întreaga biserică.
- Să se preocupe în mod adecvat de noii convertiți.
- Să exploreze posibilitățile de a contacta biserici/organizații care au aceeaşi viziune despre a-i câştiga pe musulmani pentru Cristos (pentru încurajare, pregătire combinată, rugăciune).

Grupul special are nevoie de pregătire permanentă şi de încurajare. Instruirea continuă este necesară în teologia creştină, dar şi în conştientizarea literaturii islamice. Sesiunile de instruire trebuie încheiate cu evaluări şi îmbunătățiri pentru viitor.

Alt aspect important este crearea de legături. Grupul trebuie, de câte ori există posibilitatea, să fie în contact cu alte grupuri din biserici vecine pentru a face schimb de informații:

- Să se încurajeze şi să se roage unii pentru alții.
- Să coordoneze şi să îmbine cursurile viitoare.
- Să facă schimb de cunoştințe despre experiențele din trecut.
- Să planifice şi să coordoneze activități viitoare.

3.5.4 POSIBILE ACTIVITĂȚI

Prin rugăciune şi dezbateri în biserică, dar în special în grupul special, trebuie să se discearnă activitățile potrivite pe care le vor face martorii creştini, conducând la împărtăşirea Evangheliei cu musulmanii în orice fel de situație. Mai jos sunt prezentate câteva posibilități pentru a stimula idei; creştinii sunt încurajați să dezvolte noi metode constant:

- Implementați un program sistematic de vizitare a musulmanilor la ei acasă (de exemplu, cu ajutorul unui chestionar special creat).
- Vizitați musulmanii în locuri publice, cum ar fi spitale, închisori, etc.
- Vizitații în moschei, iar în schimb, invitați musulmanii la voi la biserică.
- Distribuiți literatura în locuri publice prin standuri.
- La sfârşitul anului, distribuiți calendare creştine care au câte un scurt devoțional pentru fiecare zi.
- Organizați cursuri de cunoştințe pe calculator, cursuri de limbă sau alte aptitudini necesare.
- Organizați activități combinate, cum ar fi plimbări pe jos, tururi cu bicicleta sau vizitarea muzeelor.
- Organizați discuții speciale cu subiecte agreeate.[267]
- Vizitați persoanele la zilele lor de naştere. Aduceți un cadou şi rostiți un mic verset din Biblie.
- Acceptați invitații la sărbătorile lor importante, iar în schimb, invitați-i la evenimentele importante din biserică.
- Invitați-i la o masă specială, individual sau în grup, acasă la voi sau în biserică. Oferiți un program cu muzică, cântare, lecturarea pasajelor din Biblie, prezentarea unui film, etc.

---

[267] **Vezi secțiunea 3.5.5.**

- Distribuiți-le broşuri acasă sau în cutiile poştale şi între- bați-i daucă au'întrebări despre care doresc să discute.[268]

Abordarea prin chestionare

Altă abordare a musulmanilor poate să fie prin chestionare special create. Există multe variante posibile. Doi sau trei creştini ar trebui să meargă să viziteze case de musulmani. Următoarele puncte sugerează cum poate fi făcut acest lucru:

La intrare, grupul se prezintă:

- Bună ziua, numele meu este... iar acesta este amicul meu... Venim de la... susținem un sondaj de opinie religios/social şi suntem pregătiți să ajutăm pe oricine doreşte să-l caute pe Dumnezeu!
- Am aprecia părerea dumneavoastră cu privire la câteva chestiuni. Pot să vă răpesc un minut? (dacă persoana răspunde că DA, atunci puteți continua; dacă răspunsul este NU, atunci încercați să abordați o discuție religioasă fără chestionare, prin replici ca „Pot să vă explic cum am ajuns să fiu sigur că am viață veşnică?" dacă persoana nu este interesată, luați-vă la revedere; dacă nu este momentul potrivit, încercați să stabiliți o întâlnire cu altă ocazie).

întrebări sugerate

Sociale:

1) De cât timp locuieşti în acest loc?
2) Eşti fericit în această comunitate?
3) Ce ai schimba ca să faci acest loc mai bun?

Religioase:

1) Care sunt preferințele tale religioase?
2) Aparții unui grup religios anume?
3) Aparții de această religie prin naştere sau prin decizie personală?
4) Cum te priveşti pe tine în ceea ce priveşte practicarea credinței în viața de zi cu zi: (foarte religios - ocazional - rareori)
5) Consideri că religia ta este una adevărată?
6) Te temi de a) moarte? b) Ziua Judecății? c) că Dumnezeu nu îți va arăta milă?
7) Eşti sigur că vei ajunge alături de Dumnezeu în paradis în- tr-o zi?
8) Imaginează-ți că vei muri într-o zi şi vei sta înaintea lui Dumnezeu şi El te va întreba: de ce te-aş lăsa să intri în paradis?Ce ai răspunde la asta?

După ce finalizați întrebările, puteți spune:

- Am finalizat întrebările! Răspunsurile dv. sunt interesante! Vă mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat!
  - Doriți să aflați rezultatul şi evaluarea studiului?
- Aveți mai mult timp la dispoziție, ca să vă pot explic de unde ştiu că după ce voi muri, voi fi alături de Dumnezeu în paradis?
  - Doriți să primiți literatură creştină sau DVD-uri?
  - Doriți să vă vizitez şi cu altă ocazie?

Creştinii ar trebui să păstreze rapoarte cu vizitarea musulmanilor, ca şi în exemplul următor:

Locul:	Adresa:
Numele:	Tel:
Data/ Persoana:	Literatura oferită: Observații:

3.5.5 ORGANIZAREA DE ÎNTÂLNIRI SPECIALE CU MUSULMANII

Există multe modalități prin care se pot organiza întâlniri liniştite între membri diferitelor credințe. Mai jos se regăsesc câteva sugestii:

Scopul unei „întâlniri pentru o mai bună înțelegere" nu este critică, ci prezintă mai multe puncte de vedere cu privire la un subiect stabilit. Fiecare parte îşi prezintă credința, ambele părți au ocazia să vorbească, unele afirmații pot să fie în acord, iar altele pot să fie contradictorii. 0 mai bună înțelegere a fiecărei credințe ar trebui să crească respectul reciproc dintre cele două comunități religioase, conducând la o nouă prietenie. Creştinii nu pot să îi convertească pe musulmani - asta este treaba lui Dumnezeu! Creştinii şi musulmanii trebuie să ştie că există posibilitatea ca religia lor să se schimbe în urma acestui fel de întâlniri.[284] Câteva îndrumări sugerate:

1) Musulmanii şi creştinii să se întâlnească alternativ în biserică şi în moschee.
2) La întâlnirile pregătitoare, tot cadrul să se discute în detaliu şi să fie aprobat de o comisie

[268] **Broşurile trebuie să fie scrie în mod special pentru cititori musulmani, şi să fie relevante pentru situație.**

organizatoare.

3) Fiecare parte să beneficieze de acelaşi timp (de exemplu, 30 min.) pentru a prezenta un subiect stabilit.
4) După cele două prezentări, să urmeze o altă sesiune de 30 de minute pentru întrebări/răspunsuri. Moderatorul acceptat de către ambele părți să conducă această sesiune. Sunt permise doar întrebări care se leagă de subiect. Participanții trebuie să se abțină de la întrebări agresive sau insultătoare. Se pot expune scurte puncte de vedere, întrebări sau răspunsuri.
5) Ar trebui să urmeze alt timp de cunoaştere, mai relaxant, într-un loc care să susțină conversații individuale şi discuții. în astfel de momente, creştinii au posibilitatea să împărtăşească Evanghelia. Se pot servi răcoritoare şi aperitive.

Subiectele alese pot să fie religioase şi sociale:

Religioase	**Sociale**
1) Unitatea lui Dumnezeu **2) Ce este „păcatul"? Cum intră un om în paradis?** **3) Cine este Isus Cristos? Cine este Mahomed?** **4) Biblia şi Coranul: origini şi surse de inspirație** **5) Relația dintre om şi Dumnezeu** **6) Care sunt semnele unui profet adevărat?** **7) Atributele lui Dumnezeu** **8) Rugăciunea şi postul** **9) Care sunt semnele unui adevărat creştin/musulman?** **10) Definiți „Bisericii"/„Umma"** **11) Ce se va întâmpla în Ziua Judecății?**	**1) Drepturi umane şi libertate religioasă** **2) Moralitate, onestitate** **3) Viața de familie: relația dintre soț-soție-copii** **4) Viața de căsnicie** **5) Creşterea copiilor în societatea locală** **6) Reguli de bază pentru prietenie şi între vecini** **7) Care este cauza fricii?** **8) Cum poate fi evitat războiul?** **9) De ce există atât de multă corupție?** **10) Viața culturală** **11) Cum se poate obține o existență liniştită între membrii diferitelor rase?**

[284] Astfel de întâlniri sunt posibile doar atunci când se garantează libertate religioasă ambelor părți.

3.6 CONVERTIREA ŞI DISCIPOLII

De la cel de-al Il-lea Război Mondial, noua situaţie economică internaţională, numeroasele lupte locale şi persecutarea diferitelor etnii, grupurile politice sau religioase au cauzat o migrare masivă în populaţia lumii. Milioane de oameni s-au mutat din- tr-o ţară într-alta în căutarea siguranţei, stabilităţii şi au unui loc de muncă. Drept urmare, creştinii şi musulmanii se întâlnesc zilnic în aproape toate colţurile lumii. Conştientizarea reciprocă a creştinilor şi a musulmanilor cu privire la religia lor a crescut şi ea. Un aspect comun al creştinismului şi al Islamului este că ele sunt religii misionare unde credincioşii invită activ alţi oameni să adere credinţei lor. Aceasta atitudine de invitare are baza în scripturile lor:
Matei 11:28 Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi eu vă voi da odihnă.[269]
Sura 16:126 Cheamă la drumul Domnului tău cu înţelepciune şi îndemnare frumoasă şi ceartă-te cu ei cum e mai frumos...

Unii creştini sau musulmani sunt dezamăgiţi de propria lor credinţă din diferite motive. Astfel de oameni caută o alternativă pentru a-şi satisface nevoile. Se întâmplă din ce în ce mai des în ultima perioadă ca oamenii să treacă de la creştinism la islamism şi de la islamism la creştinism.

Personal, am asistat la astfel de schimbare de loialitate, atât în Africa, cât şi în Europa. în anul 2000 a avut loc un eveniment public în Zurich (Elveţia) în care musulmanii îşi prezentau religia într-un fel informai, atrăgător. Prin discursuri s-a explicat relevanţa Islamului pentru oamenii din Europa, s-a vândut literatură şi s-a oferit gratuit mâncare orientală. Erau acolo elveţieni care deja s-au convertit la islamism şi mulţi alţii care au fost atraşi de islamism, dar încă nu au luat o decizie finală de a îmbrăţişa Islamul formal. Mulţi dintre aceştia mi-au spus că au crescut într-un mediu creştin, iar unii au declarat că a fost creştini înainte.

Pe de altă parte, am cunoscut un om de afaceri dintr-un stat islamic care a fost musulman toată viaţa lui, însă s-a convertit recent la creştinism. în secret, a obţinut şi a citit o Biblie în limba lui proprie. Pe măsură ce călătorea în Europa, vizita biserici şi vorbea cu creştini, şi i-a devenit din ce în ce mai clar faptul că să devină creştin este pasul corect. Din motive de persecutare şi teamă pentru viaţa lui, nu avea posibilitatea să se întoarcă în ţara lui ca şi creştin. Era pregătit să plătească costul convertirii lui, să-şi părăsească familia şi afacerea şi să înceapă o viaţă nouă în Europa. Acest om de afaceri mi-a spus că ştie mulţi oameni din ţara natală care sunt dezamăgiţi de islamism.

3.6.1 MOTIVE DE CONVERTIRE

în teza mea de doctorat am intervievat 20 de convertiţi, zece convertiţi de la creştinism la islamism, şi zece convertiţi de la islamism la creştinism.[270] Poveştile au scos la iveală faptul la baza fiecărui proces de convertie, au stat între 2 şi 4 motive dintre cele identificate de mine mai jos.[271] în cele ce urmează prezint pe scurt cinci motive pentru convertire care, potrivit cercetărilor mele, sunt cele mai importante. Totuşi, acestea nu sunt singurele.

Cinci motive de convertire

1) Religioase

Motivul acesta mai este numit şi motiv „intelectual" pentru convertire, sau tradiţional, motivul „adevărat". în mod activ, o persoană caută informaţii despre chestiunile religioase sau spirituale prin literatură, televiziune, lecturi sau alte surse media. în studiul meu, înseamnă că o persoană acumulează în mod activ cunoştinţe despre credinţa creştină sau islamică.

2) Mistice

O experienţă de convertire mistică „este în general o izbucnire bruscă de perspectivă, indusă de viziuni, voci, sau alte experienţe paranormale." Un „fenomen paranormal" descrie de obicei o experienţă care nu poate fi explicată ştiinţific sau raţional. Convertirea prototip în rapor cu experienţele mistice din Biblie este în mod obişnuit atribuită lui Saul din Tars, în drum spre Damasc (Faptele Ap.
9) . Prin urmare, în terminologia religioasă înseamnă intervenţia directă a puterii spirituale divine. In astfel de convertiri, Duhul Sfânt este cel care „lucrează în feluri care depăşesc concepţia umană."
Termenul de „supranatural" mai este folosit uneori şi în acest context - care „nu poate fi explicat de legile naturale sau fizice" iar cauza originală se află în „lumea spiritelor". Dacă oamenii vorbesc despre experienţele supranaturale, de obicei se referă la un vis semnificativ, viziune sau impresie, un eveniment extraordinar sau petrecut pe neaşteptate. Nivelul de stârnire emoţională este extrem de mare, uneori incluzând extaz teofanic[272], înfricoşare, dragoste, sau chiar şi teamă. Revelaţia este o dezvăluire extraordinară primită de către o persoană. Această vedere extrao- dinară îi capacitează să facă un pas într-o

---

[269] **Trebuie să se pună accentul pe faptul că deşi creştinii trebuie să mărturisească Adevărul, doar Duhul Sfânt poate să producă convertirea (vezi, de exemplu, Fapte 10:44). Creştinii sunt chemaţi să-i înveţe pe convertiţi cum să îl urmeze pe Isus (Mt. 28:20).**

[270] Vezi Maurer (1999).

[271] **Povestirile au evidenţiat şi faptul că convertirile au avut lor în perioade mai mari de timp - câteva luni sau ani, uneori.**

[272] **„Teofanie": o apariţie a lui Dumnezeu** **196**

direcție pe care altfel nu ar fi făcut-o cu uşurință, cum ar fi să-şi schimbe religia. Visurile şi viziunile pot fie să inițieze o convertire, fie să o confirme, fie ambele.

3) Afecțiunea

Factorul decisiv în conversiune este accentul pus pe legăturile interpersonale. 0 persoană experimentează afecțiunea fiind iubit, îngrijit şi încurajat de alte persoane sau un grup. Legăturile interpersonale sunt văzute în general ca „sprijin fundamental pentru recrutare". Din interviurile mele reiese că acest motiv apare în principal sub forma de afecțiune pentru o persoană admirată pentru activitățile lui/ei religioase. Astfel de persoană este fie un prieten, fie o rudă, de acelaşi sex sau nu. Factorii afecțiunii negative sunt de multe ori traumatici, de exemplu moartea unui membru al familiei sau divorțul, care constituie o criză în viața unei persoane, împingând-o spre procesul de convertire.

4) Socio-politice

Se referă la scopul individului în grupul său socio-politic. 0 persoană poate să fie motivată să-şi schimbe afinitățile religioase din cauze socio-politice. Acest motiv este pregnant în interviurile mele, dim moment ce mulți convertiți au menționat situații socio-politice ca motiv pentru îmbrățişarea altei religii.

5) Materiale

Important în mod special pentru studiul meu, a fost menţionat de către diverşi convertiţi. Numeroşi oameni săraci se găsesc în situaţii atât de disperate, încât şi-ar schimba de- voţiunea religioasă dacă cineva le poate îmbunătăţi starea. Uneori criticaţi ca fiind „impuri", acest motiv de convertire include dorinţa unor beneficii cum ar fi hrană, îmbrăcăminte, cadouri, găzduire, etc. Am văzut chiar şi o ofertă de muncă sau o bursă de studii ca motivaţie materială pentru convertire. Sărăcia este o criză care uneori îi „împinge" pe oameni în- tr-un proces de convertire care duce la schimbarea religiei.

3.6.2 CONVERTIREA DE LA ISLAMISM LA CREŞTINISM

Un musulman care este interesat de Evanghelie şi care vrea să afie mai multe despre credinţa creştină are nevoie de ajutor special. Creştinii nu ar trebui să se scutească de niciun efort pentru a oferi acestui căutător ceea ce el sau ea are nevoie, în special să-l introducă într-un grup biblic adecvat şi uşor de înţeles. în plus, trebuie explicate în detaliu valorile creştine şi modul de funcţionare a bisericii locale, cu exemple potrivite care arată cum biserica a preluat aceste practici din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

De obicei, convertirea la Crisos este un lung proces care implică câţiva factori. Creştinii trebuie să călăuzească cu dragoste şi grijă fiecare convertit, prin etapele dificile din viaţa lor.[273] De cele mai multe ori, cel care se converteşte este foarte presat şi este persecutat atât de familia sa, cât şi de comunitatea locală musulmană, care vor încerca toate posibilităţile pentru a-l întoarce la islamism. Reacţia comunităţii musulmane se bazează pe învăţătura potrivit căreia oricine părăseşte Islamul este trădător şi aduce mare ruşine asupra familiei. Dacă cel care se converteşte nu se răzgândeşte şi nu se întoarce la islamism, de cele mai multe ori, va fi exclus din familie şi îşi va pierde moştenirea. Câteodată, convertitul este ameninţat cu moartea.[274]

Drept urmare, covertiţii au nevoie de o nouă familie şi comunitate, unde să poată să-şi înceapă noua viaţă. Este foarte important ca familiile creştine sau grupurile să adopte fiecare convertit şi să se îngrijească de el cu multă dragoste. Pentru cei care se convertesc, este foarte importat să înţeleagă ce înseamnă convertirea. Trebuie să înţeleagă pe deplin Evanghelia. Cele mai importante puncte sunt:

1. Să-şi transfere încrederea de la Mahomed la Isus (Ioan 14:6).
2. Să-l cunoască pe Isus cel înviat şi viu drept Mântuitor personal şi Răscumpărător (loan 1:12; Apocalipsa 3:20).
3. Să-l recunoască pe Cristos ca Domn, de care trebuie să asculte, sub îndrumarea Duhului Sfânt (Ioan 14:23-26).
4. Toate păcatele trebuie mărturisite (Faptele Ap. 2:38; lloan 1:9). Asta include renunţarea la orice legătură cu puterile întunericului şi practicile oculte. Dacă apar probleme în acest domeniu, ar trebui să se discute cu un consilier creştin experimentat.

3.6.3 UCENICIA

Atunci când se îngrijesc noii recruţi, trebuie să se aibă în vedere următoarele aspecte:[275]

- Trebuie investit suficient timp şi grijă în explicarea învăţăturilor creştine din Biblie noilor convertiţi. Rugăciunea şi stilul de viaţă creştin trebuie explicat temeinic. Pe urmă se recomandă convetiţilor să studieze un curs introductiv asupra Bibliei.
- Creştinii trebuie să fie foarte atenţi să nu imprime o cultură străină noilor convertiţi.
- Convertiţii trebuie să fie introduşi în congregaţii şi grupuri creştine unde să li se ofere dragostea şi înţelegerea de care au nevoie. Trebuie explicat felul în care funcţionează congregaţia. Bisericile trebuie să fie capabile să primească şi să facă discipoli din astfel de convertiţi.[276]
- întotdeauna este util să puneţi convertiţii în contact cu alţii care au un trecut asemănător, care de asemenea s-au alăturat credinţei în Isus Cristos.
- Creştinii nu ar trebui să fie înregimentaţi sau să fie supuşi unui sistem de reguli strict. Au nevoie de suficientă libertate pentru a se dezvolta şi pentru a creşte, devenind astfel creştini maturi.
- Convertiţii, în urma discuţiilor cu liderii bisericii, ar trebui să decidă când să se boteze.
- Este imprudent să se facă publice prea devreme poveşti de convertire. Deseori, nu este înţelept ca noţi convertiţi să

'*p* vorbească în public, deoarece pot dm*»i ţinta mnsul mani- lortmhtanţi sau pot să devinăungâmfaţi.- •• Creştinii nu ar trebui să ofere musulmanilor împrumuturi financiare de lungă durată. Asta poate să creeze o dependenţă nesănătoasă. Este mai bine ca să găsiţi o muncă plătită pentru convertiţi, sau să le oferiţi un mic împrumut pe care să-l plătească înapoi.

---

[273]Trebuie discutate atât nevoile sprituale, cât şi cele sociale.

[274] Potrivit credinţei ortodoxe sunni, un musulman care vrea să părăsească Islamul are trei zile la dispoziţie să se reîntoarcă, atlfel este pedepsit cu moartea.

[2,1] Cursul PALM este destinat în special acestor oameni: www.takwin- masihi.org

[276] Prin urmare, creştinii trebuie să fie pregătiţi să se informeze temeinic, studiind literatura potrivită şi participând la cursuri specializate.

3.6.4 CONVERTIREA DE LA CREŞTINISM LA ISLAM

Nu este neobişnuit pentru oameni să plece din creştinism şi să adopte altă religie, cum ar fi Islamul.[277] De cele mai multe ori, aceste persoane sunt evitate de către comunitatea religioasă. Este aceasta atitudinea corectă față de ei? Cum a reacționat Isus atunci când discipolii lui i-au întors spatele?[278] Isus nu i-a forțat; i-a lăsat să se decidă singuri. El este pregătit să iubească necondiționat şi să îi lase să plece, dacă ei doresc asta. Nu cumva ar trebui să aibă creştinii aceeaşi atitudine astăzi?

Câteva îndrumări practice:

1. Bisericile şi creştinii, individual, sunt chemați să călăuzească aceşti oameni în dragoste, şi să încerce să înțeleagă motivele pentru care au luat această decizie.
2. Chiar dacă o persoană insistă să se convertească la islamism şi continuă procesul de convertire, nu ar trebui întrerupt niciodată contactul amical.
3. Comunitatea creştină poate să câştige de pe urma acestui contact prietenos şi deschis, învățând din greşeli şi încercând să se descurce mai bine în viitor.
4. Dacă o persoană se răzgândeşte, şi se întoarce la creştinism, comunitatea ar trebui să-l primească cu brațele deschise.[279]

---

[277] „Creştinii născuți din nou" ar numi astfel de persoane „creştini cu numele". Există multe persoane care au fost aduse într-un mediu creştin, şi sunt văzuți ca fiind „creştini", însă ei nu au făcut un legământ personal cu Isus Cristos.

[278] Vezi, de exemplu, Ioan 6:60-71, şi Marcu 10:17-22.

[279] Isus spune că toate păcatele pot fi iertate, cu excepția păcatelorîmpotriva Duhului Sfânt (Marcu 3:28-30; Luca 12:10; Mt 12:31-32). Asta înseamnă să te împotriveşti clar acțiunilor clar şi inconfundabile ale Duhului Sfânt, şi să le atribui lui Satan.

5. Această atitudine prietenoasă este atitudinea corectă a creştinilor, prin care ei transmit dragostea lui Dumnezeu altora.

3.7 PROBLEMATICI POLITICE

3.7.1 SHARI'A, DEMOCRAȚIA SI DREPTURILE OMULUI

Fundamentaliştii islamici forțează introducerea Shari'a şi a statului islamic pentru toate acele țări care au intrat în conflict cu concepțiile statului secular, democratic. Se află în contrast cu Declarația Universală a Drepturilor Omului (DUDO) susținută pe plan internațional. Conflictele se centrează în jurul următoarelor puncte:

- Respingerea drepturilor fundamentale ale omului, cum ar fi libertate religioasă deplină.
- Respingerea egalității între bărbați şi femei.
- Respingerea separării religiei de stat.
- Respingerea drepturilor religioase, ca dreptul unui musulman de a-şi părăsi religia.

Democrația înseamnă puterea poporului. Asta se face prin mijloace elective. Fiecare adult poate să decidă individual pe care dintre candidați îl alege. Atunci partidul care câştigă cele mai multe voturi ajunge să fie instituția conducătoare. Pe de altă parte, Islamul caută să instituie teocrația, un stat condus de Dumnezeu, în termeni reali, clericul deține toată puterea. Prin urmare, este evident faptul că fundamentalismul islamic nu este compatibil cu democrația.[280] Majoritatea țărilor cu politică islamică în prezent au eşuat în a acceptat orice concept semnificativ de democrație.

Câteva dintre țările mari, predominant musulmane, au criticat Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece aceasta nu reuşeşte să ia în considerare contextul cultural şi religios al țărilor neislamice din vest. Iranul pretinde că DUDO este „o înțelegere seculară a tradiției iudeo-creştine", care nu poate să fie implementată de musulmani fără să nu încalce legea islamică. Prin urmare, Organizația Cooperării Islamice a adoptat Decla-

[280] Democrația (literar „puterea poporului", din grecescul demokratia de- mos, „popor" şi kratos, „putere") este o formă de guvernământ prin voia poporului. Asta presupune ca cetățenii să voteze în alegeri autoritatea conducătoare şi legile. Puterea statului se află în mâinile oamenilor, nu în mâinile unei autorități religioase, cum este în teocrație. Teocrația din grecescul theokratia: gurvernarea statului este făcută prin îndrumare divină imediată sau de către oficiali care se consideră că sunt divin îndrumați.

raţia de la Cairo a Drepturilor Omului, care deviază considerabil de la DUDO, afirmând Shari'a ca unică sursă a drepturilor umane. Această Declaraţie a fost intens criticată de Curtea Internaţională de Justiţie, pentru grave ameninţări la adresa consensului inter-cultural, introducând discriminarea intolerantă faţă de nemusulmani şi femei, pentru caracterul restrictiv cu privire la drepturile fundamentale şi la libertate, şi pentru că atacă integritatea şi demnitatea fiinţei umane.

Aplicarea legii Shari'a din ce în ce mai mare crează posibilităţi multiple de persecutare. în ţări ca Arabia Saudită, Afganistan sau Pakistan, curtea poate să pronunţe pedeapsa cu moartea pentru un cetăţean care a devenit creştin. Asta a provocat multe dificultăţi numeroşilor creştini din toată lumea. Creştinii sunt chemaţi să se roage, să postească şi să ajute pe alţii prin acordarea ajutorului necesar. Mai multe îndrumări sunt oferite în secţiunea ce urmează.

3.7.2 VIOLENŢA ŞI TERORISMUL ÎN ISLAM

Există musulmani fundamentalişti care vor să se întoarcă la ceea ce cred ei că este Islamul originar practicat de Mahomed şi de către primii califi. Musulmanii aceştia sunt în principal conduşi de lideri mullahs/Imams/religioşi şi îşi bazează credinţa pe studierea meticuloasă a Coranului, a *hadith* şi pe scrierile erudiţilor islamici. Disprețuiesc educaţia vestică şi consideră că adevărata cunoştinţă vine din Coran şi *hadith.* Cred în *jihadul* fizic. Unii sunt ceea ce se cheamă „terorişti", care participă la bombardamente şi atacuri sinucigaşe în ţări care nu au aceeaşi credinţă ca şi ei. Prin aceste fapte de distrugere în masă, atât musulmanii, cât şi nemusulmanii îşi pierd viețile. Radicalii aceştia consideră că ei practică Islamul adevărat. în Pakistan, Talibanul şi adepţii lui sunt foarte activi în acest grup, iar aceşti musulmani radicali sunt abia o minoritate mare din toată populaţia.

Celălalt grup este ceea ce se chamă musulmani occidentali, moderni. Ei cred că Islamul ar trebui ajustat şi practicat în această lume modernă, alături de progresele ştiinţifice, culturale şi economice. Conducătorii lor sunt erudiţi educaţi în occident, oameni de ştiinţă, şi alţi lideri politici. Ei cred în *jihadul* spiritual, dar nu vor să fie implicaţi într-un război fizic decât dacă sunt atacaţi şi obligaţi să lupte. Ei trăiesc după zicala „trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască". în Europa şi în alte ţări din occident, furtuna Islamului radical erupe cu o furie înfricoşătoare. Societăţile seculare occidentale se confruntă cu ideologiile Islamului fundamentalist.

Este Islamul singura religie cu o doctrină, o teologie şi un sistem legal care mandatează războiul împotriva necredincioşilor? Este adevărat că cele 26 de capitole din Coran tratează *jihadul*? Sunt obligaţi să se alăture credincioşii capabili de luptă (Sura 2:215: „însă cei ce cred şi purced se luptă pentru drumul lui Dumnezeu..."), iar textul acesta le porunceşte musulmanilor să „...arunca- voi frică în inimile necredincioşilor, deci tăiaţi-le gâturile şi tăiaţi-le toate vârfurile degetelor" (Sura 8:12), adică să le taie capetele? în general, aceste întrebări se concentrează pe faptul: promovează într-adevăr Coranul violenţa împotriva nemusulmanilor şi derivă din acest text multe idei teroriste despre jihadul violent, auto-sacrificare, răpiri, chiar şi decapitări? Este oare „testul" de loialitate faţă de Allah un gest de credinţă în general sau un martiraj care derivă din lupta împotriva necredincioşilor - un grad mai mare de mântuire în islamism (cf Surelor 4:74; 4:95; 9:111; 47:4)?

Mai multe întrebări

- Sunt iertate păcatele oricărui musulman care devine martir chiar prin actul de a fi ucis, atunci când omoară necredincioşi (Sura 4:95)?
- Este adevărat că în paradis martirii sunt răsplătiţi cu virgine, pe lângă alte delicii carnale (Surele 38:52, 55:56; 56:22)?
- Sunt obligaţi cei care nu pot participa la jihad, cum sunt femeile şi bătrânii, să ofere „azil şi ajutor" celor care se luptă împotriva necredincioşilor în numele cauzei lui Allah (Sura 8:74)?
- Susţine Islamul expansiunea prin forţă? Iar utlima poruncă a jihadului, după cum i-a fost revelată lui Mahomed în Coran, este să cucerească lumea în numele Islamului (Sura 9:29)?
- Este islamismul o religie care nu învaţă despre „Regula de aur"[281] (Sura 48:29)?
- în schimb, învaţă Coranul despre violenţă şi ură împotriva nemusulmanilor, în special împotriva evreilor şi a creştinilor (Sura 5:54)?
- Are Allah cel atotputernic nevoie de nişte oameni firavi să-l protejeze şi să-l apere?
- Depinde Allah de oameni, ca să-l apere în faţa altora?

Cum ar trebui să răspundă creştinii?

Ocazional, am experimentat incidente în care musulmanii au devenit violenţi:
Odată am vizitat casa unui musulman împreună cu un prieten creştin. în timpul conversaţiei, am intrat într-o ceartă, iar prietenul meu creştin a spus „Mahomed a fost un mincinos". Gazda noastră musulmană şi-a pierdut cumpătul, a alergat la bucătărie ca să apuce un cuţit! Am părăsit acea casă în mare grabă, şi nu

[281] „Regula de Aur" potrivit creştinilor: „Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, fa- ceţi-le şi voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea şi Proorocii" (Mt 7:12).

am putut să ne mai întoarcem vreodată acolo.
Cu altă ocazie, în timp ce vitizam un musulman şi discutam chestiuni religioase. I-am explicat ce spune Biblia în ceea ce priveşte adevărata cale spre paradis. Dintr-o dată m-a oprit şi mi-a spus că dacă mai continui să îi împărtăşesc credinţa mea creştină, va trebui să mă omoare. Am fost extrem de surprins, însă din acel moment, am decis să vorbesc despre orice altceva decât despre religie!

Nu doar aparţinătorii altor religii sunt atacaţi de către militanţi musulmani. Numeroşi musulmani liberali au trebuit să îşi părăsească casele din cauza persecuţiei. Nu doar grupurile islamice majoritare, cum ar fi Shi'a care se luptă împotriva musulmanilor Sunni în ziua de azi; ci multe alte grupuri islamice mici folosesc violenţa împotriva altor grupuri islamice, luând proprietăţi şi vieţi. Adevărata ameninţare vine din partea musulmanilor militanţi care sunt gata să distrugă viaţa şi proprietaea cuiva doar pentru a apăr şi a răspândi sistemul lor unic de credinţă.

Am asistat personal la violenţe. într-o dimineaţă, am vizitat un prieten musulman. Spre surprinderea mea, am observat că locuiţa lui era arsă. El era foarte supărat, şi mi-a spus că musulmani dintr-o altă grupare i-au atacat casa cu bombe de petrol.

Nu voi uita niciodată un prieten musulman care, după mai multe întâlniri şi discuţii, mi-a spus: „Este atât de plăcut să stăm cu voi, creştinii, din moment ce ne place atât de mult să discutăm asfel de lucruri cu voi. Am observat atât asemănările dintre noi, cât şi diferenţele. Treaba bună este că putem cu toţii să mergem în pace după câte o astfel de întâlnire. Nu am putea să purtăm astfel de discuţii cu fraţii noştrii musulmani, deoarece nu vom putea niciodată să fim siguri că după întâlnire, ei nu vor deveni violenţi, şi nu ne vor distruge proprietatea."

în călătoriile mele din diferite locaţii din lume, am întâlnit mulţi creştini care erau intens persecutaţi de musulmani. Cum ar trebui să reacţioneze un creştin din Nigeria sau din Indonezia atunci când o bandă musulmană se apropie de biserica şi de casa lor, pentru a le arde şi a le distruge? Cum ar trebui să reacţioneze ei atunci când vieţile lor sunt în pericol? Ar trebui doar să se roage, sau ar trebui să îşi apere fizic proprietatea şi viaţa? Acestea sunt situaţii dificile pentru ca nu se poate oferi o soluţie generală. Creştinii ar trebui să se roage, să asculte vocea lui Dumnezeu şi să se poarte în consecinţă. Dumnezeu este în controlul tuturor lucrurilor, El este jjdecătorul oamenilor şi faptelor lor!

De ce apelează musulmanii la violenţă? De ce cred ei că trebuie să protejeze fizic Islamul şi pe Mahomed?

- Musulmanii militanţi îşi bazează acţiunile pe mai multe versete din Coran, după cum s-a arătat mai sus.
- Coranul nu este scris în ordine cronologică; versetele care propun violenţa stau alături de versetele care instigă la pace. Musulmanii au tendinţa să aleagă acele versete care se potrivesc cel mai bine situaţiei lor; pe cele care nu le convin, le ignoră.
- Mahomed este modelul, iar el a luat proprietăţi de la alţii, şi a ucis oameni după bunul plac, în numele Islamului.
- De la început, islamismul este o religie de convenienţe, schimbându-şi faţa atunci când are nevoie, negând lucruri atunci când este pus într-o situaţie neplăcută şi reafirmând lucruri atunci când se află la putere.

Concluzii

- Niciodată nu trebuie spus ceva împotriva lui Mahomed sau împotriva Islamului. Afirmaţiile trebuie puse într-o formă interogativă.
- în loc de expresii „Sunt convins că..." mai degrabă să se spună „Am citit o carte...sau am am auzit că...". Asta duce antenţia prietenului musulman de la voi, spre carte. Poate să respingă ceea ce este scris în carte, fără să pună în pericol prietenia dintre voi.
- Dacă vorbiţi cu un musulman în privat, va fi mult mai deschis şi cinstit, decât dacă ar fi prezent şi un alt musulman. în ultimă instanţă, persoana simte o obligaţie socială să apere islamismul.

3.7.3 CRIZA ISLAMULUI

Există tensiuni în Islam între cele două teologii islamice extremiste, adică:

1) Ideologia radicală: să trăiască asemeni lui Mahomed şi să respecte toate legile islamice
2) Viziunea modernistă: să se adapteze la stilul de viaţă modern (occidental)

Pentru a se acomoda cu oamenii moderni, Islamul a adoptat căi divergente în ultima perioadă, şi va continua să facă asta. în timp ce funamentaliştii atacă pe unii dintre adepţi, mulţi se îndreaptă spre o credinţă mai personalizată. Unul dintre cei mai mari susţinători ai acestor idei în lumea arabă este Amr Kaled, un tânăr musulman predicator.[282] Kjaled nu este educat în şcolile de teologie musulmană, ci proclamă o credinţă foarte personalizată, care pare să îl aducă pe Allah mai aproape de musulman, mai mult decât ar permite Islamul tradiţional în mod normal. Acesta este un exemple de „metamorfoză" a Islamului sau tranziţie pentru a păstra pacea în timp.

Alt exemplu de „metamorfoză" a Islamului este Sami Yusuf[283], care a înregistrat muzică islamică contemporană şi are mare succes în rândul tinerilor. Vechea gardă a islamului - pe nume, clericii pregătiţi Al Azhar - nu susţin aceste exprimări transformate a islamismului.

Guvernele islamice devin şi ele din ce în ce mai seculare. Probabil că Tunisia este primul exemplu. Poate că Turcia, în eforul ei de a se alătura Uniunii Europene este alt exemplu. Pe care cale o va lua Islamul în viitor? Va deveni o religie mai contemporană şi mai înfloritoare sau conducerea ei va rămâne în mâinile vechii gărzi? Probabil asta este o întrebare cheie a secolului 21. Va putea oare islamismul să se reinventeze şi să se modernizeze? Va putea să propună o nouă înţelegere asura jihadului, de exemplu? Aceste întrebări sunt decisive.

Creştinii sunt din nou provocaţi atunci când discută aceste subiecte cu musulmanii. Următorii paşi pot să fie consideraţi îndrumări generale:

1) Ascultă cu atenţie şi manifestă interes în ideile radicale sau moderne pe care le pot expune musulmanii.
2) Pune întrebări cuviincioase.
3) încearcă să îndrepţi discuţia spre domeniul spiritual, mărturisind propria ta credinţă practică.
4) Fi pregătit să te documentezi despre aceste noi ideologii, şi să citeşti despre ele pe website-uri relevante.

3.7.4 TEORIA CONSPIRAŢIEI ŞI REACŢII

Numeroşi creştini din lumea Arabă se confruntă cu acest fenomen. După ce un avion Egypt Air s-a prăbuşit la scurt timp după ce a decolat din New York (zborul 990, Oct.31,1999), se presupunea că fie CIA, fie Mossad au doborât acest avion. Desigur, asta este absurd; investigaţiile au arătat că însuşi pilotul a doborât avionul. Totuşi, egiptenii nu au putut să accepte asta.

Majoritatea arabilor sunt convinşi că evreii conduc lumea prin intermediul puternicului lobby evreiesc din SUA. Ei arată că prin prezenţa evreilor în media, industria de divertisment şi politică, sunt implicaţi în toate sferele vieţii pentru ca astfel să controleze toată lumea. în gândirea musulmană, evreii sunt de vină pentru majoritatea lucrurilor care se petrec în lume.

Cum ar trebui să răspundă creştinii acestor teorii? Următoarele remarci pot să fie folositoare:

- Creştinii nu ar trebui să reacţioneze unilateral, ca şi cum tot răul din lume este din cauza Islamului.
- încearcă să vezi ambele variante şi evită să judeci impulsiv.
- Evită afirmaţiile agresive care ar putea să atace islamismul.
- în loc să accepţi o variantă sau alta, provoacă-l cu întrebări pe prietenul tău musulman.
- încercaţi să transformaţi discuţia într-o discuţie spirituală.

3.7.5 „PRIMĂVARA ARABĂ"

O serie de proteste şi demonstraţii din Nordul Africii şi din Orientul Mijlociu începute la sfârşitul anului 2010 au devenit cunoscute sub numele de „Primăvara Arabă". Totul a debutat cu protestele din Tunisia din data de 18 decembrie, urmate de au- to-incendierea lui Mohamed Bouazizi în semn de protest faţă de corupţia şi tratamentul rău la care a fost supus de către poliţie. Odată cu succesul protestelor din Tunisia a izbucnit un val de tulburări cauzat de către „Omul în Flăcări" care a lovit Algeria, Libia, Egiptul, Iordania, Siria, Yemen, răspândindu-se pe urmă şi în alte ţări. Cele mai mari şi mai bine organizate demonstraţii au avut loc de cele mai multe ori „într-o zi a furiei", de obicei după rugăciunile de vineri după amiază. Numeroase proteste au fost întâmpinate cu un răspuns violent din partea autorităţilor, uneori chiar şi din partea militarilor pro-guvern şi contra demonstraţiilor. în majoritatea cazurilor, protestatarii au răspuns cu violenţă acestor atacuri.

Din septembrie 2012 şi până în prezent, au fost răsturnate guverne din patru ţări. în urma protestelor revoluţionare, preşedintele tunisian Zine El abidine Ben Aii a fugit din Arabia Saudită la data de 14 ianuarie 2011. în Egipt, la data de 11 februarie 2011, preşedintele Hosni Mubarak şi-a dat demisia în urma celor 18 zile de proteste masive, încheindu-şi astfel cei 30 de ani de preşedinţie. Liderul Libanez Muammar Gaddafi a fost înlăturat de la conducere la data de 23 august 2011, după ce Consiliul Naţional de Tranziţie (CNT) a preluat controlul asupra Bab al-Azizia. A fost ucis pe data de 20 octombrie 2011, în oraşul său natal, Sirte, după ce CNT a preluat controlul asupra oraşului. Preşedintele Yemenului, Aii Abdullah Saleh,

---

282 Vezi www.amrkhaled.net
283 Vezi www.samiyusuf.com

a semnat transferul de putere la GCC[284] care a organizat noi alegeri prezidențiale, prin care succesorul său, Abd al-Rab Mansur al-Hadi, îl înlocuia oficial ca şi preşedinte la data de 27 februarie 2012, în schimbul imunității împotriva persecutării.

în perioada tulburărilor regionale din 2012, câțiva lideri şi- au anunțat intenția de a nu mai continua cariera politică la finalul termenelor curente. Preşedintele Sudanului, Omar al-Bashir, a anunțat că nu va mai candida pentru realegerea sa în 2015, la fel ca şi Primul Ministru Iraqian Nouri al-Maliki, ale căror termene se finalizează în 2014, chiar dacă au avut loc demonstrații din ce în ce mai violente prin care se cerea demisia lui imediată. De asemenea, protestele din Iordania au cauzat demisia a patru guverne succesive conduse de Regele Abdullah. La fel, nelinişstea generală din Kuweit a dus la demisia cabinetului primului ministru Nasser Mohammed Al-Ahmed Al-Sabah.

Mulți arabi şi-au dorit o viață mai bună, în care să se poată bucura de libertățile țărilor democratice. Au dus oare aceste proteste la împlinirea dorinței lor? Există oare libertate religioasă pentru toți oamenii, inclusiv pentru minoritățile religioase, cum ar fi creştinii? Sunt oare drepturile umane respectate, iar bărbații şi femeile egali? Oare aceste demonstrații, pentru care mii de vieți au plătit prețul, au adus schimbare şi creştere economică? S-au oprit cu adevărat violențele şi corupția?

Se pare că la începutul anului 2013 aceste violențe au adus la putere Islamul conservator şi a decimat influența guvernelor seculare din lumea arabă. Războiul din Siria din 2013 este doar un exemplu.Este evident faptul că situația creştinilor a devenit mult mai precară, pentru mulți o primejdie, daca nu chiar moarte. Prin urmare, aceste evenimente par să fi adus mai degrabă „Iarna Arabă", decât „Primavara Arabă".

însă mai există şi o altă latură. în Egipt, de exemplu, şi în majoritatea țărilor din jurul său, au existat atât de multe revolte prelungite, încât numeroşi musulmani au început să fie dezamăgiți de către Islam. Pentru mulți, entuziasmul revoluției nu a reuşit să schimbe lucrurile în mai bine. Defapt, viața de după revolte este mult mai grea: prețuri mai mari, penurie de combustibil, între- ruper ifrecvente de energie şi locuri de muncă mai puține. Mulți şi-au exprimat mânia şi frustrarea față de decizia luată de preşedintele Mohamed Morsi, când acesta şi-a asumat candidatura la data de 30 iunie 2012. Ca urmare a mâniei poporului şi a demonstrațiilor ulterioare din anul 2013, armata l-a înlăturat pe Morsi de la putere. Egiptul a îndurat mulți ani de lupte. Cu toate acestea, probabil că poporul, în dezămagirea sa față de regimul Islamic, va căuta speranța în altă parte, şi anume în credința creştină.

[284]Consiliul de Cooperare al Golfului (CCG], este o uniune politică şi economică a statelor arabe din zona Golfului Persic, localizate pe sau înapropie- rea Peninsulei Arabe, adică Baharin, Kuweit, Oman, Qatar, Arabia Saudită şi Emiratele Arabe Unite.

3.8 PROBLEMATICI SOCIALE

3.8.1 CĂSĂTORIILE DINTRE CREŞTINI ŞI MUSULMANI

Femeile creştine nu ar trebui să se căsătorească cu bărbaţii musulmani, nici bărbaţii musulmani nu ar trebui să se căsătorească cu femeile musulmane. Credinţa, viaţa spirituală, practică şi conceptul despre căsătorie sunt prea diferite.

Creştinii care se află deja într-o căsătorie creştin-musulma- nă[285] ar trebui să aibă posibilitatea să rămână membrii unei congregaţii creştine sau ai unei biserici. Comunitatea creştină trebuie să ajute astfel de cupluri prin consiliere. Partenerul creştin trebuie să se străduie să ofere copiilor o educaţie creştină. Potrivit perspectivei islamice, căsătoria nu promite o uniune de lungă durată doar cum un singur partener. în comparaţie cu bărbaţii, femeilor cu siguranţă nu li se oferă drepturi egale. După legea islamică, o femeie musulmană nu are dreptul să se căsătorească cu un bărbat creştin, deoarece bărbatul are dreptul să decidă asupra educaţiei copiilor şi are custodia lor.

în căsătoriile în care nu doar aspectele religioase, ci şi cele culturale sunt fundamental diferite, problemele sunt inevitabile. Chiar dacă există musulmani liberali şi toleranţi, un bărbat isla- mist nu va ezita niciodată, în cazul unui conflict, să aplice legea islamică în favoare lor. Legea exactă cu privire la cu privire la căsătorie şi custodia copiilor trebuie să fie examinată de către ţările ambilor parteneri. Există resurse care să îi ajute pe cei implicaţi sau cei care se gândesc să se implice în căsătoria inter-culturală şi le oferă posibilitatea să examineze chestiunile implicate.[286]

3.8.2 INTEGRAREA MUSULMANILOR ÎN ŢĂRI NE-MUSULMANE

Numeroşi musulmani părăsesc casele lor din ţările islamice din diferite motive şi se stabilesc în ţări neislamice pentru a putea avea o viaţă mai bună.[287] Acestea sunt de cele mai multe ori state seculare occidentale cu o societate democratică liberă. Pentru mulţi musulmani, majoritatea liberali şi nepracticanţi, este greu să se adapteze iniţial la acest stil de viaţă şi cultură, dar în final se integrează cu bine. Generaţiile următoare de musulmani, dintre care majoritatea primesc cetăţenie, se simt mult mai acasă în ţara în care se nasc, decât în ţările islamice de unde vin părinţii lor.

Musulmanii practicanţi se adaptează mai greu şi se plâng constat de structura vieţii publice care în mod natural nu susţine felul de viaţă islamic. Pot chiar să aibă impresia că legile existente sunt făcute pentru a face dificilă existenţa ca musulman. Asta nu este adevărat, din moment ce şi alte grupuri religioase minoritare trebuie să respecte aceleaşi reguli şi reglementări. Unii musulmani sunt mai degrabă aroganţi, pretinzând că ţările occidentale ar trebui să accepte cerinţele musulmanilor de practicare a islamismului! Un număr din ce în ce mai mare de musulmani se plâng, cu toate că în ţara lor natală nici măcar nu au parte de atâta libertate! Cineva ar putea să întrebe de ce nu emigrează înapoi în ţările lor islamice, unde există mult mai puţină liberate, pe o structură care susţine Islamul? Emigrarea într-o altă ţară presupune adaptare la noile stiluri de viaţă, regulile şi legile acelei ţări. Cât despre respectarea festivalurilor religioase şi altor practici, musulmanii trebuie să facă modificările necesare, să accepte compromisurile sau pur şi simplu să se supună legilor existente ale ţării.

Există anumite relităţi de bază pe care musulmanii care se duc într-o ţară neislamică trebuie să fie pregătiţi să le accepte, pentru a se intregra:

1) Toţi imigranţii, inclusiv musulmanii din statele islamice, ar trebui să participe la un curs de integrare în limba naţi- onală/locală, ca este baza unei integrări adecvate.
2) Musulmanii trebuie să respecte legile existente ale ţării gazdă, chiar dacă ele diferă de legile islamice.[288] Legile islamice sau tradiţiile ca răzbunarea sângelui, căsătoriile forţate, opresiunea femeii (inclusiv violenţa domestică împotriva femeilor descrisă în Sura 4:34), răspândirea Islamului prinţ toate mijloacele de forţă, violenţă sau teroare trebuie lăsate la o parte.
3) Nu sunt tolerate societăţile paralele. Musulmanii nu au voie să trăiască cu o mentalitate de ghetou, care ar introduce o lume islamică separată în interiorul unui stat secular.
4) Musulmanii vor avea aceleaşi drepturi şi acelaşi statut ca oricare alt grup religios din ţară, însă nu vor avea voie să pretindă permisiuni speciale.
5) Imams şi oricare alt învăţător islamic trebuie să îşi facă lecţiile public. Statul secular are autoritatea să controleze şi să supravecheze ca toate învăţăturile să fie conforme cu reglementările. Nu va fi tolerată nicio învăţătură sau declaraţie împotriva altor religii. învăţătorii islamici care nu se vor supune acestui standard vor fi expulzaţi.
6) Moscheile şi alte facilităţi trebuie să fie deschise pentru toţi oamenii, inclusiv pentru nemusulmani.

---

[285] Se recomandă folosirea unui contract de căsătorie. Exemple pot fi obţinute de la Secretariat.isdc-dfjp@unil.ch

[286] Vezi de exemplu Fraser (1993] pentru subiectul căsătoriilor inter-culturale.

[287] Motivele pot fi: pentru un loc de muncă, studii universitare, să se bucure de o societate liberă, să primească îngrijire medicală, să propage Islamul, etc.

[288] Aceasta este una din cele mai importante probleme: musulmanii radicali nu se vor supune în final legilor seculare, ci vor forţa legea islamică în toate ţările.

Musulmanilor li se cere să fie transparenţi în toate activităţile lor.

7) Musulmanii, ca oricare altă comunitate religioasă, au permisiunea să îşi practice religia atâta timp cât sunt în concordanţă cu legile statului secular. Musulmanii pot să aibă propriile lor cimitire, să îşi construiască moschei cu minarete, însă doar în concordanţă cu normele de construcţie.

8) La şcoală, băieţii şi fetele trebuie trataţi cu egalitate. Absenţa pe motive religioase nu trebuie să fie permisă! (cu excepţia sărbătorilor comunităţii). Musulmanii trebuie să accepte tradiţiile şi cultura locală!

9) în oricare alt domeniu, de exemplu purtarea baticului sau a oricărui alt element de îmbrăcăminte islamică la muncă, musulmanii trebuie să se supună reglementărilor locale.

3.8.3 CONTEXTUALIZARE

Termenul de „contextualizare" este un termen specific misionar care a apărut înainte de 1972, atunci când Fundaţia pentru Educaţia Teologică (FET), sponsorizată de Consiliul Mondial al Bisericilor (CMB), au publicat raportul intitulat Misionarea în Context *(Ministry in Contex*) în care li se cerea bisericilor să introducă reforme radicale în educaţia teologică. Aceasta include Teologia Feministă, Teologia Eliberării şi aşa numita Teologie Neagră. De atunci, există controverse aprinse reprezentând mari divergenţe de opinii asupra subiectului. Contextualizare include, per ansamblu, tot ceea ce este cerut de indigenizare şi nu numai. Cuprinde construirea sau dezvoltarea unei teologii naţionale care să facă creştinismul relevant unui anumit grup de oameni.

Contextualizarea este un termen misionar relativ nou. Totuşi, rădăcinile sale se regăsesc în viaţa şi activitatea bisericii timpurii. Pavel, în special, a fost un predicator contextualizator perfect, ca a exprimat teologia şi abordarea contextuală:

Căci măcar că sunt slobod faţă de toţi, m-am făcut robul tuturor, ca să câştig pe cei mai mulţi. (1 Corinteni 9:19).

Cum evreii ezitau să renunţe la legea lor, Pavel nu le-a cerut să renunţe la ea. în schimb, el a acceptat viziunea lor asupra lumii şi i-a invitat să creadă în Isus fără să abandoneze Tora. A trebui să se poarte la fel şi cu neamurile atunci când le-a dus şi lor Evanghelia. Legea şi alte tradiţii evreieşti erau dezgustătoare pentru păgâni, aşa că Pavel a afirmat legea morală - cu dragostea ca valoare intepretativă supremă - lăsând la o parte legea ce- remonială/jetrfitoare, de dragul convertirii lor. El a susţinut că creştinismul biblic nu se leagă de vreo cultură anume. Adevărul de bază creştin este numai unul: credinţa în Isus Cristos. Oricine acceptă acest adevăr intră în cercul creştin, indiferent de cultura din care provine.

Caracteristicile generale ale contextualizării sunt:

- Să nu forţeze sau să nu împingă oamenii spre a-şi schimba conduita şi obiceiurile decât dacă ei sunt evident împotriva religiei şi a moralei de bază.
- Să nu traseze contraste individuale între obiceiurile oamenilor şi obiceiurile personale.
- Să se adapteze cât de mult la ceilalţi fără să compromită mesajul Bibliei.

Relaţia dintre cele două comunităţi majore ale lumii, creştinii şi musulmanii, a fost extrem de încordată atât în trecut, cât şi în prezent, datorită câtorva factori.[289] întebările pe care le întâmpină practicile creştine cu privire la a duce Evanghelia musulmanilor sunt: Care aspecte ale Cuvântului lui Dumnezeu şi ale practicilor creştine sunt negociabile, şi care nu sunt? Care sunt parametrii? Ce semnale se trimit comunităţii locale musulmane prin practicarea „contextualizării"?

Atunci când pătrunzi într-o cultură străină, este obligatoriu să te adaptezi la oamenii din acest grup, să te îmbraci într-un fel care să nu fie agresiv, sau chiar să porţi hainelor indigene. Trebuie să înveţi limba, să te adaptezi la obiceiurile principale şi să te asiguri că prin comportamentul tău, nu jigneşti poporul gazdă.

în islamism, multe forme culturale poartă conotaţii religioase. Cum ar trebui să reacţioneze creştinii? Care dintre acestea se ciocnesc cu conţinutul şi obiceiurile biblice? Care dintre aspecte au importanţă spirituală şi care dintre ele sunt doar de formă? Nu se poate practica orice ar compromite mărturia sau conţinutul biblic. Unii misionari au trecut mult peste ceea ce aş putea eu accepta. Ei fac asta pentru a înlătura orice piedici din calea loca- linicilor pentru a veni la Cristos. însă ce fel de credincioşi vor deveni aceştia? Cu privire la acest aspect, fiecare trebuie să decidă pentru sine în faţa lui Dumnezeu. Care sunt probleme atunci?

Mai jos sunt subliniate unele subiecte care necesită contex- tualizare:

- **Identificarea credincioşilor creştini:** creştinii nu îl vor nega pe Domnul Isus, nici nu vor nega devotamentul lor faţă de El. Unii contextualişi nu se identică cu trupul lui Cristos. Ei continuă în moschee, dar se pot numi „Adepţii lui Isa[290]". Atunci când sunt întrebaţi dacă sunt creştini, ei neagă.
- **Practicile religioase:** anumiţi contextualişti se vor ruga în stilul islamic, vor respecta postul Ramandan şi alte sărbători islamice, să poarte kufi, etc. Prin acest simbol, ei se identifică cu

---

[289]Câţiva factori sunt: chestiunea Palestiniană şi a Ierusalimului, Cruciadele, terorismul şi violenţa cauzate de musulmanii radicali.

[290] Este un obicei ca Musulmanii să îl numească pe Isus „Isa". Prin asta se referă la Isus cel portretizat în Coran.

musulmanii.

- **Limba:** adoptarea limbii poporului vizat este indispensabilă pentru o misionare contextuală, deoarece comunicarea eficientă a Evangheliei este imposibilă fără dexteritate lingvistică.
- **Hrana:** un creştin care trăieşte într-un context islamic ar trebui să mănânce carne de porc? Ar putea să bea bere sau vin? Ar putea să mănânce hrană *halal*? Nu este vorba despre gusturi, ci este vorba despre dragoste: carnea de porc şi alcoolul ar trebui interzise în casă în astfel de situaţii. Cu greu ar putea cineva să obţină hrană care nu este *halal* (cf 1 Corinteni 8:6-9 and 10:23-31).
- **îmbrăcămintea:** misionarii contextuali sunt deseori încurajaţi să poate îmbrăcămintea locală şi să manifeste apreciere faţă de ea. întrebarea este dacă se recomandă în orice situaţie. în Golf, de exemplu, este strict interzisă.
- **Moschea lui Isus (Masjid-e 'Isa):** potrivit unor misionari contextualişti, musulmanii sunt ostili faţă de toate lucrurile creştine, iar dacă această ostilitate nu este redusă la o relaţie interumană normală, nu se poate desfăşura nicio formă de evanghelizare. Ce îi irită cel mai mult pe musulmani sunt bisericile creştine. N-ar fi mai bine, propun contextualiştii, să numim bisericile creştine „Moschei ale lui Isus", sau chiar să clădim biserici după modelul moscheilor? Totuşi, nu merge asta prea departe? Cineva ar putea susţine că acest lucru ar putea împiedica musulmanii să devină creştini, din moment ce toţi se închină în „moschei", parte a lumii islamice.
- **Recitarea Bibliei:** să se recite cântând din Coran este o practică islamică. în şcolile coranice, câţiva musulmani învaţă să recite în întregime Coranul din memorie. Aceştia sunt numiţi hafiz. Cît de raţional este să se imite acest gest cu Biblia? Cu siguranţă este un obicei bun să memorezi părţi din Biblie, însă nu trebuie să te lauzi cu asta.
- **Sărbătorile:** fiecare grup din populaţia lumii are propriile sale sărbători religioase, sociale şi culturale, care sunt fiecare sărbătorite într-un fel aparte. Se sugerează în literatura creştină contextualizată că misionarii ar trebui să sărbătorească cele două evenimente musulmane (Td al-Fitr şi 'Id al-'adha) ca şi '*Ids* creştine. în ce măsură ar trebui să participe un creştin? Nu este recomandat, deoarece musulmanii ar putea considera că creştinii sunt pe cale să devină musulmani! Creştinii nu sunt ruşinaţi de Domnul Isus Cristos şi ar celebra mai degrabă Pastele, Rusaliile şi Crăciunul.

Experienţa arată că musulmanii, de regulă, nu vor ezita să îşi mărturisească credinţa. Dacă creştinii nu vor face la fel, ei vor fi priviţi de către musulmani ca fiind laşi sau necredincioşi, care face orice altceva decât să îl onoreze pe Domnul Isus.

în lumina celor discutate în această temă, contextualizarea Evangheliei cere în primul rând un studiu aprofundat al perspectivei asupra lumii, sistemului de valori, culturii şi obiceiurilor. Ce este neutru, şi ce anume poartă mesaj religios? Fiecare ritual şi simbol religios are un anumit înţeles spiritual. Creştinii trebuie să fie atenţi să nu compromită mesajul Evangheliei. Nu există răspunsuri general aplicabile fiecărei situaţii. Chiar din contră, fiecare creştin trebuie să ia propriile sale decizii înţelepte cu privire la măsura în care contextualizarea poate fi aplicată într-o situaţie dată.

3.8.4 FAŢA MODERNĂ A ISLAMULUI

Pentru câţiva ani, modernismul şi-a exercitat influenţa asupra Bisericii. Pune la îndoială validitatea, valoarea, încrederea şi autenticitatea Bibliei şi a ceea ce ea susţine. Critici ai Bibliei au încercat să o rupă în bucăţi. Dumnezeu este plasat pe tărâmul unui mit. S-a pus la îndoială chiar şi existenţa istorică a lui Isus. Creştinii au fost ridiculizaţi ca fiind înguşti la minte, fiind numiţi fundamentalişti sau fanatici. Teoria creaţiei lumii este şi la fel de ridiculizată, şi este înlocuită de către teoria evoluţionismu- lui, căreia îi lipseşte orice fel de credibilitate ştiinţifică. Poate că Biserica a fost decimată, însă Biblia stă fermă pe poziţii, Astăzi, există mai mulţi credincioşi adevăraţi decât au existat vreodată.

Islamul încă nu a ajuns să înfrunte modernismul. Nu este permis să se critice Coranul sau *hadith.* Publicul musulman este mai mai îndoctrinat şi mai fanatizat ca niciodată, însă expunerea Islamului la formidabilele forţe ideologice occidentale va avea consecinţe. Musulmanii din a doua şi din a treia generaţie din societăţile secularizate au început deja să fie încercaţi şi va veni o zi în care istoricitatea şi autenticitatea Scripturilor Islamice vor fi provocate făţiş, probabil cu nişte rezultate catastrofale.

Occidentalizarea ca şi colecţie de idei sau set de simboluri, este acum cea mai mare provocarea pentru culturile lumii islamice. Cultura populară este dominată de către televiziune şi internet, care la rândul lor sunt dominate de către imaginile şi produsele occidentale. în câteva oraşe din Orientul Apropiat, sunt disponibile până la 100 de canale sau mai mult. Este foarte greu să găseşti în Cairo măcar o singură casă care să nu aibă TV. Computerele sunt omniprezente, din ce în ce mai mulţi musulmani din statele islamice au acces la toată lumea chiar în sufrageria lor.

Forţele occidentale induc tensiune în Islam şi în lumea arabă, în mod normal, arabii moderaţi consideră că familiile lor sunt mult mai decente şi onorabile decât cele a celor din vest. Consideră că ei sunt mai temători de Dumnezeu, că fiicele lor sunt mai modeste, iar comunităţile lor sunt mai strâns legate. Pe bună dreptate, arabii de rând sunt mândri de cultura, generozitatea, ospitalitatea şi onoarea lor.

Dilema dureroasă cu care are de a face islamismul în special în lumea arabă, este cum să rămână fidel faţă de valorile sale, în faţa atacurilor valorilor occidentale, seculare şi uneori imorale.
Reacţiile variază de la respingerea completă a Islamului, la respingerea occidentului de către lumea arabă sau la încercarea de a găsi o cale de mijloc.

- Unii dintre emigranţi adoptă fizic, alţii emoţional, ceea ce îşi închipui ei că este stilul de viaţă occidental, fără să părăsească defapt Islamul sau lumea arabă.
- Unii caută o cale de scăpare în occident: cumpărăturile, TV, internetul, drogurile, misticismul.
- Unii se îndreaptă spre Islamul radical.
- Puţini devin creştini.
- Iar restul, ca majoritatea oamenilor din occident, orbecăie prin incoerenţa morală cât de bine pot ei.

Domeniul care îi separă pe musulmanii de azi este cel drepturilor şi responsabilităţilor femeii. Cum pot să fie aplicate percepţiile Coranului în secolul 21? Problematicile căsătoriei şi divorţului, ale moştenirii şi ale codurilor de îmbrăcăminte pentru femei sunt subiecte aprinse în Orientul Mijlociu. Trezirea revoluţionară spirituală a câtorva musulmani de azi îi duce la abandonarea compromisurilor pe care l-au făcut părinţii şi strămoşii lor şi încercarea de a se întoarce la religia şi practicarea de bază a Islamului.

Ce se va întâmpla cu lumea musulmană în viitor? Istoria ne arată o schimbare continuă în naţiunile şi culturile *umma.* 0 anumită convingere este urmată mai degrabă de nestatornicie decât de stabilitate. Orientul Apropiat va fi cel mai probabil centrul tensiunilor şi turbulenţelor. Un cuvânt duce cu gândul la linişte, pentru care oamenii din Orientul Apropiat au tânjit de secole, un cuvânt care sună aproape la fel în ambele limbi semitice: *salam* în arabă şi *shalom* în ebraică. Creştinii ştiu că doar o singură persoană poate aduce pacea adevărată - cel mai mare profet care a existat vreodată: Isus Cristos, Mesia, Fiul lui Dumnezeu, care spune:

„V-am spus aceste lucruri ca să aveţi pace în Mine. în lume veţi avea necazuri; dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea."
Ioan 16:33

4. APENDICE

4.1 BIBLIOGRAFIE ŞI TEXTE RECOMANDATE

Adeney, M 2002. Daughters of Islam - Building Bridges with Mustim Women. Illinois: IVP.
Aii, A Yusuf (ed). 1946 (Tipărit: 4/1993). *The Holy Qur'an.* WIPE International.
Aii, N 1987. Frontiers in Muslim-Christicm Encounter. Oxford: Regnum.
Al-Omari,} 2003. The Arab Way – how to work more effectively with Arab Cultures. Oxford.
Battle For The Hearts. *12 Episodes of interactive training.* Trans World Radio şi Life Challenge Africa 2001.
Beaumont, M 2005. *Christology in Dialogue with Muslims.* Way- nesboro, GA: Paternoster.
Bell, S 2006. *The Journey from Fear to Faith.* Authentic Media.
Belteshazzar & Abednego, 2006. *The Mosque and its Role in So- ciety.* Pilcrow Press.
Brooks, G 1995. Nine Parts of Deşire – the hidden World of Islamic Women. London: Penguin.
Burge, G M 2003. Whose Land? Whose Promise? What Christians are not being told about Israel and the Palestinians. Cleve- land: Pilgrim Press.
Campbell, W 1986. The Qur'an and the Bible in the lightofhistory and Science. Upper Darby: AWM.
Caner, E and Caner E F 2002. *Unveiling Islam.* Grand Rapi<is: Spectrum Books Lim.
Chacour, E 2003. *Blood Brothers.* Chosen Books.
Chapman, C 1995. Cross and Crescent – Responding to the challenge of Islam. Leicester: IVP.
Chapman, C 2004. Whose Holy City? - Jerusalem and the Israeli- Palestinian Conflict. Oxford: LION.
Cooper, A 2003. *Ishmael my Brother.* London: Monarch Books.
Crone & Cook, P & M 1977. *Hagarism: the Making of the Islamic World.* Cambridge: University Press.
Durie, M 2006. *Do we worship the same God?* Australia: Harvest Publication.
Endress, G 2002. *ISLAM – An Historical Introduction.* Edinburgh: University Press.
Esposito, J L & Voii J O 1996. *Islam and Democracy.* Oxford: University Press.
Fraser, J 1993. Love across Latitudes – A Workbook on Cross-cul- tural Marriages. Loughborough: AWM.
Free, J P 1992. Archaeology and Bible History. Zondervan.
Gabriel, M A 2002. *Islam and Terrorism.* Florida: Chrarisma Ho- use.
Gaudeul, J M 1999. Calledfrom Islam to Christ – why Muslims be- come Christians. London: Monarch.
Geisler N L & Saleeb A 1993. Answering Islam – the Crescent in the Lightofthe Cross. Grand Rapids: Baker.
George, R 2000. *The Qur'an in the Light of Christ.* WIN International.
Gibb, H & Kramers, J 1953. *Shorter Encyclopaedia of Islam.* New York: Corneli University Press.
Gilchrist, J 1989. JamAl-Qur'an – The Codification of the Qur'an Text. Johannesburg: MERCSA.
Gilchrist, J 1994. *Muhammad – the Prophet of Islam.* Johannesburg: MERCSA.
Gilchrist, J 1995. *The Qur'an – the Scripture of Islam.* Johannesburg: MERCSA.
Gilchrist, J 1997. *Sufi Mustim Saints of India & South Africa.* Johannesburg: MERCSA.
Gilchrist, J 1999. Facing the Muslim Challenge – a Handbook of Christian-Muslim Apologetics. Johannesburg:

MERCSA
Gilchrist, J 2003. Sharing the Gospel with Muslims – a Handbook for Bible-based Muslim Evangelism. Cape Town: Life Challenge Africa.
Glasser, I & N 1998. Partners or Prisoners? Christian Thinking about Women and Islam. Cumbria: Paternoster.
Glubb, J B 1979. *The Life and Times of Muhammad.* London: Ho- dder şi Stoughton.
Goddard, H 2000. *A History of Christian-Muslim Relations.* Chicago: New Amsterdam Books.
Goldsmith, M 2004. *Islam and Christian Witness.* OM Publishing.
Goodwin, J 2003. Price ofHonor – Muslim Women lift the Veil of Silence on the Islamic World. London: Penguin.
Greenlee, D 2005. *From the Straight Path to the Narrow Way:* Jo- urneys of Faith. Waynesboro: Authentic.
Guillaume, A 1955. *The Life of Muhammad.* Oxford: University Press.
Haddad, Y & W Z 1995. *Christian-Muslim Encounters.* Gainsville, FL: University of Florida Press.
Hughes, T P 1982. *Dictionary of Islam.* New Delhi: COSMO.
Ibn Warraq, 1995. *Why I am not a Muslim. Amherst,* NY: Promo- theus Books.
Jeffery, A 1975. Materials for the History of the Text of the Qur'an. New York: AMS Press.
Johnstone, P & Mandryk J 2001. *Operation World – when we pray God works.* Virginia: Paternoster.
Jonsson, D J 2005. The Clash of Ideologies – the Making of the Christian and Islamic Worlds. USA: Xulon.
Kateregga B D & Shenk D W1980. Islam and Christianity – a Muslim and a Christian in Dialogue. Grand Rapids: Eerdmans.
Khan, M M 1996. Summarized Sahih Al-Bukhari (Arabic-English). Riyadh: Dar-us-Salam.
Khurshid, A 1976. *Islam – its meaning and message.* Leicester: Fundația Islamică.
Khursihd, A & Zafar, I A 1980. *Islamic Perspectives.* Leicester: Fundația Islamică.
Lewis, B 1995. The Middle East – a brief History of the last2000 Years. New York: SCRIBNER.
Lewis, B 2003. The Crisis of Islam – Holy War and Unholy Terror. London: Phoenix.
Love, R 2000. Muslims, Magic and the Kingdom of God – Church Planting among Folk Muslims. California: William Carey.
Maqsood, R W 2006. *Islam – teach yourself.* London: Hodder Education.
Marshall, D 1999. *God, Muhammad and the Unbelievers.* London: Curzon.
Maurer, A 1999. *In Search of a New Life:* Conversion Motives of Christians and Muslims. Pretoria: UNISA.
Mernissi, F 1985. Women and Islam, an Historical and Theologi- cal Enquiry. Oxford: Blackwell.
Moucarry, C 2001. Faith to Faith – Christianity & Islam in dialogue. Leicester: IVP.
Muller, R 2000. *Toolsfor Muslim Evangelism.* Ontario: Essence.
Muller, R 2001. *Honor and Shame-Unlocking the Door.* Xlibris Corporation.
Muller, R 2004. The Messenger, The Message & The Community – three criticai Issues for the Cross-Cultural Church-Planter. Ontario: Essence.
Musk, B 1989. The Unseen Face of Islam – sharing the Gospel with ordinary Muslims. London: MARC.
Musk, B 1995. Touching theSoul of Islam – sharing the Gospel in Muslim Cultures. Crowborough: MARC.
Musk, B 2003. Holy War - why do some Muslims become Funda- mentalists? London: Monarch
Musk, B 2005. Kissing Cousins - Christians and Muslims face to face. London: Monarch.
Nehls, G 1985. Al-Kitab "The Book" - Curs Biblic pentru musulmani prin corespondență. Wellington: Biblecor.
Nehls, G & Eric, W 2006. Reach Out: What every Christian needs to know about Islam and Muslims. Nairobi: Life Challenge Africa.
Nehls, G & Eric, W 2005. *Islam - Basic Aspects: Trainers Textbook 1.* Nairobi: Life Challenge Africa.
Nehls, G & Eric, W 2006. *Christian-Islamic Controversy: Trainers Textbook 2.* Nairobi: Life Challenge Africa.
Nehls, G & Eric, W 2006. *Practical-Tactical Approach: Trainers Textbook 3.* Nairobi: Life Challenge Africa.
Newbegin L, Sanneh L, Taylor J 2005. *Faith and Power - Chris- tianity and Islam in "Secular" Britain.* Wipf & Stock Publi- shers.
Newman, N A 1993. Early Christian-Muslim Dialogue: Collection of Documents (632-900 AD). USA: IBRI.
Nydell, M K 1996. Understanding Arabs - a Guidefor Westerners. USA: Intercultural Press.
Parrinder, E G 1965. *Jesus in the Qur'an. London:* Sheldon Press.
Parshall, P 1985. Beyond the Mosque - Christians within Muslim Community. Grand Rapids: Baker.
Parshall, P 1994. Inside the Community - Understanding Muslims through Their Traditions. Grand Rapids: Baker House.
Parshall, P & J 2002. Lifting the Veil - the World of Muslim Wo- men. USA: Gabriel.
Parsons, M 2005. Unveiling God - Contextualizing Christology for Islamic Culture. Passadena: Carey.
Pietzsch, H 2004. *Welcome Home.* Cape Town: Life Challenge Africa.
Riddell, P G & Cotterell P. Islam in Conflict - past, present and future. Leicester: IVP.
Riddell, P G 2004. Christians and Muslims - Pressures and potențial in a post-9/11 world. London: IVP.
Robinson, S 2003. Mosques & Miracles - Revealing Islam and God's Grace.Australia: City Harvest.
Roy, O 2006. Globalized Islam: The Searchfor a new Ummah. Columbia: University Press.

Saal, W J 1991. *Reaching Muslims for Christ.* Chicago: Moody.
Safa Reza F. 1996. Inside Islam - Exposing and Reaching the World of Islam. Charisma House.
Schimmel, A 1975. *Mystical Dimensions of Islam.* Chapel Hill: University of N. Carolina.
Schlorf, S 2006. *Missiological Modelsin Ministry to Muslims.* Pen- nsylvania: Middle East Recourses.
Shorrosh Dr. Anis A. 1988. *Islam Revealed - A Christian Arab's View of Islam.* Thomas Nelson Publishers.
Siddiqui, A H 1999. *The Life of Muhammad.* Malaysia: Islamic Book Trust.
Smith, M 2004. Through her eyes - Perspectives on lifefrom Christian women serving in the Muslim world. Waynesboro: Au- thentic.
Sookhdeo, P 2001. *A Christian's Pocket Guide to Islam.* Scotland: Christian Focus.
Sookhdeo, P 2004. *Understanding Islamic Terrorism.* London: Isaac Publishing.
Steer, M 2003. A Christian's Pocket Guide to Islam. Oldham: FFM.
Stoner, P W 1969. *Science Speaks.* Moody Press.
Tabataba'i, A S M H 1975. *Shi'ite Islam.* New York: State University. (Tradusă din persona şi editată de către Seyyed Hossein Nasr).
Tucker, J E 1993. *Arab Women, Old Boundaries & New Frontiers.* Indianapolis: University Press.
Watt, M 1953. *Muhammad at Mecca and Muhammad at Medina.* New York: Oxford University Press.
Watt, W M 1964. *Muhammad – Prophet and Statesman.* Oxford: University Press.
Watt, W M 1980. *Islamic Political Thought.* Edinburgh: University Press.
Wehr, H 1979. A Dictionary of modern written Arabic (Arabic- English). Wiesbaden: Otto Harrassowitz.
Williams, J 1998. *Don't they know it's Friday?* Cross-cultural con- siderations for business and life in the Gulf. Dubai: Gulf Business Books.
Ye'or, B 1985. Dhimmi: *Jews and Christians under Islam. 2nd ed.* London: Ass. University Press.
Zebiri, K 1997. Muslims and Christians Face to Face. Oxford: One World.
Zeidan, D 2000. The Fifth Pillar: A Spiritual Pilgrimage. Carlisle, UK: Piquant.
Zeidan, D 2003. Sword ofAllah - Islamic Fundamentalism from an Evangelical Perspective. Gabriel Publishing.
Zenjibari, M A 2002. *Islam anăChristianity - a comparative Stu- dy.* Qum/Iran: Ansariyan.
Zwemer, S M 2006. Raymond huli - First Missionary to the Mosle- ms. Diggory Press Limited.

4.2 RESURSE

Cartea aceasta a fost scrisă pentru a furniza creştinilor o înţelegere de bază asupra Islamului şi asupra felului în care pot să înceapă o interacţiune folositoare cu musulmanii. Pentru mai mult sprijin şi învăţături avansate, sunteţi invitaţi să contactaţi următorul website:

. www.aymf.net(www.ask-your-muslim-friend.net)

Site-ul este în permanenţă actualizat şi pune la dispoziţie resurse adiţionale structurate în conformitate cu subiectele tratate în carte!

Cu toate că veţi găsi multe informaţii pe website-ul menţionat mai sus, puteţi contacta direct următoarele website-uri:

- www.answeringislam.net
- www.wikipedia.com

Dacă nu aveţi acces la interent, puteţi să ne scrieţi pe următoarea adresă:

AVC Schweiz
Industriestrasse 21
2553 Safnern bei Biel
Switzerland

4.3 ABREVIERI

n
ÎH
cap
cf
d
MERCSA
P
PP
v
Voi
WEA
AD
AC
AH
= Anno Domini (anii după Hristos)
= Ante Christum (înainte de Hristos)
= Anno Hegirae (Calendarul islamic începe cu anul în care Mahomed a emigrat din Mecca în Median, 622 AD)
= născut
= înainte de Hristos = capitol = conform = decedat
= Muslim Evangelism Resource Centre Southern Africa = pagina = paginile = versetul = Volumul
= World Evangelical Alliance

Cărțile Bibliei

Vechiul Testament (VT)
Gen - Geneza (Facerea)
Ex - Exodul (Ieşirea)
Lev - Leviticul Num - Numerii/Numerele Deut - Deuteronomul Ios - Iosua (lisus Nave)
Jud - Judecători Rut - Rut
1-2 Sam - l-2 Samuel (= l-2 Rg LXX)
1-2 Reg - l-2 Regi / împărați (= 3-4 Rg LXX)
1-2 Cr - l-2 Cronici
Ezra - Ezra
Neem - Neemia
Est - Estera
Iov - Iov
Ps - Psalmii
Prov - Proverbe (Pilde)
Ecles - Eclesiast (Qohelet)
Cânt - Cântarea Cântărilor Is - lsaia
Ier - Ieremia
Plân - Plângerile lui Ieremia
Ezec - Ezechiel
Dan - Daniel
Osea - Osea
Ioel - Ioel
Amos - Amos
Obad - Obadia
Iona - Iona
Mica - Mica
Naum - Naum
Hab - Habacuc
Țef- Țefania
Hag - Hagai
Zah - Zaharia
Mal - Malahia
Noul Testament Mat - Matei Mc - Marcu Luca - Luca Ioan - loan
Fapte - Faptele Apostolilor
Rom - Romani
1, 2 Cor - l-2 Corinteni

Gal - Galateni
Efes - Efeseni
Fii - Filipeni
Col - Coloseni
1, 2 Tesal - l-2 Tesaloniceni
1, 2 Tim - l-2 Timotei
Tit - Tit
Filimon - Filimon Evr - Evrei Iac - Iacob
1, 2 Petru - l-2 Petru l-3 Ioan - l-3 Ioan Iuda - Iuda Apoc - Apocalipsa

4.4 GLOSAR DE TERMENI ARABICI/ISLAMICI

Lista următoare cuprinde concepte derivate atât din tradiţia islamică, cât şi din cea arabă, care sunt exprimate ca şi cuvinte în limba arabă. Este dificil să se separe conceptele din islamism de conceptele specifice culturii arabe sau din chiar şi de cele din limbă. Numeroase concepte arabice au atât un înţeles arabic secular, cât şi un înţeles islamic. Un exemple este conceptul de da'wa. Printre complexităţile limbii arabice se numără şi capacitatea unui cuvânt de a avea înţelesuri multiple. Chiar şi cuvântul „islam" este un exemplu bun. Cititorii trebuie să ştie că araba este scrisă cu propriul ei alfabet, cu litere, simboluri şi convenţii ortografice care nu au echivalent în alfabetul latin (vezi alfabetul arabic).

Aceasta este o transliteraţi ede termeni şi fraze arabice. Prin urmare, musulmanii pot să translitereze anumite cuvinte arabe diferit, cum ar fi din spre diferenţă de deen. Ortografia cuvintelor arabe pot să difere în textele româneşti. în această carte, a fost ales un sistem de transcriere care permite cititorilor să pronunţe cuvintele mai mult sau mai puţin corect. Se oferă indicii pentru pronunţarea unui cuvânt, acolo unde este necesar, în paranteze. Asta este, inevitabil, o simplificare. Sunetele arabice nu corespund cu exactitate sunetelor echivalente româneşti. Limba arabică este construită pe rădăcini compuse din trei consoane. Vocalele sunt adăugate diferit, pentru a forma diferite părţi de vorbire (adjective, substantive, etc.). Cuvintele arabice/islamice apar în text cu italics, cu puţine excepţii, datorită faptului că acele cuvinte există deja în vocabularul român.

Transliteraţie Arabă Explicaţie

Transliteraţie	Arabă	Explicaţie
'abd	0^ JUP- *	„Serv, închinător, sclav". Musulmanii se consideră servii şi sclavii lui Allah. Musulmanii au nume ca 'Abd Allah (Servul lui Allah).
adhan	*j\sÂ*	Anunţ; chemarea pentru rugăciunea publică făcută de mu'adhdhin.

Transliterație Arabă		Explicație
Ahl al-Kitab	<J\ & \ p*'	„Oamenii Cărţii" adepţii religiilor monoteiste anterioare Islamului, cu scripturi considerate de origine divină - în principal evreii şi creştinii.
Allah (Allaah)	in	Cuvântul în arabă pentru „Dumnezeu".
Allahu akbar	ii	„Allah este măreţ"; această exclamaţie introduce rugăciunile liturgice zilnice, şi se mai spune de asemenea şi la înmormântări sau la sacrificarea animalelor.
al-Ansar		„Ajutoarele". Convertiţii musulmani din Medina care i-au ajutat pe musulmanii din Meca după Hijra.
arkan al-Islam	*pL'f jurj* ✓	„Pilonii Islamului"; cele cinci responsabilităţi ale islamismului: crezul, rugăciunea, taxele, postul şi pelerinajul.
Ashura		Ce-a de-a zecea zi a lunii Mu- harram. Pentru shiiţi este ziua de doliu pentru moartea lui Husain at Karbela.
aslama	jX.»	A capitula; a se preda lui Allah; a ceda lui Allah.
aya	*AT*	„Semn; miracol; verset". Indică unul dintre cele 6200 de versete din Coran şi O minune.
Ayatu Allah	4&I 4JT	„Semnul lui Allah", titlul acordat unui lider de rang foarte înalt în islamul shiit (Ayatollah].
al-Baqara	S>3I	„Sura vacii"; numele surei 2 în Coran.
baraka	Â<r>;	„Binecuvântare"; puterea binecuvântării.
al-basmala	/	Formula „în numele lui Dumnezeu, cel Milostiv, îndurat." Se foloseşte înaintea fiecărei sure din Coran, şi înaintea altor acţiuni.
burqu'	*'c,*	Burka; un văl mare sau o înve- litoare purtată de către femei.
chador		în persană, „cort"; o manta neagră care acoperă corpul şi capul, însă nu şi faţa.

da'i	y^s ✓	„Cel care strigă sau cheamă". Un misionar islamic.
Dar al-Harb		„Casa războiului"; regiuni şi ţări care încă nu sunt deja islamice şi trebuie cucerite.
Dar al-Islam	*fi*	„Casa islamului"; regiuni în care domină islamul.
da'wa	o " o yo	„Chemare, invitaţie" la Islam: misiune.
Dervish	*s*	în persană, „sărac". Un mistic islamic care prin dansuri şi recitaţii în exaz, încearcă să se apropie de Allah.
dhikr	*0* /	„Reamintirea". în misticism, reamintirea lui Allah prin recitarea continuă a anumitor fraze.
dhimmi	- *.	Locuitori ai unui teritoriu musulman care nu a acceptat încă Islamul (ca şi evreii sau creştinii). Ei trebuie să plătească o taxă sau câteodată să aibă sarcini umilitoare. Dhimmi este un cuvânt care apare în Sura 9:8-10.

Transliteraţie Arabă		Explicaţie
din		„Religie"; practica religioasă în Islam.
du'a'		Rugăciunea personală de implorare.
fana'	* 6	,A trece în nefiinţă, a înceta din existenţă". Negarea completă a sinelui şi realizarea lui Allah este unul dintre paşii pe care musulmanii sufi (mistici) îi fac pentru împlinirea uniunii cu Allah. Fana' se poate obţine prin meditaţie continuă şi prin contemplarea calităţilor lui Allah, împreună cu condamnarea calităţilor umane.
al-Fatiha		Numele primei sure din Coran.
fatwa		Opţiune legală; decizie religioasă sau judecătorească.
al-Fiqh	c *ăZâ\ *	Legea islamică.
firqa		Secte; grupările din islamism.
al-Furqan		Criteriul (bine şi rău, adevărat sau fals). Câteodată, Coranul este descris ca fiind furqan.
ghusl		„Spălarea". Spălarea întregului corp.
hadith •	OoJL>- /•	„Relatarea, povestirea". Relatări despre faptele lui Mahomed, instrucţiuni şi ce s-a făcut în prezenţa lui. Există numeroase colecţii de obiceiuri şi tradiţii (plural: ahadith).
hafiz		„Păstrătorul, custodele". Un musulman care ştie întregul Coran pe de rost.

Transliteraţie Arabă		Explicaţie
al-hajj	U-t C.	„Pelerinajul" la Mecca [al cincilea pilon al Islamului).
hajj		„Pelerin". Nume acordat unui musulman care a făcut pelerinaj la Mecca.
halal	J*>^	Curat din punct de vedere ritualic, prin urmare permis musulmanilor.
hanif	/ . s	Căutătorul lui Allah; credincios ortodox; cel care mărturiseşte despre unicitatea lui Allah.
al-Haqq		Adevărul; dreptatea.
haram	/ / r'^	Tabu; necurat din punct de vedere ritualic, prin urmare intezis.
haram	/ /	Loc sanctificat, protejat şi interzis. Este folosit în marile moschei, şi pentru camerele private ale marilor case islamice.
hijab		„Acoperământ". Acoperirea propriului trupt din motive de modestie şi demintate.
al-Hijra	5>J»I	„Emigrarea; separarea". Maho- med şi adepţii săi au emigrat de la Mecca la Medina [622 AD).
hur	y	„Houris". Virgine frumoase cu ochii migdalaţi şi piele fină, care îi vor satisface pe bărbaţii credincioşi în paradis.
Iblis	\J - * *	Numele diavolului în Coran.
'Id al-adha		„Sărbătoarea sacrificului" în luna pelerinajului, în amintirea consimţirii lui Avraam de a-şi sacrifica fiul.
'Id al-Fitr	0 jgitlS XS-	„Sărbătoarea sfârşitului postului" la sfârşitul lunii Ramadan.
ijma'		„Consensul" erudiţilor islamici asupra problematicilor legale.
ijtihad		„Efortul". Găsirea dreptăţii prin gândirea raţională; modalitatea prin care legislaţia islamică se adaptează modificărilor.
imam		„Lider" de exemplu conducătorul rugăciunii în moschee.
al-iman	jl£j\	„Credinţa".
al-Injil		„Evanghelia". Numele cărţii pe care musulmanii pretind că Allah i-a dat-o lui Isus.

Transliteraţie Arabă		Explicaţie
in sha' Allah	c-Lj* oi	„Cu voia lui Allah". 0 exclamaţia, însemnând de cele mai multe ori „cu speranţă".
iqra'	f,» *'A*	„Citeşte! Recită!"
irtidad		Apostazie de la islamism.
'Isa		Numele lui Isus în Coran.
al-Islam		„Supunere" în voia lui Allah. Adepţii acestei religii se numesc musulmani.
isnad	iULt c	Şirul martorilor unei hadith.
Jahannam		Iadul.
al-Jahiliyya	«fUti-i	„Epoca ignoranţei". Perioada de dinainte de Mahomed este astfel numită de către musulmani, deoarece în acea perioadă arabii venerau foarte mulţi idoli!
al-Janna	ÄI	„Grădina"; Paradisul.
Jibril	*0* ţ, ^	„Gabriel". îngerul Gabriel sau un duh despre care se spune că a intermediat transmiterea Coranului lui Mahomed.
jihad	*s*	„Străduanie" pe calea lui Allah. Lupta musulmanilor atât împotriva aspectelor lor negative, cât şi împotriva celor care nu cred în propagarea Islamului, aşa numitul „război sfânt".
jinn	■*>	Demoni; spirite; fiinţe invizibile, originare din foc.
jizya	- 4J *y>r*	Capitaţie sau „impozit pe cap de locuitor" pentru evreii şi creştinii din statele musulmane. Termenul este folosit în Sura *9:29.*
jum'a	^ / 0 *J*	Rugăciunea de vineri la amiază.
al-Ka'ba		„Cubul". 0 clădire cubică din Mecca, sanctuarul central al Islamului (se presupune a fi construit de Avram) care conţine Piatra Neagră. Musulmanii încearcă să sărute această piatră în timpul pelerinajului.
kafir		„Necredincios". Cineva care nu aparţine de credinţa islamică, cineva vinovat de kufr.

Transliterație Arabă		Explicație
kalima	***bJS'***	„Cuvânt".
al-khalifa (al-khaleefa)		„Succesorul" lui Mahomed; calif; liderul Islamului.
khilafa		Califatul; regatul sau domeniul unui calif.

Transliterație Arabă		Explicație
khutba		Predica rostită vineri în timpul amiezii în moschee.
al-Kiswa	î jl	„Pelerina". Veşmântul negru care înconjoară Ka'ba din Mecca.
kitab		„Scriere; carte". Poate fi folosit pentru Coran sau altă „scriere divină".
kufr	0 ^ X	„Necredinţă"; blasfemie; negarea lui Allah.
Laylat al-Qadr	ʃJIi! *0	„Noaptea puterii". Sărbătoarea de la sfârşitul Ramadanului, când se presupune că Maho- med a primit prima revelaţie din Coran.
al-Madina	3-j JJJ	Medina; în vremea lui Maho- med, acest oraş se numea Yathrib (Sura 33:13]. în acest oraş a emigrat Mahomed în anul 622 AD. Oraşul se află la aproximativ 400km în nordul oraşului Mecca. Mai târziu a fost numit al-Madina (literar: „oraşul"], după ce a devenit faimos. Astăzi, este venerat ca loc de înmormântare pentru Mahomed. Doar musulmanii au voie să intre în acest oraş.
madrasa	_ y x 0 ✓	„Şcoală"; înainte, liceu teologic.
al-Mahdi	s 0 t	„Cel Drept îndrumat"; cel pe care îl aşteaptă musulmanii în ultimele zile.
Makka	«sc.	Mecca, oraşul sfânt al Islamului. Locul de naştere al lui Mahomed. Doar musulmanii au voie să intre în acest oraş.
malak	ibc.	„înger"; musulmanii cred că îngerii sunt fiinţe de lumină.
manara	0	Minaretul; turnul unei moschei. Din acest turn, musulmanii sunt chemaţi la rugăciune.
mansukh		„Ceva abrogat'. Un verset din Coran care a fost invalitat de o altă
		revelaţie mai târzie în Coran.
masbaha	s s o s	Lanţul de rugăciune musulman (rozarul) compus din 99 sau 33 de perle, şi este folosit pentru a recita cele 99 de calităţi ale lui Allah, iar în plus şi „numele preamărit al lui Allah".
al-Masih		„Mesia"; folosit în Coran pentru a-l numi pe Isus.
masjid	9 /-	Locul de rugăciune; moscheea.

Transliterație	Arabă	Explicație
matn	0/	„Textul" adecvat al unei hadith.
mawla	Jr	„Domn, mullah; mollah". Titlul unui cleric sau erudit islamic.
mawlana		Literare „domnul nostru; stăpânul nostru". Te cele mai multe ori, precedă numele unui lider religios respectat (maulana).
mihrab		Nișa din moschee care indică direcția rugăciunii (qibla).
minbar	-O	Amvonul din moschee.
al-Mi'raj	r\°A\	„înălțarea". Călătoria lui Mahomed prin cele șapte ceruri în timpul „Călătoriei Nocture"
al-Mizan	d\'j±\	„Balanța". 0 balanță mare care cântărește faptele bune și faptele rele ale unei persoane în „Ziua Judecății".
mu'adhdhin	y*	Cel care cheamă la rugăciune; muezzin.
mufti		Specialist legal; cel are are dreptul de a emite aprecieri juridice, fatwa.
Muhammad		„Cel lăudat". Mahomed, fonda-torul religiei islamice.
mujahidin	w**	Luptătorii; războinici musulmani care luptă în jihad.
murtadd	JJ sO A JU y*	Un musulman care declară kufr; necredință în Islam.
musalla	Ju.	„Loc de rugăciune". Micul covoraș pe care musulmanii îl folosesc pentru rugăciune.
mushrik	\ °* °/0 Jlj jAS+J*	„Idolatru"; o persoană vinovată de shirk, de exemplu a asocia alte ființe, ca ființe divine suplimentare.
Muslim	,jLi	Un musulman; adept al islamismului. Termenul de „Mahomedan" este de modă veche și nu ar trebui să mai fie folosit.
mut'a		„Bucurie". 0 căsnicie temporară cu plată și contract, în legea șhiiă.
nabi	iM y'	„Profet" care a primit un mesaj de inspirație divină (prin îngeri, inspirație sau vise].
an-Nar	ii3»	„Focul"; focul iadului.
nasikh	y	Verset din coran care înlocuiește o secțiune anterioară (mansukh).

Transliterație Arabă		Explicație
al-Qadar	¡OiJI	Soarta; predestinare.
qadi		„Judecător".
qibla	% ª- 4_LJ	Direcţia rugăciunii -spre Mecca.

Transliteraţie	Arabă	Explicaţie
qiyas	~x^r* ° % 1'	Comparaţie; concluzie prin analogie.
Quraish	>	Numele tribului arab de care aparţinea Mahomed. Tribul acesta a avut un rol important 1 în Coran si în istoria Islamului. |
al-Qur'an	oTţîli 1	„Recitarea; Citirea". Cartea 1 sfântă a Islamului.
ar-Rabb		„Domnul", Dumnezeu.
rak'a	l	Plecăciune; revenreţă; pros- 1 ternare în rugăciunea ritualică. Plural ruku' (rokoo').
Ramadan	jlv2^ j	Luna postului (a noua lună). 1
l rasul	1	„Mesagerul; ambasadorul; 1 apostolul". Cel care aduce scriptura omenirii. în Islam, 1 sunt consideraţi mesageri Moise, David, Isus şi Mahomed. Mesagerul cu o scriptură (carte) este mai importat decât un profet (nabi), care aduce doar 1 un mesaj.
ruh	! > c*	1 „Suflet; spirit" divina suflare de l 1 viaţă dată de Allah lui Adam.
as-salamu 'alai- kum		1 Salutul islamic; literar „Pacea 1 să se reverse asupra ta".
salat	i'yO'	Rugăciunea ritualică.
sawm	ir	1 „Postul" din luna Ramadan.
ash-Shahada		1 Declaraţia de credinţă a musul-l l manilor; „Nu există alt dumne-l zeu în afară de Allah, şi că Mahomed este mesagerul lui Allah" 1 fDrimul pilon al Islamului). |

Transliterație	Arabă	Explicație
shahid		„Martor; martir".
shaikh		„Bătrân". Patriarh în ţările arabice; învăţător al islamului; bătrân demn.
ash-Shaitan	jiklii	„Satan; Diavolul"; numit şi Iblis.
ash-Shari'a	«ı*J jJi.Si	„Legea". Legea islamică religioasă.
ash-Shi'a		Shi'a (literar: „partidul" lui 'Aii]; principala sectă a islamului; de origine politică. Ei cred că 'Aii (ginerele lui Mahomed) ar fi trebuit să fie primul calif. Majoritatea şhiiţilor trăiesc în Iran şi Iraq.
shirk	✓	Idolatrie; asocierea lui Allah cu alte fiinţe. Păcat care nu poate fi iertat.
as-Sira	o;	„Viaţa sau biografia" lui Mahomed.
as-Sirat	Js>\ J^S\	Podul îngust şi ascuţit care duce în paradis. Doar cei drepţi (musulmani credincioşi] pot să îl treacă, toţi ceilalţi cad în abis.
Sufi	Jy*	Adept al sufismului; o ramură ascetic-mistică a Islamului.
as-Sunna	Juîjl	„Calea". Obicei, tradiţie, fel de viaţă; tradiţia despre cum au trăit Mahomed şi adepţii lui.
Sunni	\r*	Sunniţii; aproximativ 85% dintre musulmani.
Sura	* Sı»r»	Un capitol din Coran; 114 în total.

tafsir	0 fwVW-MJ	„Interpretare; exegeză; explicație". Un comentariu asupra Coranului.
tahrif		„Corupere; denaturare; falsifi-
		care. Musulmanii cred că Biblia a fost denaturată însă Coranul se află în forma sa originală.
takfir	٩	A declara o persoană ca fiind necredincios (kafir), în special cei care părăsesc islamismul.
tanzil	Jo*	„Revelație". Musulmanii înțeleg revelația ca felul în care Gabriel i-a citit Coranul lui Mahomed.
taqiyya	/	„Atenție; frică; deghizare". Se referă la conceptul care permite musulmanului să își ascundă credința atunci când este amenințat sau persecutat.
at-Taurat	„ x 0	„Tora". Pentateuhul. Musulmanii cred că Allah i-a revelat Pentateuhul lui Moise.
Tawhid	٩ £ s	„Monoteism", mărturisirea unității şi unicității lui Allah, că Allah este unul.
al-ʻulama'		„Cei ce cunosc". învățații legii şi religiei islamice; reprezentanții învățăturilor religioase: liderii societății musulmane.
al-umma	\/ı\	„Națiunea". Comunitatea tuturor musulmanilor.
al-ʻumra	⊬^\	Micul pelerinaj. Spre diferență de hajj, poate fi făcut oricând. Se rezumă doar la Ka'ba şi la împrejurimile apropiate.
wahy	0 x	„Inspirație".

Transliterație Arabă		Explicație
wudu'	> %	„Spălarea ritualică" înainte de rugăciunea ritualică.
Yathrib	0 Si wJ S	în vremea lui Mahomed, oraşul Medina se numea Yathrib.
az-Zabur	JjO»	„Psalmii"; cartea revelată Regelui David.
az-zakat		Taxa obligatorie pentru săraci (al treilea pilon al Islamului).
Zamzam	s 0 s f	Fântâna sfântă din zona moscheii din Mecca. Musulmanii pretind că a fost fântâna lui Hagar.

„Unul din cinci oameni este musulman. Merită mai mult decât frânturi de rugăciuni şi grijă. Cartea aceasta ne arată cum să fim înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii, pe măsură ce învăţăm să ne iubim semenii."
Miriam Adeney, Ph.D., Associate Professor la World Christian Studies, Universitatea Seattle Pacific.
„Există foarte puţine materiale în engleză, în special pentru cei care nu au engleza ca şi limbă primară, care să ofere o perspectivă atât de uşor de citit asupra credinţelor, practicilor şi apologeticii de bază islamice, asupra modalităţilor practice de a împărtăşi credinţa."
Pastor Dr. David Lundy, Director Internaţional al fundaţiei Arab World Ministries.
„Islamul a luat naştere în primul rând din cauza unor concepţii greşite despre trăirile şi învăţăturile practice ale creştinismului. Prăpastia aceasta trebuie să fie micită printr-o înţelegere sănătoasă, simpatie şi pocăinţă în domeniile în care creştinismul a dat greş. Primul pas este să înţelegem fundamentul Islamului şi să fim prieteni cu musulmanii. Pentru asta, Dr. Andreas Maurer ne-a ajutat să vedem cadrul prin care să răspândim Evanghelia lui Isus Hristos."
Dr. K. Rajendran, Secretar General, India Missions Association, & the Preşedinte al W E AMissions Commission.